

TỦ SÁCH TEEN THẾ KỶ 21 CỦA BÁO **hoa học**

"CUỐN SÁCH NÀY CHỨA ĐÚNG
NHỮNG GÌ NGỌT NGÀO NHẤT
VỀ MÙA-HÈ-TRONG-MƠ CỦA
MỌI CÔ GÁI"

mùa hè thiên đường

THE
SUMMER
I TURNED
PRETTY

NHA XUẤT BẢN TRẺ

JENNY HAN

Mùa hè thiên đường tập 1

Jenny Han

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

Tác giả Jenny Han là một nhà văn trẻ, người Mỹ gốc Hàn, sinh ra và lớn lên ở Richmond, Virginia. Cô tốt nghiệp Đại học North Carolina ở Chapel Hill sau đó học tiếp cao học tại trường Đại học New School ở thành phố New York- nơi cô nhận được bằng Thạc sỹ nghệ thuật (MFA- Master of Fine Art) về lĩnh vực sáng tác cho trẻ em. Hiện cô đang sống ở Brooklyn và làm việc bán thời gian tại một thư viện nhà trường ở khu Upper West Side.

Ngay từ khi còn bé, tác giả Han đã rất yêu thích văn học, đặc biệt là lĩnh vực sáng tác truyện. Cô bắt đầu viết những mẩu truyện ngắn từ khi mới 7 tuổi. Sau khi theo học một lớp sáng tác truyện cho trẻ em tại trường Đại học North Carolina, cô có mong muốn trở thành nhà văn, nhà biên tập. Chính vì vậy cô đã từ chối lời đề nghị mời làm trợ giảng của trường Đại học Pennsylvania để theo học chương trình Thạc sỹ MFA ở Đại học New School.

Shug - tác phẩm đầu tay của tác giả Han được sáng tác khi cô đang học đại học (năm 2006) đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi từ giới chuyên môn và cảm tình của bạn đọc, đặc biệt các độc giả đang trong độ tuổi THCS.

Năm 2009, cô đã trình làng tác phẩm thứ hai của mình, *The Summer I Turned Pretty*, nằm trong bộ truyện ba cuốn kể về nhân vật Isabel (tên gọi thân mật là Belly) và những mùa Hè đẹp nhất trong cuộc đời cô. Tập truyện thứ hai với tên gọi là *It's Not Summer Without You* phát hành năm 2010 và tập cuối cùng có tên *We'll Always Have Summer* vừa được ra mắt vào tháng 4 năm 2011. Thành công của bộ truyện đã khiến các nhà làm phim quyết định chuyển thể bộ truyện này thành phim và hiện đang trong quá trình hoàn thiện kịch bản.

Trong khi đang sáng tác bộ truyện ba cuốn về mùa Hè trên, tác giả Han còn xuất bản riêng một tác phẩm khác có tên là *Clara Lee and the Apple Pie Dream*.

Hiện tác giả Han đang kết hợp với nữ tác giả Siobhan Vivian (tác giả của *Not That Kind of Girl*, *Same Difference*, *A Little Friendly Advice*) sáng tác tiếp một bộ truyện 3 cuốn nói về tình bạn và sự tha thứ. Tập đầu tiên có tên *Burn for Burn*.

“Cuốn sách này chứa đựng tất cả những gì ngọt ngào nhất, lãng mạn nhất về một mùa-hè-trong-mơ của mọi cô gái.” – *Sarah Dessen, tác giả của ALONG FOR THE RIDE, cuốn sách bán chạy nhất do tạp chí NEW YORK TIMES bình chọn.*

“Lãng mạn và chân thực tới mức rung động lòng người... Gọi lên trong tâm trí người đọc về một quãng thời gian kỳ diệu khi mà mọi thứ đều hoàn toàn có thể xảy ra.” – *Nhật báo School Library Journal.*

“Cốt truyện hấp dẫn, đầy lôi cuốn... Một mùa hè với nhiều biến cố khiến cho người đọc không thể không đón chờ tập tiếp theo.” – *Tuần báo Publishers Weekly.*

“Một câu chuyện đầy cảm động về mùa hè.” – *RT Bookreviews.*

*Gửi tới những người chị em yêu quý nhất trong cuộc đời tôi,
đặc biệt là Claire.*

Lời cảm ơn

Đầu tiên, xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới ba người phụ nữ xinh đẹp: Emily van Beek, Holly McGhee, và Samantha Cosentino. Cảm ơn nữ biên tập xuất sắc của tôi, Emily Meehan, đã hết lòng giúp đỡ tôi trong quá trình thực hiện cuốn sách này. Cảm ơn Courtney Bongiolatti, Lucy Ruth Cummins, và mọi người ở S&S. Cảm ơn Jenny và Beverly và trường Calhoun về sự ủng hộ của mọi người đối với sự nghiệp viết văn của tôi. Cảm ơn nhóm sáng tác Longstockings của tôi, và đặc biệt là một thành viên của nhóm- người đã luôn sát cánh, cổ vũ cho tôi vào mỗi ngày thứ Hai hàng tuần- Siobhan. Và cảm ơn Aram, người đã truyền cảm hứng cho tôi về một tình bạn vĩnh cửu- một tình bạn còn hơn cả những người bạn trai, những bãi biển, những đứa trẻ và đời người.

Tôi nói, “Không ngờ anh tới đây thật.”

Trông mặt anh ấy có vẻ hơi ngượng, “Đến chính anh còn chẳng ngờ nữa là...” Và rồi anh ấy ngập ngừng hỏi, “Thế em vẫn sẽ đi cùng anh chứ?”

Ôi, lại còn phải hỏi... Mình sẵn sàng đi bất cứ đâu. “Vâng.” Tôi thẽ thọt gật đầu. Bỗng dưng tôi có cảm giác, lúc này đây, mọi thứ xung quanh dường như không hề hiện hữu. Chỉ có mình hai đứa chúng tôi. Những gì xảy ra trong mùa Hè năm nay và cả những mùa Hè trước đó, chính là con đường tuyệt vời dẫn tới khoảnh khắc này. Cho tới bây giờ.

Chương 1

Chúng tôi đã lái xe rông rã suốt 7.000 năm. Hoặc chí ít đó là cảm nhận của tôi khi phải ngồi sau tay lái của ông anh trai Steven. Không thể tưởng tượng nổi thanh niên trai tráng gì mà lái xe còn chậm hơn cả bà già. Gác cả hai chân lên phía trước, tôi vu vơ nhìn ra cửa sổ, trong khi mẹ vẫn đang ngủ ngon lành ở băng ghế sau. Ngay cả lúc ngủ, trông mẹ vẫn đầy cảnh giác, như thể mẹ sẽ bật dậy bất cứ lúc nào và gào toáng lên chỉ trở dẫn đường cho chúng tôi.

“Anh nhấn thêm tí ga nữa đi,” tôi sốt ruột lấy tay chọc chọc vai anh Steven, “Vượt qua thằng nhóc đi xe đạp kia kìa.”

Anh hẩy phát tay tôi ra rồi quay sang trừng mắt cảnh cáo: “Đừng bao giờ động vào người đang lái xe... Còn nữa, bỏ ngay cái chân bấn thủ kia xuống.”

Tôi vẩy vẩy mười đầu ngón chân thành hình sóng. Chân người ta sạch sẽ thơm tho thế này mà lại mắng mỏ. “Đây đâu phải xe của anh. Báo cho anh biết, nó sắp là của em rồi.”

“Cứ thi đố cái bằng lái xe đi rồi hẵng nói,” anh Steven cười khẩy. “Có những thành phần đáng ra phải cấm không cho lái xe ra đường mới đúng.”

“Ồi giời, anh xem...” tôi ngồi bật dậy, chỉ tay ra ngoài cửa sổ. “Người ta đi bộ mà cũng vượt cả anh rồi kìa.”

Anh Steven lờ tịt đi vờ như không nghe thấy gì. Chẳng còn người nào để trêu chọc, tôi quay sang vặn vẹo mấy cái núm radio. Một trong những thú vui của tôi mỗi khi ra biển là bật thật to đài lên và hát theo những bài hát đang được phát trên sóng. Chúng đã trở nên quá đỗi quen thuộc đối với tôi, hầu như không ngày nào tôi không chỉnh sang kênh Q94 để nghe, đủ các thể loại từ pip, rock hip-hop đến cả cổ điển.

Sau một hồi mày mò cuối cùng tôi cũng tìm ra kênh ca nhạc yêu thích của mình, Ca sỹ Tom Petty đang hát bài “Free Fallin”. Ngay lập tức tôi ngửa cổ hát theo “Nàng là một cô gái tốt bụng, hâm mộ Elvis đến cuồng nhiệt. Yêu những chú ngựa và cả bạn trai”.

Anh Steven với tay định đổi kênh khác nhưng đã bị tôi nhanh hơn, tét cho một cái rỗ đau vào tay. “Belly, nghe giọng em làm anh chỉ muốn lao thẳng xe xuống biển thôi,” vừa nói anh ấy vừa giả vờ như bị đảo tay lái, hết nghiêng sang phải lại nghiêng sang trái.

Đã vậy tôi càng được thể gào to hơn, làm mẹ ở băng ghế sau cũng phải choàng tỉnh dậy và... nghe ngao hát theo. Được cái giọng mẹ cũng chẳng hay hơn tôi là mấy, nên anh Steven chỉ con biết lắc đầu ngao ngán. Anh ấy xưa nay vốn rất ghét bị người khác áp đảo. Đó cũng là điều khiến anh ấy không vui nhất khi bố mẹ tuyên bố ly hôn, bởi điều này đồng nghĩa với việc từ nay trong nhà chỉ còn mình anh ấy là con trai, không có bố về phe nữa.

Xe bắt đầu dín dín rẽ vào trong phố. Lúc này trêu anh Steven một tẹo cho vui thôi chứ thực ra việc anh ý lái nhanh hay chậm với tôi chẳng thành vấn đề. Trái lại, tôi cảm thấy khá hứng thú khi được ngồi xe dạo phố chậm chậm như thế này. Lướt qua tiệm bán đồ lướt sóng Putt Putt, hay tiệm bán đồ bơi

của chú Jimmy và hàng chục cửa hàng quen thuộc dọc thị trấn... tôi có cảm giác như đang trở về nhà, sau một quãng thời gian dài cách biệt, với hàng triệu triệu lời hứa sẽ quay trở lại đây vào mùa Hè.

Càng gần tới căn nhà ấy tôi càng cảm thấy sự thân thuộc đó dâng trào trong lòng ngực. Sắp đến rồi!

Tôi hạ hết cửa kính bên ghế mình xuống. Không khí ở đây vẫn vậy, mùi vị vẫn không thay đổi. Gió biển ùa vào trong xe mát rượi, như thể đang giang tay chào đón tôi ngày trở lại.

Anh Steven huych cái cùi chỏ hỏi đầy châm chọc: “Êu, đang nghĩ tới Conrad đúng không?”

“Không phải,” tôi quay sáng ném cho ông anh một cái nhìn không ra gì. Sự thật là thế mà, lúc này thì không!

Ngay lập tức, mẹ nhào người lên băng ghế trước, nghiêng đầu hỏi: “Belly, con vẫn mê Conrad à? Ô thế mà từ mùa Hè trước mẹ tưởng con hấp háy gì với Jeremiah cơ đấy.”

“HẢ? Em và Jeremiah á?” Anh Steven nhăn mặt kinh hãi. “Giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chẳng có gì hết,” tôi xua xua hai tay, trong khi mặt mũi đang đỏ bừng vì ngượng, hoặc chí ít là tôi cảm thấy thế, “Mẹ ơi là mẹ, chỉ vì bọn con là bạn tốt của nhau không có nghĩa là giữa hai đứa có chuyện gì xảy ra. Từ nay về sau mẹ đừng có nhắc lại chuyện này nữa đấy.”

Mẹ ngả người cái phịch ra đằng sau: “Ồ, thì thôi.” Được cái mẹ luôn biết lúc nào nên dừng, lúc nào nên ép, chứ không như anh Steven.

“Này, em và Jeremiah là sao? Nói đi, đừng có hòng im đi. Nói mau lên.”

“Thôi thôi không có gì hết,” tôi còn lạ gì ông anh mình. Chuyện gì kể cho anh ấy nghe sớm muộn gì cũng sẽ bị biến thành trò cười tuốt. Hơn nữa, có chuyện gì đâu mà kể.

Conrad và Jeremiah là hai cậu con trai của cô Beck. Cô Beck tên thật là Susannah Beck, sau khi lấy chồng đổi họ thành Fisher, Susannah Fisher. Mẹ tôi là người duy nhất vẫn gọi cô ấy là Beck. Hai người chơi thân với nhau từ khi cả hai mới khoảng chín tuổi và tự nhận là chị em gái ruột. Họ thậm chí còn có một hình xăm nhỏ hình trái tim trên cổ tay để làm tin.

Cô Susannah từng nói với tôi rằng, ngay khi nhìn thấy tôi lần đầu tiên ở bệnh viện lúc mới chỉ một ngày tuổi, cô ấy đã biết tôi sinh ra là để dành cho một trong hai người con trai của mình. Cô ấy nói đó là định mệnh. Mẹ, vốn ít khi tin vào những kiểu suy nghĩ tâm linh như thế, thế mà lần này cũng hí hửng hùa theo: “Nếu được như thế thì quá hoàn hảo rồi. Nhưng trước khi kết hôn và ổn định, con bé cũng nên trải qua vài ba cuộc tình đã.” Cô Susannah âu yếm bẹo má tôi và nói: “Belly, con lúc nào cũng nhận được lời chúc phúc của cô, vô điều kiện. Cô thật không muốn mất hai đứa con trai của mình vào tay bất kỳ đứa con gái nào khác, ngoài con.”

Cả nhà tôi Hè năm nào cũng tới nghỉ tại căn nhà ven biển của cô Susannah ở bãi biển Cousins từ khi tôi còn rất nhỏ, thậm chí cả trước khi tôi ra đời. Trong mắt tôi, Cousins không phải là một thị trấn đơn thuần, mà nó giống như một ngôi nhà. Và ngôi nhà đó chính là thế giới của tôi, với những cuộc

đuổi bắt ngoài hiên, những cốc trà tự chế dưới ánh Mặt Trời, những buổi tắm đêm ngoài bể bơi... và trên hết cả là hai anh bạn nổi khố - người đã cùng tôi tạo nên những mùa Hè đầy ắp kỷ niệm và đáng nhớ ở Cousins.

Tôi luôn tự hỏi không hiểu hai người đó trông như thế nào vào tháng 12. Tôi cũng đã từng thử hình dung anh em họ trong chiếc áo cổ lọ và khăn len màu việt quất, với đôi má ửng đỏ vì lạnh, đang cười toe toét bên cạnh cây thông Noel... nhưng vẫn thấy có gì đó không ổn. Tôi chưa bao giờ gặp Jeremiah hay anh Conrad vào mùa Đông cả, vì vậy đôi lúc tôi cảm thấy vô cùng ghen tỵ với những ai đã từng gặp họ trong bộ đồ mùa Đông. Lần nào gặp nhau tôi cũng chỉ có độc một bộ dạng: Chân loẹt quẹt đôi dép xỏ ngón, mũi đỏ lựng vì cháy nắng, và chiếc quần ngắn lấm lem đầy cát. Trong khi các cô gái ở New England có thể thỏa thích chơi trò ném tuyết trong rừng với anh em nhà Fisher, sau đó giả vờ khép nép bên cạnh họ cho đỡ lạnh trong lúc chờ xe tới và được họ lịch thiệp cởi áo khoác ra cho mượn. Khoan, nếu là Jeremiah thì có thể. Chứ anh Conrad thì hơi khó. Anh ấy sẽ không bao giờ làm như thế đâu. Đó không phải là kiểu của anh Conrad.

Tôi thường ngồi kế bên cái máy sưởi trong giờ Lịch sử và trầm ngâm tự hỏi không biết giờ họ đang làm gì, liệu họ có đang sưởi chân ở một nơi nào đó và đếm từng ngày cho tới mùa Hè như tôi không? Đối với tôi ba mùa kia không có nghĩa lý gì hết, chỉ có mùa Hè mới là mùa đáng lưu tâm. Cuộc đời của tôi được tính bằng các mùa Hè. Dường như tôi chỉ thực sự sống khi tháng 6 bắt đầu, khi tôi đặt chân tới bờ biển ấy và sống trong căn nhà ấy.

Anh Conrad lớn hơn tôi 1 tuổi rưỡi. Anh ấy có làn da rám nắng khỏe khoắn. Là một người rất khó đoán định. Khóe miệng anh hơi nhếch lên đầy vẻ thách thức, nhưng cũng không kém phần lôi cuốn, khiến tôi lần nào gặp cũng không thể rời mắt khỏi nó. Tôi đã không biết bao lần ao ước được đặt lên đó một nụ hôn thật dài để “quét sạch” cái vẻ lạnh lùng, bất cần đó của anh. Hay nói đúng hơn là kiểm soát và chế ngự được nó. Biến nó thành của riêng mình. Và đó cũng chính là điều mà tôi muốn làm với anh Conrad. Biến anh thành của riêng tôi.

Còn Jeremiah - cậu ấy là bạn thân của tôi. Cậu ấy luôn đối xử rất tốt với tôi. Cậu ấy là kiểu con trai vẫn còn thích ôm mẹ, thích nắm tay mẹ kể cả khi đã quá tuổi để làm mấy trò trẻ con đó. Được cái anh chàng này chẳng bao giờ biết ngượng. Jeremiah Fisher luôn biết phải làm gì để tận hưởng cuộc sống một cách thoải mái nhất, tự do nhất, nên cậu ấy cũng chẳng có thời gian để mà ngượng với ai.

Dám cá ở trường Jeremiah nổi tiếng hơn anh Conrad là cái chắc. Bọn con gái chắc chắn sẽ thích kiểu người như Jeremiah hơn. Nếu không phải là viên ngọc quý của đội bóng trường, có lẽ không mấy người sẽ biết tới anh Conrad. Anh ấy sẽ chỉ là một Conrad ít nói, tính khí thất thường mà thôi. Và tôi thích điều đó. Tôi thích việc anh ấy thích ở một mình và chơi guitar. Trong mắt tôi, anh ở một đẳng cấp khác hẳn so với lũ choai choai mới lớn, thích khoe mẽ ở trường. Nếu anh Conrad chuyển tới trường tôi và không chơi bóng, biết đâu chừng anh ấy sẽ tham gia vào CLB Văn học và để mắt tới một đứa con gái như tôi.

~*~

Xe đỗ xích trước cửa nhà, Jeremiah và anh Conrad đang ngồi chơi ngoài hiên. Tôi nhào người sang phía anh Steven vung tay nhấn còi hai lần, và theo ngôn ngữ mùa Hè của chúng tôi thì điều đó có nghĩa là *Tới khuôn giúp mấy cái túi đê*.

Anh Conrad năm nay 18 tuổi. Vừa qua sinh nhật anh ấy xong. So với Hè năm ngoái, anh ấy đã cao lên khá nhiều. Mái tóc được cắt gọn ghẽ trên tai và đen nhánh. Không như Jeremiah, mái tóc hơi dài khiến cậu ấy trông có phần bụi bặm hơn - đầy chất nghệ sỹ. Hồi nhỏ tóc cậu ấy vừa vàng vừa xoăn tít thò lò như con gái. Mà Jeremiah thì ghét cay ghét đắng mái tóc xoăn đó. Suốt một thời gian dài, cậu ấy bị anh Conrad dọa cho sợ đến nỗi suýt tè ra quần rằng “chớ có ăn bánh ngọt bởi vì bánh ngọt làm xoăn tóc”. Kết quả là Jeremiah không dám đụng tới một mẩu bánh nào, còn anh Conrad thì một mình chén sạch phần bánh của em. Tuy nhiên càng lớn, tóc cậu ấy càng bết xoăn hơn và giờ đã thẳng ra nhiều. Thật nhớ mấy lọn tóc xoăn đó ghê! Ngày bé cô Susannah thường gọi Jeremiah là “thiên thần nhỏ của mẹ” bởi vì cậu ấy trông đáng yêu không khác gì một thiên thần, với đôi má đỏ hồng và mái tóc vàng rộm xoăn tít.

Jeremiah bùm hai tay lại làm loa và hét rất to: “Anh Steveeeee!”

Tôi ngồi trong xe ngó ra nhìn ba anh em họ tay bắt mặt mừng, chào hỏi nhau theo kiểu bọn con trai vẫn hay làm. Không khí càng lúc càng ẩm ướt và có mùi mặn mặn của biển, như thể ở đây vừa có một trận mưa nước biển không bằng. Tôi giả vờ bận cột dây giày nhưng thực chất là muốn nán lại trong xe để tự do quan sát mọi người, ngắm nhìn ngôi nhà thêm một chút nữa... một mình. Nhà của gia đình Fisher rất to và rộng, sơn hai màu xám và trắng, giống như bao nhà khác quanh đây nhưng tôi vẫn thấy nó đẹp hơn hẳn, nổi bật hơn hẳn. Nó giống như tưởng tượng của tôi về một căn nhà ven biển. Nó giống như một gia đình.

Mẹ mở cửa bước xuống khỏi xe, vẫy tay rồi rít gọi Jeremiah và anh Conrad. “Xin chào, mẹ hai đứa đâu?”

“Cô Laurel. Mẹ cháu đang ngủ trưa trong nhà.” Jeremiah gọi ầm lên. Bình thường cô Susannah sẽ chạy ủa từ trong nhà ra đón chúng tôi, ngay khi nghe thấy tiếng xe dừng trước cửa nhà.

Mẹ bước rất nhanh về phía hai anh em họ và quàng tay ôm lấy thật chặt. Tay mẹ mà ôm thì khỏi phải nói, vừa cứng vừa chặt, hệt như cái bắt tay của mẹ vậy. Sau đó, để kệ cho bọn tôi tự xoay xở với nhau, mẹ thong dong đi vào trong nhà tìm cô bạn thân.

Tôi đẩy cửa bước ra, vất ba lô lên vai và tiến về phía mọi người. Ban đầu chẳng ai để ý tới sự hiện diện của tôi cả. Nhưng rồi họ cũng nhận ra. Họ thực sự đã nhận ra. Anh Conrad quét rất nhanh một lượt từ đầu tới chân, như cách bọn con trai vẫn thường làm ở các trung tâm mua sắm mỗi khi nhìn thấy con gái đi ngang qua. Trước giờ anh ấy chưa từng nhìn tôi kiểu đó lần nào. Chưa một lần. Làm tôi bỗng dưng cảm thấy hai má nóng bừng lên, tay chân ướt nhẹp mồ hôi. Trong khi đó Jeremiah phải ngó đi ngó lại tới hai lần, như thể phải quả quyết thêm một lần nữa đó là tôi. Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong chừng ba giây mà sao tôi có cảm giác dài như ba tiếng ý.

Anh Conrad bước tới ôm chào hỏi tôi trước, và đó là một cái ôm xa tới một tấc. Anh ấy mới cắt tóc có khác, thảo nào xinh trai thế. Tóc anh có mùi đại dương. Một mùi đặc trưng rất Conrad. “Anh thích em đeo kính hơn,” môi anh thì thăm sát bên tai tôi.

Mất hứng lắm. Tôi giơ tay đẩy anh ra và vênh mặt lên, “Kệ em. Em lại thích đeo kính áp tròng hơn.”

Anh vẫn tiếp tục không chịu buông tha, vừa cười vừa vỗ nhẹ lên chóp mũi tôi, “Anh nghĩ em lại

mọc thêm mấy nốt mới rồi thì phải.” Anh thừa biết tôi tự ti thể nào với mấy nốt tàn nhang trên mặt rồi, vậy mà lần nào gặp anh cũng phải lôi nó ra trêu mới thôi.

Tiếp đó, Jeremiah chạy tới ôm chầm lấy, gần như bế bổng cả người tôi lên, hét vang, “Belly Button đã thành thiếu nữ rồi.”

“Thả mình xuống!” Tôi vừa cười vừa chọc cậu bạn thân, “Kinh quá, sao trông cậu như người rừng thế này!”

Jeremiah ngửa cổ cười phá lên, “Ôi vẫn nói giọng đanh đá thế cơ mà,” nói vậy thôi nhưng cái cách cậu ấy nhìn tôi lần này khác thật, như thể vẫn chưa dám chắc người đang đứng trước mặt mình là ai vậy, “Nhưng trông cứ khác khác nhờ, Belly,” vừa nói anh chàng vừa giơ tay lên gãi đầu ngượng ngùng thú nhận.

“Khác gì? Mình chỉ là đeo thêm kính áp tròng thôi mà,” tôi phẩy tay gạt đi. Đến bản thân tôi cũng còn chưa quen lắm với việc không đeo kính nữa là. Cô bạn thân Taylor đã ra sức thuyết phục tôi đeo kính áp tròng từ hồi lớp 6 cơ nhưng mãi tới bây giờ tôi mới chịu thay đổi.

Jeremiah mỉm cười, “Không phải cái đó. Chỉ là... trông cậu rất khác.”

Sau đó tôi quay trở lại xe, theo sau là anh Steven và hai anh em nhà Fisher. Cả đám nhanh chóng dỡ đồ xuống và khuôn hành lý vào trong nhà. Vali sách của tôi được đem thẳng vào phòng ngủ quen thuộc - vốn là phòng ngủ trước đây của cô Susannah hồi cô còn bé. Ga giường đã được thay mới và cái hộp âm nhạc yêu thích của tôi vẫn còn nguyên trên kệ tủ. Mỗi khi mở nắp hộp lên sẽ có một cô gái múa ba-lê nhỏ xíu, xoay tít thò lò theo bản nhạc kinh điển của phim *Romeo và Juliet*. Tôi thường cất đồ trang sức của mình trong đó. Mọi thứ trong căn phòng của tôi đều cũ kỹ và đã bạc màu nhưng chính thế mới thích! Nó mang đến cảm giác đằng sau những bức tường bạc màu và bên trong chiếc hộp âm nhạc cũ kỹ còn ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Được gặp lại anh Conrad và được anh nhìn mình theo cái cách đó khiến tim tôi như nghẹn lại, lồng ngực như muốn nổ tung. Tôi vớ vội con gấu bông ở góc giường và ôm thật chặt vào lòng - tên nó là Junior Mint, gọi tắt là Junior. Tôi có cảm giác như nghe thấy cả tiếng tim đang đập bình bịch thốn thốc bên trong. Mọi thứ trông có vẻ vẫn như xưa nhưng thực chất lại không phải. Họ nhìn tôi như thể đang nhìn một cô gái thực sự, chứ không phải đang nhìn cô em gái nhỏ của ai đó nữa.

Chương 2

Hè năm 12 tuổi

Lần thất tình đầu tiên của tôi chính là tại căn nhà này. Năm đó tôi 12 tuổi.

Tối đó là một tối hiếm hoi đám con trai không kè kè dính lấy nhau như mọi ngày - anh Steven và

Jeremiah đi câu cá đêm cũng mấy người bạn mới quen ở quán điện tử. Anh Conrad nói không muốn đi, còn tôi dĩ nhiên là không được mời rồi, vì thế ở nhà chỉ có mình anh và tôi.

Không phải ở cùng nhau, nhưng chí ít cũng là cùng nhà.

Tôi đang nằm vắt vẻo trên giường nghiền ngẫm cuốn tiểu thuyết yêu thích thì thấy anh Conrad đi qua. Anh dừng lại trước cửa và ngó đầu vào trong hỏi, “Belly, tối nay em có bận gì không?”

Nhanh như cắt, tôi đóng sập quyển truyện lại và ngồi bật dậy, cố nói bằng cái giọng tự nhiên nhất có thể, không tỏ ra quá háo hức hay hồi hộp. “Không ạ.” Thú thật là tôi đã cố tình để hé cửa, lòng thầm hy vọng biết đâu anh sẽ tình cờ đi ngang qua.

“Muốn đi dạo một lát với anh không?” Anh thản nhiên hỏi. Giọng anh nghe rất bình thường, không có vẻ gì là ngượng ngùng hay bối rối cả.

Đây chính là thời khắc tôi vẫn mong chờ bấy lâu nay. Tôi đã lớn thật rồi. Một phần trong tôi cũng biết điều đó, cuối cùng tôi cũng đợi được ngày này. Giống như anh, tôi tỏ ra bình thường như không có chuyện gì xảy ra, “Cũng được. Em đang thèm món caramel táo.”

“Anh sẽ đi em,” anh đề nghị. “Thay quần áo nhanh lên rồi đi. Hai mẹ đang chuẩn bị đi xem phim, họ sẽ cho chúng ta đi nhờ xe.”

“OK, đợi em tí.”

Ngay khi anh Conrad vừa đi khỏi, tôi chạy ra đóng sập cửa lại và lao vội trước gương, chải đầu. Mùa Hè năm đó tóc tôi dài lắm, phải đến ngang thắt lưng là ít. Tối đó tôi cố tình diện quần soóc trắng cùng cái áo phông xám yêu thích, bởi vì bố vẫn thường nói nó hợp với màu mắt tôi. Sau khi thoa một chút son bóng (mùi dâu tây) lên môi, tôi nhét luôn thỏi son vào trong túi quần để nhớ lát nữa còn có cái để dùng.

Ở trong xe cô Susannah không ngừng mỉm cười với tôi qua gương chiếu hậu. Tôi nhìn lại như muốn nói *Làm ơn đừng trêu cháu nữa mà* - nhưng thực tế miệng tôi chỉ chực ngoác ra tận mang tai bất cứ lúc nào... vì quá hạnh phúc. Cũng may anh Conrad không hề để ý tới hai cô cháu bởi còn bận lo đểnh nhìn ra cửa sổ, suốt cả quãng đường đi.

“Chơi vui nhé, hai đứa,” cô Susannah nháy mắt đầy ý nhị với tôi.

Như đã hứa, anh Conrad dẫn tôi đi mua caramel táo, và một lon soda cho anh. Thật kỳ lạ, bởi bình thường một mình anh phải xơi cỡ một hai cốc là ít, hoặc không cũng phải một cái bánh chuối dài. Tối đấy, anh trông có vẻ lo lắng - nhưng điều đó lại khiến tôi thấy bớt lo lắng hơn.

Lúc hai đứa rảo bước trên cầu tàu, tôi cố tình buông tay dọc hai bên hông - *phòng trường hợp*... Nhưng anh không hề nắm tay tôi lấy một lần. Được cái hôm đó trời rất đẹp, vừa mát mẻ vừa không có lấy một giọt mưa, mặc dù ban tối nghe dự báo thời tiết nói trời sẽ mưa.

“Tìm chỗ nào đó ngồi đi, em muốn ăn nốt cho xong,” tôi đề nghị. Và hai đứa ngồi xuống chiếc ghế dài gần đó, mặt hướng ra biển.

Tôi rón rén xúc từng thìa nhỏ, cố gắng không để dính miếng nào lên răng... nhờ lát anh ý muốn hôn thì sao?

Ngồi bên cạnh, anh Conrad ngửa cổ tu ừng ực lon soda, mắt không ngừng ngó đồng hồ. “Em ăn xong, chúng ta đi chơi ném vòng nhá.”

Thế tức là anh ấy muốn tặng cho mình một con thú bông, ôi quá là hay! Tôi đã biết mình sẽ chọn con nào - chính là chú gấu bông đeo kính trắng choàng khăn len mà tôi đã để mắt suốt mùa Hè. Chỉ nghĩ tới việc khoe nó với Taylor thôi đã đủ sướng rơn cả người rồi. “Con gấu này á? Anh Conrad Fisher đã chơi ném vòng thắng tặng cho mình đấy.”

Tôi vội vàng tọng lấy tọng để nốt chỗ caramel còn lại vào miệng. “Xong!” và đưa tay lên quẹt miệng, “Đi thôi.”

Anh Conrad đi rất nhanh tới quầy ném vòng khiến tôi phải gần như chạy mới đuổi theo kịp anh. Như mọi lần, anh không nói chuyện nhiều, làm tôi phải liến thoắng nói hộ cho hai người. “Em nghĩ lần này về chắc mẹ em sẽ đồng ý cho mặc cấp. Anh Steven và em đã thuyết phục mẹ bao lâu nay rồi mà mẹ nhất quyết không chịu. Mẹ luôn mồm nói bài trừ TV thế mà em thấy ở đây mẹ không rời mắt khỏi kênh phim truyện A&E lấy một phút. Anh xem có bắt công không?” Giọng tôi nhỏ dần khi chợt nhận ra rằng nãy giờ anh không hề nghe những gì mình nói. Anh còn đang bận quan sát cô gái làm việc ở quầy ném vòng.

Trông chị ta khoảng 14 - 15 tuổi là cùng. Điểm đầu tiên tôi chú ý ở chị ta chính là chiếc quần soóc - màu vàng chanh và siêu siêu ngắn. Giống y như kiểu quần tôi đã mặc hai hôm trước và bị đám con trai trong nhà cười cho thối mũi. Lúc đi mua nó cùng cô Susannah tôi đã vui sướng và tự tin bao nhiêu, về đến nhà bị bọn họ làm cho mất mặt bấy nhiêu. Nhưng công nhận, kiểu quần đó hợp với chị ta hơn tôi.

Chân chị ta vừa dài vừa thon. Mái tóc đỏ vừa dài vừa gọn sóng. Đời tôi chưa từng thấy ai có mái tóc đẹp đến như vậy. Chưa hết, chị ta còn vuốt hết tóc sang một bên, thỉnh thoảng đưa tay hất tóc (vì nó quá dài) mỗi khi đưa vòng cho khách, trông cực kỳ nữ tính và khả ái.

Anh Conrad muốn đi dạo là vì người con gái này. Anh ấy rủ tôi theo là vì không muốn đi một mình và không muốn bị anh Steven và Jeremiah cười nhạo. Thế thôi. Mục đích thật sự của cuộc dạo chơi này là vậy. Cứ chiếu theo cái cách anh nhìn chị ta là biết, kiểu đến thờ cũng không dám thờ ý.

“Anh quen chị ý à?” tôi hỏi

Anh giật bản mình, như thể quên bém mắt sự hiện diện của tôi bên cạnh nãy giờ. “Cô ấy á? Không, cũng không hẳn.”

Tôi cắn môi ngần ngừ hỏi. “Thế... anh có muốn không?”

“Anh có muốn gì?” anh Conrad ngẩn người ra, bối rối hỏi lại. Rõ giả vờ giả vịt!

“Anh có muốn làm quen với chị ý không?” tôi gần như mất hết kiên nhẫn.

“Cũng có.”

Không nói không rằng, tôi nắm lấy cổ áo anh lôi xềnh xệch ra phía quầy ném vòng. Chị ta mỉm cười với hai bọn tôi và tôi cũng mỉm cười chào lại, nhưng chỉ vì phép lịch sự thôi.

“Hai bạn muốn mua bao nhiêu vòng?”

Chị ta đeo niềng răng, nhưng sao trên răng chị ta trông chúng đẹp thế không biết, giống như một món đồ trang sức, chứ không phải cái niềng răng xấu xí vẫn hay thấy ở phòng nha sỹ.

“Bọn em lấy 3 vòng,” tôi nhanh nhẩu nói. “Em thích cái quần của chị.”

“Cảm ơn em.”

Anh Conrad hắng giọng bồi thêm. “Trông đẹp lắm.”

“Hai hôm trước em mặc một cái y xì em tưởng anh chê nó ngắn cơ mà,” tôi nói không cần suy nghĩ. “Mấy chuyện này anh Conrad để ý kỹ lắm chị ạ. Mà chị có anh trai không?”

Nghe thấy vậy chị ta cười ầm lên. “Không,” rồi quay sang hỏi anh Conrad. “Cậu nghĩ nó quá ngắn à?”

Mặt anh đỏ bừng lên. Từ khi quen biết nhau tới giờ tôi chưa bao giờ thấy anh đỏ mặt lần nào. Và có lẽ đây cũng sẽ lần cuối cùng. Tôi giả vờ nhìn xuống đồng hồ nói. “Anh Con, em đi chơi lái ô tô một tẹo nhá. Anh nhớ ném thắng cho em một thứ gì đó đấy.”

Anh Conrad gật đầu lấy gật đầu để đồng ý. Sau đó tôi vẫy tay chào hai người và quay lưng bỏ đi. Tôi cố gắng đi thật nhanh để họ không nhìn thấy những giọt nước mắt đang bắt đầu lăn rơi trên mặt mình.

Lát sau về nhà tôi mới biết tên chị ta là Angie. Và anh Conrad cũng đã giành được con gấu đeo kính trắng quàng khăn len kia cho tôi. Anh kể chị Angie nói con gấu này là phần thưởng lớn nhất của gian hàng và anh cũng nghĩ tôi sẽ thích nó. “Em thích con hươu cao cổ hơn, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh,” tôi từng từng từng đáp. Tôi đặt tên cho chú gấu là Junior Mint và để nó lại nơi thuộc về nó - căn nhà mùa Hè của chúng tôi.

Chương 3

Sau khi dỡ đồ xong tôi ra thẳng bể bơi - nơi tôi biết chắc là bọn con trai sẽ tụ tập ở đó. Bọn họ đang nằm dài trên ghế, thò bàn chân lấm lem đầy cát ra ngoài.

Ngay khi vừa nhìn thấy tôi, Jeremiah bật ngay dậy như một cái lò xo. “Thưa quý ông, quý bà-à-à,” cậu ta cúi rạp người, trình trọng tuyên bố. “Tôi tin rằng đã đến lúc... cho cú lộn nhào đầu tiên của mùa Hè năm nay.”

Tôi thận trọng nhích từng bước giật lùi xa khỏi đám con trai. Chỉ cần một cử động quá nhanh là mọi chuyện là mọi chuyện sẽ chấm dứt - bọn họ sẽ nhào tới đuổi theo mình ngay. “Không đòi nào,” tôi giơ tay chặn trước.

Tới lượt anh Conrad và anh Steven đứng dậy vây lấy tôi. “Em không thể đi ngược lại truyền thống,” anh Steven nói. Còn anh Conrad chỉ đứng nhe răng cười nham hiểm.

“Em già rồi, không hợp với trò này nữa đâu,” tôi dáo dác nhìn xung quanh tìm đường tẩu thoát... nhưng đã bị họ tóm gọn. Anh Steven và Jeremiah mỗi bên nắm một tay.

“Thôi,” tôi tìm mọi cách gỡ khỏi hai cái *gọng kìm* kia nhưng vô ích. Kể cả khi tôi kéo lê hai chân trên đất không chịu đi, thì họ cũng vẫn thản nhiên lôi cả người tôi theo. Vốn biết có chống đối thế nào thế nào cũng không xong với bọn họ, nhưng năm nào tôi cũng phải chiến đấu đến cùng mới thôi, mặc dù hai cái gót chân như muốn bồng rớt vì bị rê trên sàn xi măng.

“Chuẩn bị...” Jeremiah xốc nách nâng người tôi lên.

Anh Conrad nắm lấy hai chân tôi, còn anh Steven xốc nách bên phải, Jeremiah bên trái. Bọn họ dùng đưa tôi từ trước ra sau như dùng đưa một bao tải bột. “Bỏ ra!” tôi gào lên trong tiếng cười khoái chí của đám con trai.

“Một,” Jeremiah bắt đầu đếm.

“Hai,” đến lượt anh Steven.

“Ba,” cuối cùng là anh Conrad. Và họ quăng cả người tôi xuống bể bơi cái “ùm” làm quần áo tôi ướt nhẹp từ trong ra ngoài. Trên bờ, ba anh em nhà kia đang lẫn lộn ôm bụng cười với nhau.

Cái trò tung hứng này được bọn họ chế ra từ cỡ một triệu mùa Hè về trước. Mà tôi đoán kẻ đầu trò có lẽ là anh Steven. Tôi căm thù cái trò này. Mặc dù đây là dịp hiếm hoi tôi được coi là một phần của cuộc chơi, nhưng tôi ghét bị biến thành trò cười như thế này. Nó khiến tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng và rằng tôi là kẻ ngoài cuộc, quá yếu đuối để chống trả lại - bởi vì tôi là con gái. Cô em gái nhỏ của ai đó.

Trước đây mỗi lần như vậy là tôi lại chạy vào nhà khóc lóc mách cô Susannah và mẹ nhưng lần nào cũng bị phản tác dụng. Bọn họ sẽ hòa vào với nhau gọi tôi là đồ mách lẻo. Lần này thì khác. Tôi quyết không thể để cho họ hả hê như vậy được.

Sau khi trôi lên khỏi mặt nước, tôi tỉnh bơ cười nói, “Mấy anh chẳng khác gì đám trẻ con 10 tuổi.”

“Kệ chứ,” anh Steven vênh mặt. Trông rất khó ưa! Tôi chỉ muốn xông tới té cho ướt nhẹp cái kính mát hiệu Hugo Boss mà anh cày suốt 3 năm mới mua được kia cho hả dạ.

“Em nghĩ anh làm trẹo chân em rồi, anh Conrad,” tôi giả vờ như đang có vấn đề giữ cho thân mình được thăng bằng dưới nước.

Anh tiến tới mép bể bơi, khinh khỉnh nói, “Anh đảm bảo em sẽ sống thôi.”

“Ít nhất cũng phải giúp em lên chứ,” tôi ra lệnh.

Anh khom người xuống chìa tay ra cho tôi nắm.

“Cám ơn anh,” tôi cười khoái chí, trước khi dùng hết sức bình sinh giật một cái thật mạnh... làm cho cả người anh đổ nhào xuống bể bơi. Từ khi sinh ra tới giờ tôi chưa bao giờ cười sung sướng như thế. Ở trên bờ, Jeremiah và anh Steven cũng đang bò lăn bò còng ra đất vì cười. Tôi nghĩ cả cái bãi biển Cousins này có thể nghe thấy tiếng chúng tôi cười.

Anh Conrad lấy lại thăng bằng rất nhanh và chỉ cần hai sải tay đã bơi được tới chỗ tôi đang đứng. Tôi cứ lo là anh sẽ nổi giận cơ đấy, nhưng trái lại... anh đang mỉm cười rất tươi, đầy vẻ đe dọa. Tôi quay đầu bỏ chạy, “Đồ anh bắt được em đấy,” tôi trêu chọc, “Quá chậm!” Cứ mỗi khi anh sắp tới gần, tôi lại bơi ra xa một chút và khoái trá kêu ầm lên, “Marco.”

Jeremiah và anh Steven, đang trên đường quay trở lại vào trong nhà, thấy thế cũng hùa theo hưởng ứng, “Polo!”

Có lẽ do mãi cười nhiều quá nên phản ứng của tôi đã bị chậm lại và anh Conrad tóm được cổ chân. Tôi vùng vẫy tìm cách thoát thân, trong khi miệng vẫn tiếp tục khúc khích cười. “Bỏ em ra.”

Anh Conrad lắc lắc đầu. “Anh tưởng em nói là anh quá chậm mà!” Vừa nói anh vừa rẽ nước tiến sát lại gần tôi. Cái áo sơ mi trắng của anh ấy ướt sũng nước, làm lộ cả phần da thịt bên trong.

Đột nhiên giữa hai đứa có một khoảng lặng khá ngượng ngùng. Tay anh vẫn đang tóm chặt lấy chân tôi, còn tôi thì đang tìm mọi cách để nổi trên mặt nước. Trong một giây tôi ước gì Jeremiah và anh Steven vẫn đang có mặt ở đó. Tôi cũng không hiểu tại sao.

“Bỏ em ra,” tôi nhắc lại.

Anh kéo chân tôi lại, ngày càng gần hơn. Ở gần anh như thế này khiến tôi cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

“Anh Conrad, bỏ em ra,” tôi buột miệng thốt lên, mặc dù trong lòng không hề có ý đó.

Anh buông chân tôi ra. Sau đó lấy tay dìu tôi xuống nước. Chẳng sao. Dù gì tôi cũng đã nín thở nãy giờ rồi.

Chương 4

Mấy anh em vừa sấy khô và thay quần áo xong thì thấy cô Susannah từ trên nhà đi xuống, rồi rít xin lỗi vì đã không ra đón mấy mẹ con. Trông cô có vẻ vẫn còn ngái ngủ, tóc tai thì bù xù như một đứa

trẻ con. Mẹ và cô ôm lấy nhau một lúc rất lâu. Gặp lại người chị em thân thiết, mẹ vui tới nỗi mắt mũi đỏ hoe. Thật là lạ, xưa nay tôi chưa từng thấy mẹ khóc như thế bao giờ.

Kế đó cô kéo tôi lại ôm thật chặt, tưởng như không muốn rời ra.

“Cô trông gầy thế ạ,” tôi thốt lên. Sự thật là thế mà. Hơn nữa, tôi biết cô thích nghe những lời khen kiểu như vậy. Cô có một chế độ ăn kiêng cực kỳ nghiêm ngặt, lúc nào cũng cẩn thận với những gì đưa vào cơ thể mình. Trong khi tôi thấy người cô như thế là chuẩn lắm rồi, nếu không muốn nói là hoàn hảo.

“Cám ơn, cháu yêu,” cô Susannah giờ mới chịu buông tôi ra, nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân trầm trồ nói, “Cháu đã đi đâu mà lớn thế này rồi hả? Từ bao giờ cháu đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp thế này, Belly?”

Thật may đám con trai đã rút lên trên gác và không nghe thấy những lời này, nếu không chắc tôi không biết chui vào lỗ né nào nữa. “Cháu vẫn thế mà cô.”

“Cháu lúc nào chẳng dễ thương, nhưng hãy nhìn cháu này,” cô lắc lắc đầu như thể vẫn không dám tin vào mắt mình, “cháu xinh quá mất thôi. Cực kỳ xinh đẹp. Cô đảm bảo cháu sẽ có một mùa Hè tuyệt vời. Một mùa Hè cháu sẽ không bao giờ quên.” Cô Susannah lúc nào cũng có kiểu nói chắc nịch như vậy đây - khiến cho người nghe có cảm giác như nó sắp trở thành sự thật tới nơi rồi.

Và cô Susannah đã tiên đoán đúng. Đó là mùa Hè tôi không bao giờ có thể quên. Đó là mùa Hè khi mọi thứ bắt đầu. Đó là mùa Hè tôi trở nên xinh đẹp. Bởi vì lần đầu tiên trong đời tôi thực sự cảm nhận được điều đó. Rằng mình đã thực sự trở nên xinh đẹp. Cho tới trước mùa Hè ấy, tôi vẫn luôn tin rằng mọi chuyện rồi sẽ khác. Cuộc đời rồi sẽ khác. Và mùa Hè năm đó, mọi thứ cuối cùng cũng đã thay đổi. Tôi cũng đã thay đổi.

Chương 5

Buổi tối đầu tiên năm nào cũng như nhau: Một nồi bouilla-baisse to dùng, cay xè - cô Susannah đã nấu sẵn trong lúc đợi mẹ con tôi tới. Rất nhiều tôm, càng cua và mực - cô vốn biết tôi thích ăn mực mà. Ngay từ khi còn nhỏ tôi đã luôn nhặt riêng mực ra và để dành, ăn cuối cùng. Cô Susannah đặt nồi ở chính giữa bàn, xung quanh bày rất nhiều bánh mỳ Pháp mua ở tiệm bánh gần đó. Mỗi người được phát một cái bát to và nồi sẽ được truyền lần lượt tới từng người trong suốt bữa ăn, ai ăn bao nhiêu thì tự mức. Cô Susannah và mẹ luôn uống rượu vang đỏ còn tụi trẻ con bọn tôi uống Fanta nhỏ. Nhưng tối hôm đó bốn đứa được đặc cách uống rượu cùng hai mẹ.

“Tụi nhỏ đã đủ lớn để nhập tiệc với chúng ta rồi, Laur nhỉ?” cô Susannah quay sang hỏi mẹ, ngay khi mọi người lục đục ngồi vào bàn ăn.

“Ôi mình không biết đâu,” mẹ ngưng lại giữa chừng. “Thôi được rồi. Tùy cậu. Mình là dân tỉnh

lễ mà, đúng không, Beck?”

Tiếng cô Susannah lạnh lạnh. “Cậu á? Không bao giờ,” cô rót rượu ra từng cốc. “Hôm nay là một tối đặc biệt. Tối mùa Hè đầu tiên.”

Anh Conrad chỉ sau hai hớp đã nốc cạn ly rượu. Một cách thuần thục. Xem ra rất nhiều chuyện đã xảy ra trong năm vừa qua. “Mẹ ơi, hôm nay đâu phải tối mùa Hè đầu tiên đâu.”

“Đúng thế mà. Mùa Hè chỉ bắt đầu khi các vị khách quý của chúng ta có mặt ở đây,” cô Susannah với qua bàn nắm lấy tay tôi và tay anh Conrad.

Theo phản xạ, anh rút ngay tay lại. Cô Susannah hình như không để ý thấy điều đó nhưng tôi thì có. Tôi lúc nào cũng để ý anh Conrad.

Jeremiah hình như cũng nhận thấy điều này, nên đã lập tức chuyển sang chủ đề khác. “Belly, xem vết sẹo mới nhất của mình này,” nói rồi cậu ấy hồn nhiên tóc áo lên khoe “chiến tích”. “Tôi đó mình ghi được tới ba bàn đấy.” Jeremiah chơi bóng bầu dục. Cậu ấy luôn tự hào với các vết sẹo của mình.

Tôi nghiêng người ngó sang. Đó là một vết sẹo mờ dài dọc theo bụng. Hiển nhiên cậu ấy đã tập thể hình cả năm vừa qua, bởi vì bụng cậu ấy vừa phẳng vừa cứng, khác hẳn mùa Hè năm ngoái. Giờ cậu ấy trông còn cao lớn hơn cả anh Conrad ý. Tôi trầm trồ thốt lên đầy thán phục, “Uầy.”

Anh Conrad cười khẩy. “Jere cốt chỉ muốn khoe cơ bụng hai múi là chính,” anh đứng đỉnh bẻ bánh mì chấm vào bát nước sốt. “Sao em không khoe cho mọi người xem với, mà chỉ khoe Belly thôi?”

“Ồ, đúng rồi đấy. Cho mọi người xem với nào, Jere,” anh Steven tùm tùm cười.

Jeremiah nhe răng cười rất tươi quay ra nói với anh Conra, “Anh chỉ đang ghen tỵ vì đã bỏ đội mà thôi.” Anh Conrad bỏ đội bóng rồi á?

“Conrad, cậu rời đội bóng rồi á?” Anh Steven trố mắt hỏi. Xem ra anh ý cũng không biết. Anh Conrad chơi bóng rất giỏi, cô Susannah thường xuyên email cho mẹ con mình các bài báo viết về anh. Anh và Jeremiah chơi cùng đội bóng hơn hai năm nay rồi nhưng chỉ có anh Conrad mới được coi là ngôi sao.

Anh Conrad nhún vai, tỏ vẻ bất cần. “Càng ngày càng thấy nó nhàm chán.” Tóc anh ấy vẫn còn ướt nhẹp vì cú ngã xuống bể bơi khi nãy và tôi cũng vậy.

“Ý anh ấy muốn nói là càng ngày anh ấy càng nhàm chán.” Jeremiah phiên dịch lại. Sau đó xô ghế đứng dậy tóc áo lên khoe vết sẹo với cả nhà. “Đẹp đấy chứ, mọi người?”

Cô Susannah và mẹ cười nghiêng ngả trên ghế. Cô cầm miếng bánh mỳ ve vẩy chỉ về phía cậu con trai thứ hai. “Ngồi xuống đi, Jeremiah.”

“Cậu nghĩ sao, Belly?” Jeremiah nháy mắt hỏi tôi.

“Đẹp đấy chứ,” tôi gật gù tán thưởng, cố gắng để không phá lên cười.

“Lại đến lượt Belly khoe khoang đây,” anh Conrad mỉa mai.

“Belly chẳng việc gì phải khoe khoang hết. Hãy nhìn xem cô bé đáng yêu thế này cơ mà,” cô Susannah nhấp một ngụm rượu, mỉm cười âu yếm nhìn tôi.

“Chẳng đáng yêu tí nào đâu cô ời, không hề luôn,” anh Steven phá lên cười hô hố.

“Steven,” mẹ lừ mắt cảnh cáo.

“Sao ạ? Con nói gì sai nào?” Anh Steven cự lại.

“Anh Steven không hiểu thế nào gọi là đáng yêu đâu cô ạ. Siêu nhân trì độn mà cô,” tôi đứng đĩnh nói, đẩy rổ bánh mỳ về phía anh. “Anh ăn thêm bánh mỳ đi.”

“Tất nhiên,” không một chút ngưng ngừng, anh Steven lấy ngay miếng bánh to nhất cho vào bát.

“Belly, kể cho mọi người nghe về mấy cô bạn xinh xẻo cậu sẽ giới thiệu cho mình đi.” Jeremiah háo hức giục.

“Mình đã thử một lần rồi còn gì?” Tôi nheo mắt chọc Jeremiah, “hay là cậu đã quên Taylor Jewel rồi?”

Cả nhà cười ồ lên, kể cả anh Conrad.

Hai má Jeremiah đỏ bừng lên nhưng cậu ấy cũng phải bật cười trước lời nhắc nhở vừa rồi của tôi. “Cậu thật không tốt tẹo nào, Belly ạ. Ở CLB cứu hộ có ồi con gái đẹp, cậu khỏi cần lo cho mình. Đi mà lo cho anh Con ý. Anh ấy mới là người bỏ lỡ cơ hội.”

Kế hoạch ban đầu là Jeremiah và anh Conrad cùng tham gia làm thành viên đội cứu hộ. Năm ngoái anh Conrad đã tham gia rồi. Năm nay Jeremiah mới đủ tuổi để gia nhập cùng anh. Nhưng tới phút cuối anh Conrad lại thay đổi ý kiến và quyết định đi làm bồi bàn ở quán buffet hải sản trong phố.

Hồi trước bọn tôi thường xuyên tới đó ăn. Trẻ con từ 12 tuổi trở xuống có thể ăn thoải mái chỉ với giá 20 đôla. Đó là lý do tại sao lần nào mẹ cũng nhắc đi nhắc lại với người phục vụ bàn chuyện tôi chưa tới 12 tuổi. Như một thông lệ không thể thiếu. Mỗi lần như vậy tôi chỉ muốn chui xuống đất vì ngượng. Không phải vì bị các anh chòng ghẹo mà vì nó khiến tôi có cảm giác như một kẻ ngoài cuộc - và tôi ghét cái cảm giác đó. Tôi chỉ muốn được giống như mọi người.

Chương 6

Hè năm 10 tuổi

Ngay trong lần gặp đầu tiên, ba người bọn họ đã lập tức trở thành cạ cứng của nhau. Anh Conrad

là thủ lĩnh. Lời của anh luôn là luật. Anh Steven là phó, còn Jeremiah là tên hề. Đêm đầu tiên ở Cousins, anh Conrad quyết định đám con trai sẽ đốt lửa trại ngoài bãi biển và ngủ trong những chiếc túi ngủ. Dĩ nhiên mấy chuyện này chẳng có gì là khó khăn với một hướng đạo sinh ưu tú như anh Conrad.

Tôi chỉ biết đứng nhìn bọn họ lên kế hoạch với nhau, lòng đầy ghen tỵ. Nhất là khi bọn họ mở tủ lấy bánh quy và kẹo bông trắng cho vào balô. “Đừng mang hết đi,” tôi rất muốn ngăn họ lại. Nhưng tôi không dám - đây đâu phải bánh của tôi. Thậm chí đây cũng chẳng phải là nhà của tôi.

“Steven, nhớ mang theo đèn pin nhé,” anh Conrad nhắc. Anh Steven gật đầu cái rụp. Không ngờ ông anh mình cũng có lúc biết phục tùng mệnh lệnh đến thế. Anh ấy coi anh Conrad là thần tượng, mặc dù hai người chỉ cách nhau có 8 tháng. Mọi người đều có ai đó, trừ tôi. Khi đó tôi đã thầm ước giá như không theo mẹ và anh tới đây, thà ở nhà làm món kem dừa ăn với bố còn hơn.

“Jeremiah đừng quên bộ bài đấy,” anh Conrad vừa chuẩn bị túi ngủ vừa gọi với vào trong nhà.

Như một đội viên tí hon, Jeremiah giơ tay nghiêm nghị chào, sau đó vừa đi vừa nhảy chân sao, miệng líu lo. “Tuân lệnh, thưa ngài,” làm tôi mặt đang ỉu xiu là vậy mà cũng phải bật lên cười. Thấy vậy, cậu ấy liền quay sang giải thích, “Anh Conrad lúc nào cũng thích ra lệnh như thế đấy. Giống tính bố mình. Cậu không phải làm theo lời anh ấy đâu, nếu không thích.”

Lời động viên của Jeremiah khiến tôi tự tin hẳn lên. “Mình có thể đi cùng không?”

Và ngay lập tức bị anh Steven phủ đầu không thương tiếc. “Không. Chỉ dành cho con trai thôi. Đúng không, Conrad?”

Anh Conrad có vẻ ngập ngừng nói, “Xin lỗi em, Belly,” và trông mặt anh ấy có vẻ xin lỗi thật... trong khoảng một giây. Hoặc hai giây. Sau đó anh quay lại tiếp tục với công việc chuẩn bị túi ngủ.

Tôi quay ngoắt lại chăm chú nhìn màn hình TV. “Thì thôi. Em cũng chẳng thèm.”

“Hô hô, coi kìa. Belly sắp khóc rồi,” anh Steven khoái trá kêu lên. Sau đó quay sang nói với Jeremiah và anh Conrad. “Mỗi khi có việc gì không như ý nó sẽ khóc cho mà xem. Bố mình lần nào cũng mắc lừa.”

“Im đi, anh Steven!” tôi hét lên. Cứ cái đà chắc tôi sẽ khóc thật mất. Mà tôi không hề muốn bị coi là mít ướt ngay trong ngày đầu tiên tới đây. Họ sẽ không bao giờ cho tôi đi bất cứ đâu cùng mất.

“Belly sắp khóc rồi,” anh Steven tiếp tục hát vang, vừa hát vừa kéo Jeremiah cùng đứng dậy nhảy nhót khắp phòng.

“Đừng trêu em ấy nữa,” anh Conrad đột nhiên cắt ngang.

Anh Steven đứng khựng lại, bối rối nhìn ông bạn thân. “Hả?”

“Bảo sao mà mấy cậu chưa lớn!” Anh Conrad lắc đầu ngao ngán.

Tôi lặng lẽ đứng nhìn họ vác đồ lên vai chuẩn bị đi ra cửa. Cơ hội cuối cùng để đi cắm trại qua

đêm và trở thành một phần của nhóm ba người bọn họ sắp trôi qua. “Anh Steven, nếu anh không cho em đi cùng em sẽ mách mẹ.”

Mặt anh nhăn lại. “Thách luôn đấy. Nên nhớ là mẹ vốn chúa ghét những đứa mách lẻo.”

Không sai, mẹ không thích mỗi lần tôi đi mách mẹ mấy chuyện lật vặt như thế này về anh Steven. Mẹ sẽ giải thích là anh cần có thời gian đi chơi riêng với bạn bè của anh, hoặc là tôi có thể đi với anh lần khác, hoặc là ở nhà với mẹ và cô Beck còn vui hơn nhiều... Tôi ngời phịch xuống ghế, khoanh hai tay trước ngực phụng phịu. Tôi đã mất đi cơ hội cuối cùng. Và giờ trong mắt mọi người tôi là một kẻ mít ướt hay đi mách lẻo chuyện người khác.

Trên đường ra cửa, Jeremiah còn cố nán lại nhảy một điệu hài hước chọc cho tôi cười. Và cậu ấy đã thành công. Tôi được một trận cười nghiêng ngả trên ghế sofa. Anh Conrad ngoái đầu lại nói, “Chúc em ngủ ngon, Belly.”

Và chỉ như vậy thôi. Tôi nhận ra rằng: Tôi đang yêu.

Chương 7

Ban đầu, lúc mới tới đây tôi vẫn cứ đinh ninh là nhà Fisher không có nhiều tiền bằng nhà mình cơ đấy. Bởi căn nhà bãi biển của họ không phải thuộc dạng thời thượng, tráng lệ gì cho cam. Nó chỉ đơn thuần là một ngôi nhà lớn được lát sàn gỗ, với đầy đủ những vật dụng và tiện nghi cần thiết để nghỉ ngơi ở biển vào mùa Hè. Tường nhà được sơn màu trắng và bắt đầu có dấu hiệu bong tróc theo thời gian. Nhưng được cái thiết kế của nó rất tiện dụng và ấm cúng, mang lại cảm giác dễ chịu cho người ở trong đó. Tôi đặc biệt thích bộ ghế sofa vải sọc đã bạc màu mà lần nào tới đây bốn đứa tụi tôi cũng phải tranh lấy bằng được vị trí ngồi đẹp nhất và thoải mái nhất - vị trí đối diện với màn hình TV.

Ưu điểm của căn nhà này là nó rất rộng và có rất nhiều phòng. Ngoài phòng cho mỗi người chúng tôi ra, họ còn xây dư thêm một vài phòng cho khác. Đầu hồi bên này là phòng của mẹ, phòng của cô Susannah và chú Fisher và một phòng trống dành cho khách. Đầu hồi bên kia là phòng của tôi, một phòng dành cho khách khác, và phòng chung của bọn con trai với một chiếc giường đôi và một giường cá nhân - căn phòng luôn khiến tôi phải ghen tỵ suốt nhiều năm qua. Thật bất công khi tôi phải ngủ một mình ở phòng riêng và nằm nghe những tiếng thì thào, khúc khích của ba người họ vọng ra từ căn phòng kế bên. Thỉnh thoảng họ cũng cho tôi sang ngủ cùng, nhưng chỉ vào những hôm họ chơi trò kể chuyện ma mà thôi. Tôi luôn là một thánh giả biết nghe lời và biết rút lên đúng nơi đúng chỗ.

Khi bọn tôi lớn hơn một chút, đám con trai không còn ở chung phòng với nhau nữa. Anh Steven bắt đầu chuyển sang căn phòng ở đầu hồi bên kia, cạnh phòng của các bố mẹ, còn Jeremiah và anh Conrad chia nhau hai cái phòng phía bên mình. Nhưng trẻ con vẫn dùng chung một cái nhà tắm, mẹ có một cái riêng, còn nhà tắm của vợ chồng cô Susannah thì ở ngay trong phòng ngủ rồi. Phòng tắm của tụi tôi có hai bồn rửa mặt - Jeremiah và anh Conrad chung một cái, anh Steven và tôi chung một cái.

Ngày từ khi còn nhỏ đám con trai đã không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ, và bây giờ vẫn vậy. Nó như một lời nhắc nhở rằng tôi khác bọn họ, rằng tôi không phải là thành viên của nhóm. Khi bọn tôi lớn dần lên, một vài điều cũng đã thay đổi. Ngày bé mỗi khi bọn họ tắm xong là nhà tắm không khác gì bãi chiến trường với nước và xà phòng bắn tung tóe khắp nơi, một phần vì những trò nghịch ngợm, một phần vì sự lơ đãng, bất cẩn của tụi con trai. Còn bây giờ khi họ bắt đầu cạo râu thì bồn rửa mặt luôn vung vãi những sợi râu lún phún mới cạo và trên mặt bồn rửa xếp kín các loại nước hoa, lăn khử mùi và kem cạo râu khác nhau.

Họ có nhiều nước hoa hơn cả tôi. Tôi chỉ có đúng một lọ nước hoa màu hồng của Pháp mà bố đã mua tặng cho tôi nhân dịp Giáng sinh năm 13 tuổi. Nó có mùi thơm như là vani trộn chung với đường và chanh ý. Bố không phải là người rành mấy chuyện kiểu như thế này nên tôi đoán lọ nước hoa này là do cô bạn gái mới của bố chọn giùm. Tôi không để lọ nước hoa của mình trong phòng tắm chung với đám đồ của tụi con trai mà cất nó ở ngăn kéo trong phòng ngủ. Dù gì tôi cũng không có ý định dùng mà. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại còn mang nó theo làm gì.

Chương 8

Sau bữa tối, tôi xuống nhà ngồi chơi trên chiếc ghế sô-pha yêu thích. Anh Conrad cũng vậy. Anh ngồi đối diện với tôi, đang cúi đầu mài mê gảy guitar.

“Nghe nói anh đã có bạn gái,” tôi gợi chuyện trước. “Và hai người khá là bền.”

“Thằng em anh đúng là nhiều chuyện.”

Khoảng một tháng trước khi bọn tôi tới Cousins, Jeremiah đã gọi cho anh Steven. Họ buôn chuyện khá lâu và tôi đã lén đứng ngoài cửa phòng anh Steven nghe trộm. Anh Steven không nói gì nhiều nhưng nghe giọng điệu anh thì chuyện có vẻ khá nghiêm trọng. Do quá nóng lòng, tôi đã đẩy cửa lao vào phòng và nằng nặc đòi anh Steven nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi lớn tiếng gọi tôi là đứa tọc mạch nhiều chuyện này nọ một hồi, cuối cùng anh vẫn chịu kể cho tôi nghe mọi chuyện. Rằng anh Conrad có bạn gái.

“Chị ấy là người thế nào?” Tôi hỏi, mắt không dám nhìn anh Conrad vì sợ anh sẽ biết được là tôi quan tâm tới chuyện này nhiều như thế nào.

Anh Conrad hắng giọng một cái rồi tỉnh bơ nói, “Chia tay rồi.”

Trong một giây, tim tôi như ngừng đập. Phải khó khăn lắm tôi mới thốt lên được câu tiếp theo, “Mẹ anh nói đúng nhỉ, anh chuyên đi làm khổ các chị.” Tôi chỉ muốn đùa anh ấy một chút thôi ai dè nói ra xong câu đó mới thấy nó nghe không khác gì một lời buộc tội vậy.

Anh khẽ nhăn mặt lại, thẳng thừng nói, “Cô ấy đá anh trước.”

Không thể tin nổi trên đời lại có người dám đá anh Conrad cơ đấy. Không hiểu chị ta là người như thế nào mà có thể bỏ một người như anh Conrad. Đó là điều khiến tôi tò mò. “Tên chị ấy là gì?”

“Tên gì chả được,” giọng anh không thoải mái cho lắm. “Aubrey. Tên cô ấy là Aubrey.”

“Tại sao chị ấy lại chia tay với anh?” Tôi không thể không hỏi, bởi tôi rất tò mò muốn biết về người con gái này. Tôi hình dung ra chị ta tóc vàng, mắt xanh, với những cái móng tay hình ô-van được tô dừa hoàn hảo. Còn tôi vì chơi piano từ bé nên đã luôn phải cắt ngắn rồi. Sau này ngay khi không còn chơi đàn nữa tôi vẫn tiếp tục để móng tay ngắn bởi vì tôi đã quen như thế rồi.

Anh Conrad đặt guitar xuống, đắm chiêu nhìn ra xa đầy tâm trạng. “Cô ấy nói anh đã thay đổi.”

“Thế anh có thấy mình thay đổi không?”

“Anh cũng không biết. Mọi người đều thay đổi. Em cùng đã thay đổi.”

“Em thì thay đổi gì chứ?”

Anh cúi xuống nhặt chiếc guitar lên, nhún vai không giải thích gì thêm. “Như anh đã nói, mọi người đều thay đổi.”

Anh Conrad bắt đầu chơi đàn guitar từ năm THCS. Tôi không thích mỗi khi anh chơi guitar bởi vì anh sẽ chỉ ngồi đó, đắm chìm trong thế giới riêng của mình, không cần biết tới sự hiện diện của ai khác. Mọi người cứ việc xem phim, chơi bài hay nhảy múa, còn anh chỉ biết tới cái đàn guitar của mình mà thôi. Hoặc không thì anh ấy sẽ chui tọt ở trong phòng, ngồi gảy đàn một mình. Hay là làm cái gì đó khác thì tôi không biết. Chỉ biết rằng chúng chiếm trọn thời gian anh dành cho chúng tôi.

“Em thử nghe xem này,” một tối nọ anh chủ động rủ tôi ngồi xuống cùng nghe nhạc, mỗi anh em một tai. Đầu hai đĩa đã chạm vào nhau. “Hay không?”

Đó là ban nhạc Pearl Jam. Anh Conrad thích nhạc của nhóm này vô cùng, nếu không muốn nói là nghiện. Trước đó tôi chưa từng nghe đến tên ban nhạc này bao giờ. Nhưng phải công nhận đây là bài hát đỉnh nhất mà tôi từng được nghe. Sau lần ấy tôi đã đi mua album *Ten* và nghe đi nghe lại hàng chục lần. Thích nhất là bài số năm, *Black* lần nào nghe nó cũng khiến tôi như được quay lại thời khắc ngày hôm đó, khi anh và tôi mỗi người một tai nghe, đắm chìm trong thế giới âm nhạc của Pearl Jam.

Việc đầu tiên của tôi sau khi mùa Hè kết thúc và trở về nhà là tới ngay cửa hàng tìm mua bản nhạc của ca khúc này để về nhà tập trên piano. Thậm chí tôi còn mơ tới một ngày cùng anh Conrad hòa tấu bản nhạc này với nhau, như một ban nhạc cơ đấy. Nhưng tôi đã quên mất một điều, nhà ở Cousins làm gì có đàn piano. Thực ra cô Susannah cũng từng định sắm cho tôi một cái để ở Cousins nhưng mẹ nhất quyết không đồng ý.

Buổi tối nếu không ngủ được tôi thường lén xuống nhà và đi bơi vài vòng ngoài bể bơi. Tôi sẽ bơi cho tới khi mệt rũ ra mới thôi. Và khi quay trở lại giường ngủ, có thể cơ bắp sẽ hơi nhức mỗi một chút nhưng bù lại tinh thần sảng khoái cực kỳ. Tôi rất thích cảm giác được cuộn tròn trong chiếc áo tắm màu xanh mềm mại của cô Susannah lúc từ dưới bể bơi đi lên. Sau đó rón rén lên lầu và ngủ vùi trong chăn mặc cho tóc vẫn còn đang ướt nhẹp. Cảm giác đó thật không có gì tuyệt bằng.

Tình cờ vào hai mùa Hè trước, cô Susannah đã phát hiện ra bí mật này của tôi và thỉnh thoảng cô cũng xuống bơi cùng. Mạnh ai người nấy bơi, không ai nói với ai tiếng nào. Nhưng cảm giác có người bơi cùng vẫn vui hơn. Và đó cũng là lần duy nhất trong toàn bộ mùa Hè mà tôi không nhìn thấy cô đội tóc giả.

Khi đó cô đang phải điều trị hóa chất nên lúc nào cũng phải đội tóc giả. Không ai được gặp cô khi không đội tóc giả cả, kể cả mẹ. Trước kia tóc cô Susannah đẹp lắm, vừa dài vừa mềm như kẹo bông vậy. Mặc dù bộ tóc giả cô thường đeo cũng đẹp không kém, nó được làm từ tóc người thật và là loại chất lượng cao cấp nhất lúc bấy giờ. Sau đợt điều trị hóa chất tóc cô cũng đã mọc trở lại nhưng cô không để dài nữa mà cắt ngắn tới ngang cằm. Đẹp nhưng không giống như xưa. Nhìn cô Susannah bây giờ khó ai có thể hình dung ra cô ngày xưa như thế nào, trong bộ tóc dài trẻ trung đầy sức sống.

Buổi tối đầu tiên ở đây tôi lại trần trọc không ngủ được. Lần nào cũng vậy, tôi thường phải mất một hai đêm mới quen trở lại được với cái giường, mặc dù nó đã gắn bó với tôi từ những mùa Hè đầu tiên. Sau một hồi lật qua lật lại mà vẫn không ngủ được, tôi quyết định đi bơi. Bộ đồ mọi năm hay mặc giờ không còn vừa nữa. Đây sẽ là buổi bơi đêm đầu tiên của tôi mùa Hè năm nay.

Cảm giác bơi một mình về đêm thật là tuyệt. Mọi thứ dường như trở nên rõ ràng hơn. Lắng nghe được từng hơi thở của chính mình khiến tôi cảm thấy bình tĩnh hơn, tự tin hơn, và khỏe mạnh hơn. Nếu có thể, tôi chỉ muốn được tự do bơi lội như thế này suốt cả đêm.

Đang sung sướng bơi qua bơi lại vài vòng trong làn nước mát lịm của mùa Hè, đột nhiên tôi đá phải vật gì đó cứng cứng. Giật mình, tôi vội trồi lên khỏi mặt nước và phát hiện ra mình vừa đụng phải chân anh Conrad. Anh đang ngồi bên mép bể, hai chân đung đưa dưới nước. Hóa ra anh ngồi quan sát tôi này giờ, trên tay phì phèo điều thuốc lá.

Tôi thụp hẳn người xuống nước, chỉ để lộ mỗi phần đầu - không thể để anh ấy thấy tôi trong bộ dạng thế này được. Conrad còn ở đó thì tôi còn ngâm mình dưới nước, cho dù có phải chết cóng.

“Anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào thế?” Tôi lên giọng phê phán. “Mà sao tự dưng anh lại xuống đây làm gì?”

“Em muốn anh trả lời câu nào trước?” Anh tùm tùm hỏi.

Tôi rẽ nước tiến về phía anh ngồi, chống hai tay lên thành bể. “Câu thứ hai.”

“Anh không ngủ được nên ra ngoài đi dạo,” anh nhún vai thản nhiên nói. Rõ ràng anh ấy đang nói dối. Anh trốn ra đây là để hút thuốc cho thoải mái, không bị ai dòm ngó.

“Sao anh biết em ở ngoài này?” Tôi tiếp tục tra hỏi.

“Tôi nào em chẳng ra đây bơi hả Belly. Thiên hạ ai chẳng biết.” Anh vừa cười vừa rút một hơi thuốc dài.

Anh ấy biết tôi vẫn thường hay bơi đêm? Tôi còn cứ đinh ninh đó là bí mật nhỏ của riêng tôi và cô Susannah cơ đấy. Không hiểu anh biết chuyện này bao lâu rồi nhỉ? Những người khác thì sao, không lẽ mọi người đều đã biết hết?

“Biết thế. Thế còn vụ hút thuốc, anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào?”

“Anh cũng chẳng để ý nữa. Năm ngoái, chắc thế.”

Tôi thừa biết anh chỉ đang cố tình chọc tôi thôi chứ làm gì có chuyện không nhớ.

“Anh không nên hút thuốc. Bỏ ngay đi! À mà anh có nghiện không đây?”

“Khôngggg,” anh Conrad ngửa đầu cười phá lên.

“Thế thì bỏ thuốc đi. Cố là được,” tôi thuyết phục Conrad. Một khi anh Conrad mà đã quyết tâm thì không có chuyện gì anh ấy không làm được.

“Nhưng anh không thích.”

“Đây không phải chuyện thích hay không thích. Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe của anh.”

“Em sẽ cho anh cái gì, nếu anh bỏ được thuốc?” Anh giơ điều thuốc lên, giọng đùa đùa hỏi.

Đột nhiên bầu không khí ở bể bơi bỗng trở nên khác hẳn. Toàn thân tôi như có luồng điện chạy qua, trong một thoáng tôi còn ngỡ mình bị sét đánh cơ đấy. Buông tay khỏi thành bể bơi, tôi vội bơi giật lùi ra xa. Phải khá lâu sau tôi mới lấy lại tinh thần và tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở. “Chẳng có gì hết. Anh bỏ thuốc thì tốt cho anh chứ sao.”

“Em nói cũng đúng,” anh gật gù đứng dậy, dùng chân dập tắt điều thuốc. “Chúc em ngủ ngon, Belly. Đừng ở ngoài này lâu quá. Ai mà biết được buổi đêm sẽ có loài thú dữ nào xuất hiện.”

Cảm giác như bị điện giật khi nãy đã qua, mọi thứ lại trở lại bình thường như cũ. Tôi vung tay té nước thật mạnh vào chân anh Conrad lúc anh quay lưng dợm bước đi và lằm bằm trong bụng một mình. “Đồ dã man!” Nhiều mùa Hè trước, anh Conrad, Jeremiah và anh Steven đã khiến tôi tin lấy tin để rằng ngoài kia có một kẻ sát nhân chuyên giết trẻ con đang lẩn trốn đâu đó quanh đây. Hẳn ta đặc biệt thích những cô bé mập mạp, tóc nâu và có mắt màu xanh xám.

“Thế tóm lại là anh có bỏ thuốc hay không đây?” Tôi gào lên gọi với theo.

Anh không hề đáp lại, thay vào đó chỉ vừa đi vừa khúc khích cười. Tôi có thể nhận ra điều đó khi thấy hai vai anh rung bần bật lúc quay người đóng cái cổng phía sau sân nhà.

Sau khi chắc chắn là anh Conrad đã đi hẳn, tôi lập tức ngửa hẳn người ra thả mình trên mặt nước. Tôi có thể nghe và cảm nhận được tiếng tim mình đang đập hồi hả trong lồng ngực, đặc biệt là trong một đêm khuya tĩnh mịch như thế này. Có gì đó khang khác ở anh Conrad. Ngay trong bữa ăn đầu tiên

ở đây tôi đã nhận thấy điều này, trước cả khi anh kể cho tôi nghe về Aubrey. Anh đã thay đổi. Nhưng cái cách anh tác động đến tôi vẫn không hề thay đổi. Cảm giác của tôi đối với anh vẫn y như hồi mùa Hè năm ngoái và các mùa Hè trước đó.

Chương 10

“Belly, con đã gọi cho bố chưa đấy?” Mẹ hỏi.

“Chưa ạ.”

“Mẹ nghĩ con nên gọi cho bố, bảo với bố là mọi thứ ở đây vẫn ổn.”

Tôi đảo mắt một vòng, ngao ngán trả lời: “Con e là bố cũng đang chẳng có mặt ở nhà mà lo lắng gì đâu.”

“Thì dù sao cũng nên gọi bảo cho bố một tiếng.”

“Sao mẹ không bảo anh Steven gọi ý,” tôi cãi bướng.

“Mẹ không bảo anh gọi bởi vì anh và bố sẽ có hai tuần cùng đi thăm thú các trường đại học với nhau. Còn con thì khác, hai bố con sẽ không được gặp nhau cho tới cuối mùa Hè này.”

Sao mẹ cứ phải suy nghĩ và lo lắng hộ cho người khác nhiều như thế nhỉ? Mẹ là người duy nhất tôi biết sau khi ly hôn vẫn giữ được mối quan hệ tốt với chồng cũ và cân bằng được mọi chuyện.

Mẹ đứng dậy đưa cho tôi cái điện thoại, trước khi rời khỏi phòng. “Gọi cho bố con đi.” Mẹ luôn đi ra khỏi phòng mỗi khi tôi gọi điện cho bố, để hai bố con có thể thoải mái trò chuyện với nhau. Mẹ cứ làm như tôi có bí mật gì muốn chia sẻ với bố - mà không thể kể trước mặt mẹ - lắm không bằng.

Thay vì bấm máy gọi cho bố, tôi đặt điện thoại trở lại bàn. Đáng ra bố phải là người gọi cho tôi trước, chứ không phải chiều ngược lại. Bố là bố cơ mà, còn tôi mới chỉ là một đứa trẻ con. Nói chung các ông bố không thuộc về căn nhà mùa Hè này. Kể cả bố tôi lẫn chú Fisher. Tất nhiên thỉnh thoảng họ cũng có ghé qua chơi nhưng đây không phải là “nhà” của họ. Họ không thuộc về nơi đây. Căn nhà này không có ý nghĩa với họ như với chúng tôi, các bà mẹ và đám trẻ con.

Chương 11

Hè năm 9 tuổi

Đám trẻ con tại tôi đang ngồi chơi bài ngoài hiên, trong khi mẹ và cô Susannah nhâm nhi ly margarita và chơi bài riêng với nhau. Mặt Trời bắt đầu lặn dần, chẳng mấy chốc đến giờ hai mẹ đứng dậy vào bếp luộc ngô và chiên xúc xích cho bữa tối. Nhưng là lát nữa cơ. Giờ hai mẹ con còn đang phải chơi bài đã.

“Cô Laurel, sao cô cứ gọi mẹ cháu là Beck trong khi mọi người gọi mẹ là Susannah cơ mà?” Jeremiah thắc mắc. Cậu ấy và anh Steven cùng một phe và họ đang thua. Jeremiah vốn không mặn mà lắm với cái trò bài bạc này nên cậu luôn tìm thứ gì đó thú vị hơn để làm, để “buôn”.

“Bởi vì tên thời con gái của mẹ cháu là Beck,” mẹ vừa giải thích vừa phì phèo điều thuốc lá. Mẹ và cô Susannah thường chỉ hút thuốc mỗi khi gặp nhau, do đó đây có thể coi là một dịp đặc biệt đối với cả hai người họ. Mẹ nói được ngồi hút thuốc cùng cô Susannah khiến mẹ cảm thấy trẻ ra. Mặc cho tôi có phản đối và ngăn cản thế nào đi nữa, mẹ vẫn cứ tiếp tục hút mỗi lần gặp cô Susannah.

“Tên thời con gái là gì ạ?” Jeremiah hỏi. Anh Steven đập nhẹ vào bộ bài trên tay Jeremiah, yêu cầu cậu ấy tập trung chơi bài nhưng anh chàng cứ lơ đãng như không biết.

“Đó là tên của người phụ nữ trước khi lấy chồng chứ sao, đồ con ếch,” anh Conrad cau có giải thích.

“Đừng gọi em như thế, Conrad,” cô Susannah lập tức lên tiếng, trong khi hai mắt vẫn không rời bộ bài.

“Nhưng tại sao họ lại phải đổi họ?” Jeremmiah hỏi tiếp.

“Không phải ai cũng đổi họ, nếu không muốn. Cô không đổi. Tên cô vẫn là Laurel Dunne, như trong giấy khai sinh thôi. Thật thú vị đúng không?” Giọng mẹ tràn đầy kiêu hãnh. Như thể thấy tự hào vì đã không đổi họ, như cô Susannah. “Tại sao phụ nữ lại phải đổi họ của mình, chỉ vì một người đàn ông? Thật không nên chút nào.”

“Laurel, cậu thôi đi được rồi đấy,” cô Susannah ngửa bài ra trên chiếu. “Ừ!”

Mẹ thở dài cái thượt rồi hạ bài xuống. “Mình không thích chơi bài nữa đâu. Chơi cái gì khác đi. Hay là chúng ta rủ bọn nhóc đi câu cá đi.”

“Ha ha... cậu phải quen dần với việc thua bài đi chứ,” cô Susannah cười đắc thắng.

“Mẹ, bọn con không đi câu cá đâu. Bọn con vẫn đang chơi bài mà. Mẹ luôn bị thua bởi vì mẹ hay ăn gian,” tôi phẫn nộ kêu lên. Thứ nhất, anh Conrad đang cùng một phe với tôi. Thứ hai, bọn tôi cầm chắc cái thắng trong tay rồi. Tôi đã cố tình chọn anh về phe của mình bởi vì anh luôn là người thắng cuộc. Này nhé, trong bốn đứa, anh là người bơi giỏi nhất, lướt sóng giỏi nhất và lần nào chơi bài cũng toàn thắng.

Thấy vậy, cô Susannah vỗ tay đen đét ra chiều khoái chí. “Laur, con bé đúng là bản sao hồi nhỏ của cậu.”

“Không hề, Belly là con gái của bố nó,” mẹ vừa nói dứt lời, cả cô và mẹ quay sang nhìn nhau đầy

bí hiểm khiến tôi càng sốt ruột muốn biết đó là chuyện gì.

“Là sao hả mẹ?” tôi gắng hỏi mẹ. Nhưng tôi biết hỏi thế chứ có hỏi nữa thì mẹ cũng sẽ không chịu tiết lộ thêm gì đâu. Mẹ là người rất giỏi giữ bí mật. Hơn nữa tôi trông giống bố thật mà, nhất là đôi mắt xếch và cái cằm nhọn không lẫn vào đâu được. Tôi được thừa hưởng từ mẹ đúng đôi tay.

“Con nói đúng, Belly. Lần nào chơi bài mẹ con cũng toàn tìm cách chơi gian lận thôi,” cô Susannah mỉm cười với tôi. “Mấy đứa hãy nhớ, những kẻ gian lận không bao giờ thành công.”

Cô Susannah luôn gọi tôi là con và tôi thích điều đó. Như thể chúng tôi là người một nhà và có cả một tương lai phía trước ở bên nhau.

Chương 12

Thỉnh thoảng chú Fisher cũng có ghé qua thăm mọi người vào dịp cuối tuần và tuần đầu tháng 8. Chú làm ở ngân hàng do đó không thể nghỉ quá nhiều ngày được. Mà thú thực là không có chú Fisher còn vui gấp tí. Mỗi lần chú tới Cousins, mặc dù không thường xuyên lắm, là y như rằng đứa nào đứa nấy ngoan hăn lên, đi đứng cũng chậm rãi khoan thai chứ không chạy uỳnh ạch khắp nhà như mọi khi. Tất nhiên trừ mẹ và cô Susannah. Điều thú vị là mẹ, chú Fisher và cô Susannah hóa ra cùng học chung trường Đại học và trường của họ bé đến nỗi ai trong trường cũng biết nhau hết.

Cô Susannah vẫn bảo tôi nên gọi chú Fisher là “Adam” cho thân mật hơn nhưng cho đến giờ tôi vẫn chưa tài nào làm được. Tôi cứ thấy không quen. “Chú Fisher” nghe quen hơn, với cả hai anh em tôi. Tôi nghĩ ở chú toát lên một vẻ đạo mạo khiến người đối diện không thể không gọi chú bằng cái tên đó. Không chỉ trẻ con đâu, kể cả người lớn cũng vậy. Và có lẽ chú cũng thích mọi người gọi chú là Fisher hơn.

Chú thường tới Cousins vào tối thứ Sáu và mọi người sẽ đợi chú cùng ăn tối. Cô Susannah luôn chuẩn bị sẵn đồ uống yêu thích của chú, Gừng và rượu whisky Marker’s Mark. Mẹ trêu cô Susannah sốt sắng cứ y như đang chờ người yêu nhưng cô mặc kệ, lờ đi như không nghe thấy gì. Mẹ cũng trêu cả chú Fisher nữa nhưng lập tức bị chú “trả đũa” trêu lại ngay. Có lẽ từ “trêu chọc” dùng ở đây không chuẩn lắm, mà phải là “khích bác” mới đúng. Lúc này họ khích bác, trêu chọc nhau là thế nhưng lúc khác lại cười đùa như không có chuyện gì xảy ra. Điều buồn cười là, bố mẹ tôi hiếm khi to tiếng, cãi vã nhau thế mà cũng chẳng mấy khi mỉm cười với nhau được nhiều như thế.

Chú Fisher khá điển trai, ít nhất cũng điển trai hơn bố tôi nhưng đồng thời chú ý lại có gì đó khó gần hơn bố. Trong mắt tôi dù sao thì chú vẫn không đẹp bằng cô Susannah! Có lẽ bởi vì tôi quá yêu cô Susannah, tình yêu tôi dành cho cô chỉ đứng sau mẹ. Không ai có thể thay thế được vị trí này của cô trong trái tim tôi. Đôi lúc, khi bạn đã yêu quý một người thì dù họ có xấu thế nào đi nữa, trong mắt bạn họ vẫn luôn đẹp hơn hàng triệu lần. Bạn nhìn họ qua một lăng kính hoàn toàn khác với mọi người xung quanh - bạn nhìn họ bằng trái tim và tâm hồn chứ không phải bằng đôi mắt.

Lần nào đám tụ tập tôi xin đi đâu chú Fisher cũng không quên dúi cho một đồng 20 đô-la “để mua kem hay cái gì đó ngọt ngọt” và anh Conrad sẽ là người phụ trách việc cầm tiền. Cái gì đó ngọt ngọt. Từ mùa Hè đầu tiên cho tới mùa Hè năm ngoái, luôn luôn là cái gì đó ngọt ngọt. Phải nói là anh Conrad rất thần tượng bố. Trong mắt anh, bố là một anh hùng. Từ lâu lắm rồi. Lâu hơn tất cả bọn chúng tôi gộp lại. Bố đã không còn là anh hùng trong lòng tôi khi tôi tình cờ bắt gặp bố tay trong tay với một nghiên cứu sinh do bố hướng dẫn, ngay sau khi chia tay với mẹ. Cô ta thậm chí còn không hề “thuận mắt”.

Để đổ lỗi cho bố về mọi chuyện - từ vụ ly hôn đến vụ chuyển nhà mới - không có gì là khó. Nhưng nếu hỏi tôi trách ai nhất trong câu chuyện đổ vỡ này thì có lẽ là mẹ. Tại sao mẹ lại có thể tỏ ra bình thản và điềm tĩnh đến như vậy? Ít ra thì bố cũng đã khóc. Ít ra bố cũng tỏ ra đau khổ. Còn mẹ? Tuyệt nhiên không một chút gì hết. Gia đình chúng tôi tan vỡ và mẹ vẫn tiếp tục sống vui vẻ bình thường. Như thế thật không bình thường chút nào!

Một mùa Hè nọ, khi ba mẹ con tôi từ Cousins trở về, bố đã dọn hết đồ đạc của mình ra khỏi nhà - bản in đầu tiên các tác phẩm của nhà văn Hemingways, bộ bàn cờ, chồng đĩa CD của Billy Joel, cùng con mèo cưng Claude. Từ xưa tới nay Claude vẫn quán bố hơn bất kỳ ai trong nhà nên bố mang nó theo cũng đúng. Nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy buồn. Ở một khía cạnh nào đó, sự trống vắng mà Claude để lại trong căn nhà này còn nhiều hơn cả bố tôi. Đi tới đâu tôi cũng nhìn thấy sự hiện diện của nó, như thể nó mới là chủ nhân thực sự của căn nhà này.

Sau đó bố đã đưa tôi đi ăn trưa ở quán Applebee's và nói lời xin lỗi với tôi: “Bố xin lỗi vì đã mang Claude đi. Con có nhớ nó nhiều lắm không?” Sau khi rời khỏi nhà bố bắt đầu để râu quai nón. Trông thật khó chịu. Tôi thấy khó chịu với bộ râu mới của bố; và tôi thấy khó chịu với chính cả bữa trưa này.

“Không ạ,” tôi nhìn chằm chằm vào bát xúp rau trên bàn. “Nó là của bố mà.”

Vậy đấy, bố nuôi Claude còn mẹ nuôi anh Steven và tôi. Mọi người đều vui vẻ với sự lựa chọn của mình. Cứ cuối tuần hai anh em tôi sẽ đến ở với bố ở căn hộ bố mới mua sau khi ly dị. Nhà bố lúc nào cũng như có mùi nấm mốc, mặc dù bố thường xuyên thắp nến thơm khắp nhà.

Tôi chúa ghét mấy loại nến thơm kiểu đó, và mẹ cũng vậy. Chúng làm tôi hắt xì hơi liên tục. Tôi có cảm giác việc được tự do thắp bất kỳ loại nến thơm nào tùy thích khiến bố cảm thấy độc lập hơn, mới mẻ hơn. Ngay lần đầu tiên tới nhà bố, vừa mở cửa bước vào đã bị cái mùi hương đáng ghét đó xộc ngay vào mũi. Tôi rú lên: “Áaaaa, bố thắp nến thơm đấy à?” Không lẽ vừa mới dọn ra khỏi nhà chưa được bao lâu mà bố đã quên mất vụ tôi bị dị ứng rồi sao?

Mặt đầy ăn năn, bố thú nhận đã đốt chút nến trước khi tôi tới thật. Và bố cũng hứa sẽ không làm như vậy nữa. Nhưng chỉ khi tôi có mặt ở đó thôi. Mặc dù bố đã mở toang cửa cho bay hết mùi nhưng tôi vẫn ngửi thấy chúng.

Nhà của bố có hai phòng ngủ, bố ở phòng chính còn tôi ở phòng còn lại với một chiếc giường đôi và chăn ga màu hồng. Anh Steven ngủ trên sofa ngoài phòng khách - một chỗ ngủ đáng mơ ước, tha hồ xem TV. Trong khi phòng của tôi chẳng có gì ngoài cái giường và cái bàn trang điểm màu trắng mà tôi hầu như không bao giờ đụng tới. Quần áo tôi mang theo tới đây cũng chỉ cần một bên ngăn kéo là đủ, các ngăn còn lại lúc nào cũng trong tình trạng rỗng không. Ngoài ra còn có một cái giá sách đầy ư

những cuốn sách bố mua cho tôi. Niềm vui của bố là được tặng sách cho con gái. Bố vẫn luôn hy vọng rằng tôi sẽ giống như bố, yêu thơ ca và thích đọc sách. Tôi thích đọc sách nhưng không phải theo cách mà bố kỳ vọng ở tôi. Tôi sẽ không bao giờ có thể ngồi một chỗ ôm quyển sách và miệt mài nghiên cứu để trở thành học giả giống như bố tôi được. Tôi thích tiểu thuyết, nhưng không phải sách về người thật việc thật. Còn nữa, tôi rất ghét bộ chăn ga gối đệm màu hồng kia. Nếu bố chịu hỏi tôi trước một câu, tôi sẽ nói màu vàng chứ không phải màu hồng.

Nhưng dù sao như thế là bố cũng đã cố gắng lắm rồi. Cố gắng theo cách của riêng bố. Bố thậm chí đã mua lại một chiếc piano second-hand và loay hoay đặt nó trong phòng ăn, chỉ vì muốn tôi vẫn có thể tập đàn mỗi khi đến đây chơi vào các dịp cuối tuần. Có điều bố không hề biết là cái đàn này âm điệu bị sai lệch hết nên dù có muốn thì tôi cũng khó mà tập nổi. Tất nhiên, tôi không nỡ lòng nào nói cho bố biết điều đó.

Đây cũng là một phần lý do tại sao tôi luôn mong ngóng đến mùa Hè. Bởi như thế tôi sẽ không phải đến căn hộ bé tẹo buồn tẻ đó với bố. Không phải vì tôi không thích gặp bố. Ngược lại, tôi thương và nhớ bố vô cùng. Có điều đối với tôi căn hộ đó quá bức bối. Giả như tôi có thể gặp bố ở nhà mình thì tốt biết mấy. Căn nhà thực sự của chúng tôi. Giả như mọi chuyện quay ngược lại được như xưa. Vì mẹ đã ở với chúng tôi suốt Hè nên sau khi quay về sẽ đến lượt bố sẽ đưa anh em tôi đi chơi riêng. Ba bố con tôi thường sẽ bay tới Florida thăm ông bà nội. Mỗi lần như vậy thật không khác gì đi đày bởi vì bà sẽ tìm mọi cách bắt bố hàn gắn lại với mẹ - người mà bà cưng chiều hơn cả con gái ruột. Mặc dù bố mẹ ly dị cũng đã lâu nhưng cứ hễ lần nào gặp là y như rằng bà sẽ hỏi, “Gần đây con có thường hay nói chuyện với Laurel không?”

Tôi không thích cái cách bà can thiệp cứ như bố như vậy. Chuyện này dù sao cũng không nằm trong tầm kiểm soát của bố. Nói ra thì thật mất mặt nhưng chính mẹ là người đề nghị chia tay trước. Chính mẹ là người làm đơn và đứng ra làm mọi chuyện. Điều này thì tôi có thể khẳng định. Nếu không, bố chắc chắn sẽ vẫn tiếp tục bằng lòng với cuộc sống đều đều trong ngôi nhà hai tầng màu xanh của chúng tôi cùng Claude và những cuốn sách của mình.

Bố có lần đã nói với tôi rằng Winston Churchill từng nói nước Nga là một câu đố, được bao bọc bởi sự thần bí, bên trong một điều bí ẩn. Theo lời bố thì ngài Churchill đáng kính chính là đang nói về mẹ. Đây là trước khi xảy ra vụ ly dị. Bố nói bằng cái giọng nửa cay đắng, nửa tôn trọng. Ngay cả khi không còn yêu mẹ nữa thì bố vẫn luôn ngưỡng mộ mẹ.

Nếu được lựa chọn có lẽ bố sẽ muốn được ở bên mẹ suốt đời và cố gắng tìm ra lời giải đáp cho điều bí ẩn mang-tên-Laurel. Giải câu đố luôn là sở trường của bố - một người luôn thích các định lý và học thuyết. X luôn phải bằng với cái gì đó. Không thể chỉ đơn thuần là X.

Trong mắt tôi, mẹ không đến mức bí ẩn như bố nói. Mẹ là mẹ của tôi. Một người mẹ luôn thấu tình đạt lý và tràn đầy tự tin. Trong mắt tôi, độ bí ẩn của mẹ chỉ giống như một cốc nước trắng. Mẹ biết bản thân muốn gì và không muốn gì. Và điều mẹ không muốn chính là tiếp tục làm người phụ nữ của bố. Tôi cũng không biết đó là do mẹ đã hết yêu bố hay là vì mẹ chưa từng yêu bố.

Mỗi khi hai anh em tôi cùng bố đến Florida thăm ông bà nội thì mẹ sẽ tự đi du lịch một mình tới những vùng đất xa xôi như Hungary hay Alaska. Mẹ luôn đi một mình. Mẹ chụp rất nhiều ảnh nhưng tôi chẳng bao giờ xin mẹ cho xem và mẹ cũng chẳng bao giờ hỏi tôi có muốn xem không.

Chương 13

Tôi đang ung dung ngồi ăn bánh mì nướng và đọc tạp chí trên chiếc ghế Adirondack yêu thích của mình thì mẹ đi tới ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt đầy nghiêm trọng. Tôi đã quá quen với vẻ mặt mẹ-cần-nói-chuyện-nghiêm-túc-với-con này rồi.

“Hôm nay con có kế hoạch gì không?” mẹ hỏi, giọng rất tự nhiên.

Tôi tọng nốt miếng bánh vào miệng, chỉ tay vào cuốn tạp chí và nhồm nhoàm nói, “Đây ạ.”

“Con nên bắt đầu đọc sách chuẩn bị cho lớp tiếng Anh nâng cao năm sau đi,” mẹ đưa tay lau vụn bánh mì trên cằm tôi.

“Vâng, con cũng đang định thế,” tôi nói dối không chớp mắt.

Mẹ hắng giọng, tần ngần hỏi tiếp, “Conrad đã hút *cỏ* đúng không?”

“Cái gì cơ ạ?” tôi tròn tròn mắt.

“Có phải Conrad hút cần sa không?”

Mẹ làm tôi tí nữa thì ghen. “Không hề! Mà tại sao mẹ lại hỏi con? Anh Conrad có bao giờ tâm sự chuyện gì với con đâu. Mẹ đi mà hỏi anh Steven ý.”

“Mẹ hỏi rồi. Nó không biết gì hết. Và mẹ biết nó không dám nói dối mẹ đâu,” mẹ lên ngó sang nhìn tôi.

“Con cũng đâu có nói dối mẹ.”

Mẹ thở dài, “Ừ, mẹ biết chứ. Cô Beck đang lo lắm. Đạo gần đây thằng bé cư xử rất khác trước. Vừa bỏ đội bóng vừa...”

“Thì con cũng bỏ môn khiêu vũ,” tôi ngao ngán đảo mắt một vòng. “Và mẹ có thấy con hút hít gì đâu.”

Mẹ trề môi ra nũng nịu, “Con hãy hứa sẽ nói cho mẹ biết nếu con biết được điều gì đi.”

“Ừm... con cũng không biết nữa,” tôi chọc mẹ. Tôi chẳng việc gì phải hứa với mẹ hết bởi tôi biết anh Conrad không hề hút *cỏ*. Bia bọt thì có chứ hút hít thì không. Tôi có thể mang cả mạng sống của mình ra mà đặt cược.

“Belly, chuyện này nghiêm trọng đấy, không phải đùa đâu.”

“Ôi giờì mẹ ơi là mẹ. Không có chuyện ấy đâu. Anh ấy không hút hít gì hết. Mà tự dưng sao mẹ

phải khẩn trương thế? Mẹ cứ làm như chưa bao giờ đựng tới nó không bằng,” tôi hích vai mẹ, tùm tùm cười.

Mẹ lườm yêu tôi một cái cảnh cáo: “Con thôi đi được rồi đấy.”

Chương 14

Hè năm 13 tuổi

Lần đầu tiên họ làm chuyện đó họ cứ đinh ninh là tụi tôi không biết. Họ thật ngây thơ khi chọn đúng chiều hôm cả bốn đứa bọn tôi đều có mặt ở nhà. Tụi tôi đang ở trong phòng khách. Anh Conrad đang nghe nhạc, đầu chup cái headphone to ụ, trong khi Jeremiah và anh Steven đang chơi điện tử. Còn tôi ngồi một góc đọc truyện *Emma* – không phải vì tôi thích cuốn truyện này mà vì nó khiến tôi trông có vẻ trí thức trước mặt anh Conrad. Nếu thực sự muốn đọc sách thật thì tôi đã tự nhốt mình trong phòng với cuốn *Flowers in the Attic* hay một cuốn nào khác, chứ không phải truyện của Jane Austen.

Tôi nghĩ anh Steven là người đầu tiên ngửi thấy mùi đó. Đột nhiên anh quay đầu hít mấy cái và hỏi, “Mọi người có ngửi thấy mùi gì không?”

“Em đã bảo anh đừng có ăn hết chỗ đậu nướng đó rồi mà, anh Steven,” Jeremiah nói, mắt vẫn chăm chú nhìn vào vô tuyến.

Tôi khúc khích cười. Nhưng đây không phải cái mùi Jeremiah nghĩ. Tôi cũng ngửi thấy giống như anh Steven. Mùi *cỏ*. “Là *cỏ*,” tôi la toáng lên. Tôi muốn là người đầu tiên nói ra điều đó, để chứng minh cho mọi người thấy tôi nhạy bén và hiểu biết đến thế nào.

“Không đời nào.” Jeremiah lắc đầu quầy quậy.

Anh Conrad bỏ tai nghe ra, bình thản nói, “Belly nói đúng. Là *cỏ* đấy.”

Anh Steven ấn nút pause sau đó quay sang nhìn tôi đầy nghi hoặc, “Làm sao em biết được *cỏ* mùi như thế nào hả Belly?”

“Bởi vì, thưa ngài Steven, tôi hút chúng suốt. Được chưa?” tôi rất ghét mỗi khi anh ấy tỏ cái thói bề trên ra với tôi, nhất là trước mặt anh Conrad và Jeremiah. Nó khiến tôi có cảm giác anh ấy đang cố tình muốn đim hàng tôi trước mặt bọn họ.

“Có phải mùi từ trên gác xuống không?” anh Steven lờ đi không thèm chấp.

“Của mẹ mình đấy,” anh Conrad lại đeo tai nghe lên. “Vì đợt hóa trị.”

Jeremiah không hề đoán ra, tôi có thể nhận thấy rõ điều đó. Cậu ấy không nói gì hết, nhưng nét

mặt lộ rõ vẻ mặt bối rối và có phần đau đớn. Cậu ấy cứ đứng đờ một chỗ, đưa tay lên gãi gáy, mắt nhìn xa xăm một cách vô định. Anh Steven và tôi quay sang nhìn nhau. Thật là ngại, mỗi khi nhắc tới căn bệnh ung thư của cô Susannah là hai anh em bọn tôi lại hành động như hai kẻ ngoài cuộc. Bọn tôi không biết phải nói gì cho phải nên tốt nhất là giữ im lặng. Và giả vờ như điều này không hề xảy ra, giống như cách Jeremiah đang làm.

Mẹ thì không thế. Cô Susannah nói mẹ khiến cô cảm thấy thoải mái, không giống như một người bệnh. Đó là biệt tài của mẹ, luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái. An toàn. Như thể chỉ cần có mẹ ở đó, không chuyện gì xấu có thể xảy ra.

Một lát sau, hai mẹ đi xuống nhà, vừa đi vừa khúc khích cười như hai cô gái tuổi teen mới lên uống trộm rượu của bố mẹ. Xem ra mẹ cũng tham gia vào phi vụ hút hít lần này cùng cô Susannah.

Anh Steven và tôi quay sang nhìn nhau, nhưng lần này là cái nhìn đầy kinh hãi. Chúng tôi luôn cho rằng mẹ là người cuối cùng trên Trái Đất này động tới những thứ như thế.

“Mấy đứa ăn hết bánh Cheertos rồi à?” mẹ lật đật lục lọi tủ đồ. “Mẹ đói chết mất thôi.”

“Vâng,” anh Steven thậm chí còn không buồn nhìn vào mẹ.

“À, còn một túi bánh Fritos. Đành ăn tạm vậy.” Cô Susannah bước ra sau chiếc ghế tôi đang ngồi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi đầy âu yếm. Về khoản biểu lộ tình cảm thì cô Susanah hơn đứt mẹ. Cô thường xuyên gọi tôi là đứa con gái bé bỏng cô không bao giờ có được. Cô rất thích chia sẻ tôi với mẹ, và mẹ cũng không ý kiến gì về điều đó. Tôi cũng vậy.

“Cháu thích cuốn *Emma* này không?” Cô hỏi. Cô luôn có cái cách thể hiện sự quan tâm khiến người khác cảm thấy mình thực sự được trân trọng.

Tôi còn đang chưa kịp mở miệng nói dối về việc mình thích quyển sách này đến thế nào thì đã bị anh Conrad chặn ngay họng, nói rất to, “Cả tiếng rồi có thấy em ấy giờ thêm được trang nào đâu.” Tại anh ấy vẫn đang đeo headphone.

Tôi quay sang lờm anh một cái, nhưng thực chất trong lòng đang vui như Tết. Hóa ra anh ấy cũng có đề ý. *Anh Conrad để ý tới mình.* Đành rằng anh ấy để ý tới mọi thứ - từ việc con chó nhà hàng xóm có nhiều vảy nên bên mắt phải hơn là bên mắt trái, cho tới việc anh chàng giao bánh pizza mỗi hôm đi một chiếc ô tô khác nhau. Do đó, cũng không có gì đáng tự hào khi được anh Conrad để ý tới. Bởi đó là điều hiển nhiên.

“Càng đọc về sau cháu sẽ càng thấy nó hay,” cô Susannah động viên. Nói rồi cô đưa tay vén gọn mấy sợi tóc đang bay lơ lửng ra sau tai cho tôi.

“Thường cháu phải mất một lúc mới thực sự nhập tâm vào nhân vật được,” tôi phân trần. Tôi rất không muốn làm cô buồn bởi vì cô chính là người giới thiệu cuốn sách này cho tôi.

Đúng lúc đó mẹ quay trở lại vào trong phòng, trên tay là gói kẹo Twizzlers và nửa gói bánh Fritos dở. Mẹ tung gói Twizzlers về phía cô Susannah. “Bắt lấy này!”

Cô Susannah vội chìa tay ra với nhưng gói kẹo đã rơi cái bệt xuống sàn nhà trước khi cô kịp bắt

lấy. Vừa cúi xuống nhặt cô vừa cười khúc khích cười, “Ôi mình đúng là già rồi.”

“Mẹ, bọn con biết thừa hai người vừa hút *cỏ* trên lầu,” anh Conrad ngẩng đầu lên nói.

Cô Susannah thẳng thốt giơ tay lên ôm lấy miệng, nét mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

“Xem ra chúng ta bị lộ rồi, Beck ời. Các con nghe này, mẹ các con phải dùng thứ đó để làm mất đi cảm giác buồn nôn trong khi điều trị hóa chất,” mẹ tôi giải thích.

Anh Steven, mắt vẫn không rời khỏi màn hình TV, hỏi với lên, “Thế còn mẹ? Mẹ cũng dùng chúng vì mẹ phải điều trị hóa chất chắc?”

Cô Susannah nghe thấy vậy liền bật cười phá lên còn mẹ phi cả cái kẹo Twizzlers vào gáy anh Steven. “Thằng ranh. Mẹ chỉ là muốn thể hiện một chút ủng hộ về tinh thần đối với người bạn thân nhất của mình thôi. Vì cô ấy mẹ còn dám làm nhiều thứ kinh khủng hơn ý chứ.”

Anh Steven nhặt thanh kẹo Twizzlers lên, thổi phù một cái cho hết bụi rồi cho vào miệng ăn ngon lành. “Như thế nghĩa là mẹ sẽ không phản đối nếu con cũng hút đúng không?”

“Chỉ khi nào con bị ung thư vú,” mẹ lừ mắt lườm anh một cái, rồi quay sang mỉm cười với cô Susannah, cô bạn thân nhất đời của mẹ.

“Hoặc là khi bạn thân nhất của con bị bệnh đó,” cô Susannah bồi thêm.

Trong suốt cuộc trò chuyện này, Jeremiah không hề nói một tiếng nào. Cậu ấy hết quay sang mẹ lại quay ra nhìn TV, như thể lo sợ rằng mẹ sẽ biến mất nếu cậu ấy quay lưng lại.

~*~

Thì ra chiều hôm đó, hai mẹ đình ninh là bọn tôi vẫn đang lang thang ngoài bãi biển. Họ không hề biết rằng tôi và Jeremiah đã thấy chán nên quyết định về nhà kiếm gì đó ăn. Lúc bọn tôi đang chuẩn bị đẩy cửa vào nhà thì nghe thấy hai mẹ nói chuyện với nhau ở gần cửa sổ.

Jeremiah đứng khựng lại khi nghe thấy những lời cô Susannah nói với mẹ, “Laur ời, mình không hề muốn bản thân nghĩ như vậy đâu nhưng thực sự đã có lúc mình nghĩ mình thà chết chứ không muốn mất đi hai bên ngực chút nào.” Jeremiah cứ đứng như vậy, nín thở, chăm chú lắng nghe. Sau đó cậu ấy ngồi xuống bậu cửa và tôi cũng làm theo.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ nói, “Mình biết cậu không hề có ý đó.”

Tôi rất không thích mỗi khi mẹ nói như vậy và tôi nghĩ cô Susannah cũng thế. “Đừng nói với mình là mình có ý gì hay không có ý gì.” Tôi chưa thấy cô xẵng giọng như thế với ai bao giờ - đầy uất ức và giận giữ.

“OK, OK. Mình sẽ không nói nữa.”

Cô Susannah bắt đầu khóc. Mặc dù không nhìn thấy họ nhưng tôi biết mẹ đang ôm chặt lấy cô, xoa xoa lưng cho cô, giống như cách mẹ vẫn thường vỗ về an ủi tôi mỗi khi tôi gặp phải chuyện buồn.

Giá như tôi cũng có thể làm như vậy với Jeremiah. Tôi biết điều đó sẽ giúp cậu ấy cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng tôi không thể. Thay vào đó, tôi chìa tay ra nắm lấy tay cậu ấy thật chặt. Jeremiah không hề nhìn tôi lấy một lần nhưng cậu ấy cũng không buông tay tôi ra. Đó chính là khoảnh khắc chúng tôi thực sự trở thành bạn thân của nhau.

Rồi tôi nghe thấy tiếng mẹ nói tiếp, “Nhưng phải công nhận ngực cậu đẹp thật đấy.”

Cô Susannah đang khóc cũng phải bật cười trước câu pha trò của mẹ. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Nếu mẹ vẫn còn đùa được, nếu cô Susannah vẫn còn cười được, chứng tỏ mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Tôi buông tay Jeremiah ra và đứng dậy. Cậu ấy cũng đứng dậy theo. Cả hai đứa quay trở lại bãi biển, không ai nói với ai lời nào. Biết nói gì bây giờ? Không lẽ lại “Minh rất tiếc chuyện mẹ cậu bị ung thư” hay là “Hy vọng mẹ cậu sẽ không phải cắt bỏ một bên ngực”?

Bọn tôi quay lại đúng lúc anh Conrad và anh Steven từ dưới biển chạy lên, tay ôm tấm lưới ván. Anh Steven nhận ra ngay có chuyện gì đó không ổn. Tôi đoán anh Conrad cũng vậy nhưng anh chỉ không nói ra thôi. “Hai đứa có chuyện gì thế?” Anh Steven hỏi.

“Không có gì,” tôi ngồi xuống, ôm lấy hai gối.

“Hai đứa vừa hôn nhau hay là sao thế?” Vừa nói anh vừa rũ tóc, làm nước bắn tung tóe vào mặt tôi.

“Anh thôi đi,” tôi cau có gắt lên. Xém chút nữa tôi đã định lao tới kéo tụt quần anh ý xuống để thay đổi chủ đề. Hè năm ngoái, bọn họ rất thích cái trò tụt quần nhau ở nơi công cộng. Tất nhiên tôi chẳng bao giờ được tham gia rồi và tôi cũng chẳng ham hố cái trò trẻ con nhảm nhí đó. Nhưng khi ấy tôi thực sự đã có ý định cho anh Steven bẽ mặt một phen thật.

“À há, anh đoán trúng rồi phải không?” Anh Steven cúi xuống lắc hai vai tôi, ra chiều đắc thắng. Tôi hẩy tay anh ra, quát lên lần nữa, yêu cầu anh im miệng lại nhưng điều đó chỉ khiến anh ấy hứng khởi hơn và bắt đầu ngêu ngao hát, “Tình yêu mùa Hè làm tôi choáng váng, tình yêu mùa Hè, đến với tôi quá nhanh...”

“Anh Steven, đừng có hâm thế nữa đi,” tôi quay sang lắc đầu ngao ngán với Jeremiah.

Jeremiah không nói không rằng, đứng dậy phủi cát khỏi quần soóc, và tiến về phía mép nước, tránh xa khỏi chúng tôi, tránh xa khỏi ngôi nhà.

“Jeremiah, hôm nay em ăn phải cái gì thế? Anh chỉ đùa thôi mà, nhóc,” anh Steven gọi với theo. Jeremiah không quay lại mà cứ thế lầm lũi bước đi. “Thôi mà, Jeremiah!”

“Kệ nó đi,” anh Conrad nói. Hai anh em bọn họ không bao giờ tỏ ra thân thiết hay gần gũi với nhau như nhiều nhà khác nhưng chỉ quan sát từ những việc rất nhỏ thôi tôi cũng có thể khẳng định một điều: Họ rất hiểu nhau. Sự việc lần này chính là một trong số đó. Xem cái cách anh Conrad bảo vệ Jeremiah khiến tôi càng yêu anh hơn – tìm tôi thất lại khi nghĩ tới những gì anh em họ đang phải trải qua. Và một cảm giác tội lỗi vụt thoáng qua trong tôi: Làm sao tôi có thể vẫn còn tâm trạng để yêu với chẳng đương trong khi cô Susannah đang bị ung thư như thế?

Rõ ràng anh Steven cũng thấy áy náy và có chút bối rối. Bỏ đi không nói một tiếng nào như thế thật không giống Jeremiah. Cậu ấy vẫn luôn là người chọc cười và đùa cợt với mọi người cơ mà.

“Anh đúng là hết thuốc chữa, Steven à,” tôi đổ thêm dầu vào lửa.

“Gì chứ, anh đã làm gì nào?” Anh Steven trợn mắt lên nhìn tôi.

Tôi ngao ngán ngả người xuống cái khăn tắm và nhắm mắt lại. Giá như lúc này có cái tai nghe giống như của anh Conrad thì hay biết mấy. Tôi thực sự muốn quên đi hết những chuyện vừa xảy ra ngày hôm nay.

~*~

Vào cuối ngày, khi anh Conrad và anh Steven quyết định đi câu cá đêm, Jeremiah đã từ chối không muốn đi, mặc dù câu cá đêm là điều lâu nay cậu ấy vẫn thích nhất. Cậu ấy luôn tìm mọi cách thuyết phục để mọi người đi câu cá đêm cùng. Nhưng tối hôm đó, Jeremiah nói cậu ấy không có tâm trạng. Và thế là chỉ có hai anh lớn đi còn Jeremiah ở lại, cùng với tôi. Bọn tôi đã xem TV và chơi bài – thú vui của cả hai đứa trong suốt mùa Hè, chỉ Jeremiah và tôi. Hè năm ấy chúng tôi đã xích lại gần nhau hơn. Cậu ấy sẽ đánh thức tôi dậy vào buổi sáng và cùng nhau đi nhặt sò, nhặt ốc... hoặc đạp xe đạp tới tiệm kem cách nhà khoảng 3 dặm. Khi chỉ có hai đứa với nhau, cậu ấy ít khi pha trò, chọc ghẹo nhưng cậu ấy vẫn là Jeremiah.

Từ mùa Hè năm đó trở đi, tôi có cảm giác gần gũi với Jeremiah còn hơn cả với ông anh ruột của mình. Jeremiah đáng yêu và tốt bụng hơn anh Steven. Có lẽ bởi cũng là phận làm em giống như tôi nên cậu ấy hiểu và thông cảm cho tôi hơn. Hoặc có lẽ chỉ đơn giản là vì cậu ấy vốn là người như vậy: Thân thiện với tất cả mọi người. Jeremiah có biệt tài khiến người khác cảm thấy thoải mái khi ở bên cậu ấy.

Chương 15

Trời đổ mưa tầm tã trong suốt ba ngày. Đến tầm 4 giờ chiều của ngày thứ ba thì Jeremiah bức bối gần như phát điên. Cậu ấy không phải là người có thể ở lâu trong nhà, cậu ấy cần được ra ngoài vận động. Jeremiah nói cậu ấy chịu hết nổi rồi và hỏi có ai muốn đi xem phim cùng không. Ở thị trấn Cousin ngày chỉ có duy nhất một rạp chiếu phim, trên tầng thượng của trung tâm mua sắm.

Anh Conrad lại đang ngồi trong phòng nghe nhạc hay làm gì đó một mình, có Chúa mới biết được. Lúc Jeremiah lên phòng hỏi anh ý có muốn đi cùng mọi người không thì bị nhận ngay một câu từ chối thẳng thừng. Phần lớn thời gian Hè năm nay anh Conrad đều ru rú ở trong phòng một mình và tôi biết điều đó làm anh Steven rất buồn. Sắp tới, anh Steven sẽ có chuyến “khảo sát” các trường Đại học hai tuần cùng bố tôi vậy mà anh Conrad không buồn hỏi thăm lấy một tiếng. Kể khi nào không có việc phải làm là anh ấy sẽ ôm lấy cái guitar hoặc là nghe nhạc.

Nói chung chỉ có Jeremiah, anh Steven và tôi. Phải thuyết phục mãi hai người bọn họ mới đồng ý cùng tôi xem bộ phim hài lãng mạn kể về hai người chuyên đi dặt chó tình cò một ngày đi chung đường và yêu nhau. Mà có muốn xem phim khác cũng chả có mà xem. Suốt chiều tiếp theo phải hơn một tiếng nữa mới bắt đầu. Ngồi xem được chừng 5 phút, anh Steven đứng phắt dậy nhăn nhó kêu, “Anh không nuốt nổi cái thể loại này. Ra ngoài không, Jere?”

Jeremiah nói, “Không, em ở đây với Belly.”

Làm anh Steven ngây người ra một lúc vì bất ngờ nhưng rồi anh nhún vai nói, “Gặp lại hai đứa sau khi hết phim vậy nhé.”

Anh Steven vừa đi khỏi chưa được bao lâu thì có một gã siêu bự đi vào ngồi chặn ngay trước mặt tôi. “Để mình đổi ghế cho cậu,” Jeremiah đề nghị.

Mới đầu tôi cũng định ra vẻ lịch sự kiêu, “Không sao đâu, mình ngồi đây cũng được,” nhưng rồi nghĩ lại thấy chẳng việc gì phải thế. Cậu ấy là Jeremiah mà. Tôi đâu cần phải khách sáo. Và thế là chúng tôi đổi chỗ cho nhau. Khổ thân Jeremiah, cả buổi hết nghén cổ, lại nghiêng đầu sang trái, rồi sang phải để ngó lên màn hình. Tóc cậu ấy có mùi lê, một loại dầu gội đắt tiền cô Susannah vẫn hay dùng. Giờ tôi mới để ý, Jeremiah giờ đã là một anh chàng cao lớn, chơi bóng trong đội tuyển của trường và có mùi rất dễ chịu. Mỗi lần cậu ấy nghiêng người sang phía tôi là tôi lại ngửi thấy cái mùi thơm dễ chịu đó từ tóc của cậu. Giá mà tóc tôi cũng thơm được như thế!

Xem được nửa bộ phim, đột nhiên Jeremiah đứng dậy và đi ra ngoài. Khoảng vài phút sau cậu ấy quay trở lại với một cốc soda lớn và một gói kẹo Twizzlers. Tôi chìa tay ra đón lấy cốc soda tính uống nhờ một ngụm ai dè phát hiện ra không có ống hút, “Cậu quên lấy ống hút rồi,” tôi nói.

Jeremiah xé gói kẹo Twizzlers ra và cắn bỏ hai đầu của hai thanh Twizzlers rồi cắm vào trong cốc. Miệng cậu ấy cười ngoác ra tận mang tai. Xem ra anh chàng này đang rất tự hào với phát kiến vĩ đại của mình. Tôi chỉ là nhất thời quên bếng mất vụ ống hút bằng kẹo Twizzlers này thôi chứ cái trò này bọn tôi làm mãi ở nhà rồi.

Hai đứa cúi xuống hút cùng một lúc, giống như cái quảng cáo Coke hồi những năm 1950 – đầu chụm lại, trán gần như chạm vào nhau. Không hiểu mọi người ngồi xung quanh có nghĩ bọn tôi đang hẹn hò không nhỉ.

Jeremiah nhìn tôi và cười rất tươi. Đột nhiên tôi có một ý nghĩ rất điên rồ. *Jeremiah Fisher muốn hôn mình.*

Tôi đúng là điên thật rồi. Đó là Jeremiah mà. Cậu ấy sẽ không bao giờ nhìn tôi theo kiểu đó. Vả lại đối với tôi, anh Conrad mới là người tôi thích thực sự, dù cho dạo gần đây anh cứ xa cách khó gần kiểu gì ý. Mãi mãi chỉ có anh Conrad. Chừng nào còn có anh Conrad, tôi sẽ không bao giờ để mắt tới Jeremiah. Và hiển nhiên Jeremiah cũng không bao giờ có ý gì khác với tôi. Tôi chỉ là bạn thân của cậu ấy – là đứa con gái cậu ấy đi xem phim cùng, chia sẻ phòng tắm cùng, chia sẻ các bí mật cùng. Nhưng không phải là người cậu ấy chia sẻ nụ hôn cùng.

Chương 16

Hè năm 14 tuổi

Đưa Taylor đi cùng là một sai lầm. Tôi đã biết trước điều đó nhưng vẫn cứ làm. Taylor Jewel, cô bạn thân nhất của tôi. Bọn con trai cùng lứa luôn ưu ái gọi cậu ấy bằng cái tên Jewel (đá quý). Ngoài mặt cậu ấy cứ tỏ ra không thích nhưng tôi biết thừa trong lòng thích bỏ xừ đi được.

Taylor thường xuyên than thở rằng lần nào tôi đi nghỉ Hè ở Cousins về là y như rằng cậu ấy phải làm quen với tôi lại từ đầu. Giúp tôi hòa nhập trở lại với thế giới hiện tại, với trường học và đám bạn ở trường. Cậu ấy thậm chí còn tìm cách ghép đôi cho tôi với bạn của cậu bạn thân. Tôi đã chiều theo ý đi xem phim sau đó đi ăn ở Waffle House nhưng tâm trí thì vẫn đang vương vẩn tít tận Cousins cơ. Dem tất cả tụi con trai ở trường tôi gộp lại cũng không thể so sánh được với Jeremiah hay anh Conrad, vậy thì việc gì phải cố gắng cho phí thời gian?

Trong hai đứa, Taylor luôn là cô bạn xinh đẹp, được lòng tất cả các bạn con trai. Còn tôi luôn là cô bạn vui tính, chuyên gia chọc cười cho mọi người. Tôi đã nghĩ rằng bằng việc đưa Taylor đi cùng sẽ chứng tỏ được với mọi người mình cũng là người xinh đẹp, kiểu “Thấy không? Thấy không? Mình giống cậu ấy thôi; hai bọn mình không có gì khác biệt”. Nhưng trên thực tế bọn tôi chẳng có gì giống nhau hết, và ai cũng biết điều đó. Tôi đã nghĩ rằng bằng việc đưa Taylor đi cùng, tôi sẽ chắc chắn một suốt ngủ đêm ngoài bãi biển, trong những chiếc túi ngủ cùng hội con trai. Và rằng cuối cùng thì tôi cũng sẽ được họ công nhận là một phần của nhóm.

Ít nhất thì tôi đã đoán đúng được một nửa.

Taylor nài nỉ tôi cho đi cùng từ lâu lắm rồi cơ nhưng lần nào tôi cũng tìm có này có nọ để từ chối. Đó là lỗi của tôi, khi khoe khoang quá nhiều về anh em nhà Fisher và bãi biển Cousins với cậu ấy. Sâu thẳm bên trong, tôi cũng muốn Taylor có mặt ở đó. Dù gì cậu ấy cũng là bạn thân nhất của tôi. Cậu ấy muốn chúng tôi có thể chia sẻ với nhau về mọi thứ - mọi khoảnh khắc, mọi trải nghiệm. Khi Taylor tham gia vào CLB tiếng Tây Ban Nha, cậu ấy đã nhất quyết bắt tôi đăng ký cùng cho bằng được, mặc dù tôi đến một chữ bẻ đôi cũng không biết. “Cùng học để còn cùng đi Cabo sau lễ tốt nghiệp nữa,” Taylor nói. Nếu được lựa chọn, tôi sẽ muốn đi thăm quần đảo Galápagos cơ. Đó là ước mơ từ thuở bé của tôi, ước mơ được tận mắt thấy những chú chim biển bàn chân màu xanh da trời. Bỏ đã hứa sẽ đưa tôi đến đó, sau khi tốt nghiệp. Nhưng tôi vẫn chưa kể cho Taylor nghe. Đảm bảo cậu ấy sẽ không vui cho mà xem.

Mẹ và tôi chờ sẵn Taylor ở sân bay. Cô nàng bước xuống máy bay trong chiếc quần soóc ngắn không thể ngắn hơn và một chiếc áo cổ lệch tôi chưa hề thấy bao giờ. “Cậu mua nó bao giờ thế?” Tôi ôm chầm lấy Taylor và hỏi, cố gắng không để lộ sự ghen tỵ qua giọng nói của mình.

“Ngay trước khi tới đây mẹ đã dẫn mình dạo một vòng để sắm đồ đi biển,” cô nàng rất vô tư quảng cho tôi cầm hộ cái túi, “Trông dễ thương đúng không?”

“Ồ, yêu điên lên được,” túi cậu ta có cái gì mà nặng thế không biết. Không lẽ cậu ta đã quên sẽ ở

đây chỉ một tuần thôi sao?

“Mẹ mình thấy có lỗi vì chuyện bố mẹ sắp ly dị. Do đó mình muốn mua gì mẹ cũng đồng ý tuốt.” Taylor tiếp tục lí la lí lắc hồn nhiên kể chuyện. “Hai mẹ con mình còn đi làm móng với nhau nữa cơ. Cậu nhìn này!” Vừa nói cô nàng vừa giơ tay lên khoe mấy cái móng tay dài vừa được dũa cẩn thận và sơn màu đỏ tươi.

“Móng thật đấy à?”

“Tất nhiên rồi. Mình có bao giờ đeo móng giả đâu hả Belly?”

“Nhưng mình tưởng cậu phải cắt ngắn để còn chơi vi-ô-lông?”

“À, vụ đó... Cuối cùng mẹ cũng đồng ý cho mình bỏ vi-ô-lông. Vì thấy có lỗi với mình khi quyết định ly hôn với bố thôi,” cô nàng nói như đúng rồi. “Cậu cũng từng trải qua rồi mà.”

Không nằm ngoài dự đoán, anh em nhà Fisher lập tức chú ý ngay tới Taylor và cái vòng 1 đầy đặn của cậu ta. Nếu không nhờ áo lót thần kỳ đó thì cậu ấy cũng chỉ thuộc dạng “màn hình phẳng” giống như tôi thôi. Chưa hết, để mái tóc được suôn và mềm mại như thế kia, chắc chắn cậu ấy phải tốn tới cả nửa lọ dầu xả là ít. Bình thường có thấy tóc cậu ấy óng ả đến vậy đâu. Nhưng nói ra những điều đó với bọn con trai thì có ích gì. Họ chỉ chú trọng tới kết quả chứ đâu thêm quan tâm tới nguồn gốc.

Không giống như Jeremiah và anh Conrad, anh Steven thậm chí còn không buồn ngoái đầu lại chào Taylor, mắt anh ấy vẫn cứ dán chặt vào màn hình vô tuyến. Trước giờ anh ấy vẫn luôn khó chịu với Taylor mà. Không hiểu anh ấy có kể xấu gì về Taylor với anh Conrad và Jeremiah không nữa.

“Em chào anh, anh Ste-ven,” Taylor rất vô tư, không hề hay biết gì về thái độ của anh Steven với mình.

“Ừ,” anh lăm băm chào lại.

Thấy vậy, Taylor quay sang thì thào với tôi, “Anh ý bị làm sao thế?”

Tôi chỉ biết cười ruồi sau đó quay sang giới thiệu, “Taylor, đây là anh Conrad và Jeremiah. Còn kia là anh Steven, cậu biết rồi đấy.” Tôi rất muốn biết trong số ba người này Taylor sẽ chọn ai là người dễ thương hơn, hài hước hơn và tuyệt vời hơn.

“Chào các anh.” Taylor chìa tay ra chào mọi người. Gần như ngay lập tức, tôi đã biết được câu trả lời của cậu ấy. Là anh Conrad. Và tôi cảm thấy vui mừng khôn xiết, Bởi vì tôi biết anh Conrad sẽ không bao giờ thích kiểu người như Taylor.

“Chào em,” cả ba đồng thanh nói.

Sau đó anh Conrad quay lưng xem TV tiếp, đúng như dự đoán của tôi. Jeremiah lịch sự hơn, mím cười hỏi Taylor. “Vậy ra cậu là bạn của Belly à? Bọn mình còn tưởng cậu ấy không có người bạn nào cơ đấy.”

Tôi cứ chờ xem khi nào cậu ấy quay sang nhe răng cười với mình, chứng tỏ những lời vừa rồi chỉ

là câu nói đùa... nhưng Jeremiah tuyệt nhiên không hề nhìn về phía tôi lấy một phút.

“Cậu im đi, Jeremiah,” tôi giậm chân thỉnh thoảng phản đối.

“Belly có cả tá bạn ấy chứ.” Taylor phẩy tay nói. “Mình mới là chẳng có ai chơi ý.”

“Ồ,” anh Steven ngẩng cổ lên nói chen vào. “Đúng rồi.”

Taylor lườm anh ấy một cái cháy mặt rồi quay sang nói với tôi. “Đưa mình đi xem phòng đi!”

“Đúng rồi, đi phục vụ tiểu thư Tay-Tay đi, Belly,” anh Steven trề môi ra nhại theo.

Cách tốt nhất để đối phó với những người như anh Steven là nên giả điếc. “Đi nào, Taylor.”

Ngay khi vừa vào trong phòng, Taylor đã nhảy lên giường nằm sổng soài ra, mắt lim dim. “Ôi Chúa ơi, anh ấy thật dễ thương.”

“Ai cơ?” Tôi hỏi, mặc dù trong lòng đã biết câu trả lời.

“Tất nhiên là người có làn da sẫm màu rồi. Mình luôn thích đàn ông có làn da rám nắng kiểu như vậy.”

Ôi mẹ ơi, đàn ông á? Tính tới nay Taylor mới chỉ hẹn hò với hai chàng trai, và chưa ai có thể được coi là đàn ông được.

“Mình e là hơi khó.” Tôi nói. “Anh Conrad không để ý tới bọn con gái cho lắm.” Tất nhiên là không phải, anh ấy có để ý tới con gái. Nếu không anh ấy đã không ngưng nghỉ, lúng túng như thế trước mặt chị Angie hồi mùa Hè năm ngoái.

Đôi mắt nâu của Taylor sang bừng lên. “Mình thích sự thử thách. Năm ngoái mình đã thắng cử và được bầu làm lớp trưởng. Trước đó một năm thì được bầu làm thư ký lớp, cậu quên rồi à?”

“Tất nhiên là mình nhớ rồi. Chính mình phụ trách nhiệm vụ đi vận động tranh cử chứ ai. Nhưng anh Conrad thì khác. Anh ấy...” tôi cố vất óc nghĩ xem nên dung từ gì để Taylor tắt ngay hy vọng đó đi, “hơi không bình thường.”

“Hả?” Taylor rú lên.

Tôi hoảng hồn xoa tay đánh chính lại. “Không, không, mình chọn sai từ. Ý mình muốn nói là anh ấy rất khó gần. Thật đấy. Jeremiah hợp với cậu hơn. Cậu ấy đúng là mẫu con trai cậu thích đấy.”

“Cậu nói thế là có ý gì hả Belly?” Taylor ngồi bật dậy nhìn tôi. “Ý cậu bảo mình rộng tuếch nông cạn chứ gì?”

“Thì...” thành thực mà nói độ sâu sắc của Taylor có lẽ chỉ sâu cỡ cái bể bơi cao su của tụi trẻ con là cùng.

“Cậu đừng có trả lời.” Taylor với lấy cái túi xách, loay hoay dỡ đồ ra. “Jeremiah công nhận dễ thương thật nhưng anh Conrad mới là người mình thích. Mình sẽ khiến cho anh ta phải đổ gục dưới

chân mình.”

“Đừng trách là mình không cảnh báo cho cậu trước,” tôi thủng thẳng nói.

Taylor giơ cho tôi xem bộ bikini màu vàng chấm đen. “Đủ bé để quyến rũ anh Conrad chưa?”

“Bộ bikini đó thậm chí còn chẳng vừa với Bridget ý chứ,” mắt tôi trợn ngược lên trước ý định điên rồ của cô bạn. Bridget là em gái của Taylor, mới 7 tuổi và thân hình còn nhỏ hơn so với tuổi.

“Chính xác.”

Tôi ôm đầu chịu thua. “Sau này đừng có trách là mình không nói gì trước với cậu. Mà này, cậu đang ngồi trên giường của mình đây.”

Sau đó hai đứa bọn tôi thay đồ bơi ra biển – Taylor với bộ bikini vàng bé tí tẹo còn tôi chọn một bộ tankini đen khá kín đáo. “Ừa, Belly, vòng 1 của cậu to lên đúng không.” Taylor khen.

Tôi trông cái áo phông ra bên ngoài, lắc đầu nói, “Làm gì có.”

Nhưng sự thực là cũng có thật. Chỉ sau một mùa Hè, vòng 1 của tôi đã đầy đặn hơn hẳn. Và tôi ghét điều đó. Chúng khiến tôi chậm hẳn lại: Tôi không thể chạy nhanh như hồi trước nữa – bởi vì quá xấu hổ. Đó cũng là lí do tại sao tôi thích mặc áo phông rộng thùng thình và đồ bơi một mảnh. Tôi không muốn trở thành đề tài cho bọn con trai bình luận. Chắc chắn họ sẽ trêu tôi chết thôi và anh Steven sẽ cười ha hả vào mặt tôi và nói, “Đi mặc thêm đồ vào đi, Belly,” mà như vậy tôi thà chết còn hơn.

“Cỡ áo ngực của cậu giờ bao nhiêu rồi.” Taylor giọng có vẻ hậm hực.

“B,” tôi nói dối, chứ cái bra mới mua của tôi vừa phải tăng lên cỡ C rồi.

Taylor thở phào nhẹ nhõm. “Ồ, vậy là chúng ta vẫn giống nhau. Mình cũng cỡ B mà. Sao cậu không thử một trong mấy bộ bikini của mình đi? Bộ đồ một mảnh đó làm cậu trông cứ như đang chuẩn bị tham gia CLB bơi lội ý,” vừa nói Taylor vừa giơ ra bộ bikini sọc xanh trắng đưa cho tôi.

“Thì mình *đúng* là thành viên của CLB bơi lội mà,” tôi nhắc cho cô bạn nhớ. Tôi tham gia CLB bơi lội của xóm nhưng chỉ vào mùa Đông thôi, bởi vì mùa Hè tôi toàn ở Cousins. Đây cũng là một cách khiến tôi cảm thấy đỡ nhớ mùa Hè ở Cousins hơn, một cách giết thời gian trước khi lại có thể qua trở lại căn nhà bãi biển đó tận hưởng những ngày tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời mình.

“Bộ này rất hợp với cậu.” Taylor tiếp tục đung đưa bộ bikini trước mặt tôi. “Đảm bảo sẽ làm nổi bật vòng một và mái tóc nâu kia của cậu.”

Tôi làm mặt nhăn nhó, kiên quyết đẩy bộ bikini ra xa.

Một phần trong tôi rất muốn khoe ra với họ những đường cong cơ thể mới của mình, cho họ thấy tôi đã lớn và là một thiếu nữ thực sự nhưng phần lý trí còn lại đã nhắc nhở tôi rằng: Làm như vậy tức là tôi đã tự đào hố chôn mình. Anh Steven sẽ ném thẳng cái khăn tắm về phía tôi khiến tôi có cảm giác như lại quay lại cái thời 10 tuổi. Trong khi giờ tôi đã 13 tuổi hơn rồi.

“Nhưng... tại sao?” Taylor thắc mắc.

“Mình muốn xuống bơi vài vòng dưới bể bơi đã,” tôi giải thích. Mà đúng là tôi có dự định thế thật.

“OK, tùy cậu,” cô nàng nhún vai nói, “Nhưng đừng có trách mình khi hội con trai không thêm bất chuyện với cậu nhé.”

Tôi cũng nhún vai đáp trả lại, “Mình chẳng quan tâm chuyện họ có nói chuyện với mình hay không. Mình không có kiểu tình cảm đó.”

“Chơi với cậu bao nhiêu lâu nay chẳng nhẽ không biết cậu mê mẩn anh Conrad đến thế nào. Cả năm ngoái cậu thậm chí còn không thêm nói chuyện với một đứa con trai nào ở trường.”

“Taylor, chuyện đó xưa rồi. Đối với mình họ giống như anh em ruột thịt trong nhà,” tôi mặc thêm cái quần soóc ở bên ngoài. “Cậu cứ thoải mái trò chuyện với họ tùy thích.”

Sự thật là tôi thích cả hai anh em bon họ theo những cách khác nhau và tôi không muốn Taylor biết điều đó bởi vì dù cậu ấy có chọn ai đi chăng nữa thì người còn lại cũng như một món đồ thừa vậy. Mà người như Taylor cũng sẽ không vì thế mà thay đổi mục tiêu của mình. Cậu ấy sẽ vẫn chỉ nhắm tới anh Conrad mà thôi. Tôi rất muốn nói với cậu ấy rằng, “Ai cũng được, trừ anh Conrad” nhưng nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng. Tôi cũng sẽ ghen tỵ nếu Taylor chọn Jeremiah, bởi vì Jeremiah là bạn *của tôi*, chứ không phải bạn của cậu ấy.

Taylor mất cả tiếng đồng hồ để chọn cặp kính râm phù hợp với bộ bikini (cậu ấy mang theo tận 4 đôi) cùng 2 quyển tạp chí và lọ kem chống nắng. Lúc bọn tôi ra tới bể bơi đã thấy tụi con trai đang lặn ngụp dưới hồ rồi.

Ngay lập tức tôi cởi quần áo ra, sẵn sàng nhảy xuống bể trong khi Taylor có vẻ hơi ngần ngại. Cái khăn tắm hiệu Polo của cậu ấy vẫn quấn chặt trên vai. Xem ra cô nàng đột nhiên lo lắng bởi bộ bikini bé-không-thể-bé-hơn của mình và tôi thấy hả dạ vô cùng. Đôi khi Taylor bị cái thích khoe khoang hơi quá đà.

Tụi con trai thậm chí không thèm quay ra nhìn bọn tôi lấy một lần. Tôi còn đang lo là sự hiện diện của Taylor ở đây sẽ khiến mấy người đó không thoải mái và gượng gạo. Ai dè bọn họ vẫn thản nhiên cười đùa rôm rả như bình thường.

“Xuống bể bơi đi,” tôi cởi dép ra, khoát tay rủ Taylor.

“Thôi, chắc mình nằm phơi nắng một chút trước đã,” Taylor từ chối. Sau đó quay ra cởi khăn tắm và trải lên ghế. “Cậu có muốn nằm cùng không?”

“Không. Nóng lắm. Mình muốn bơi cơ. Với cả mình cũng đủ đen rồi.” Sự thực là thế mà. Giờ da tôi không khác gì màu sô-cô-la. Cứ sau một mùa Hè là trông tôi lại như một người mới – và đó có lẽ cũng là điều tôi thích nhất ở Cousins.

Taylor thì ngược lại, da cậu ấy lúc nào cũng trắng ửng như bột nhào bánh quy ý. Ở đây độ một

tháng cậu ấy sẽ đuổi kịp tôi sớm thôi. Taylor luôn rất giỏi ở khoản đó.

Tôi tháo kính ra đặt lên trên chồng quần áo. Sau đó bước tới chỗ bể sâu nhất và nhảy ùm xuống. Nước trong bể mát rượi, sáng khoái vô cùng. “Chúng ta chơi trò Marco Polo đi,” tôi rủ hội con trai.

Anh Steven, đang mải dúm đầu anh Conrad xuống nước, nghe thấy thế liền gạt đi ngay, “Trò Marco Polo chán lắm.”

“Hay chơi trò đá gà đi,” Jeremiah gợi ý.

“Đó là trò gì?” Tôi ngẩn người ra hỏi.

“Chúng ta chia làm hai đội, một người ngồi lên vai người còn lại của đội mình sau đó phải làm sao để đẩy ngã được người của đội kia xuống nước,” anh Steven giải thích.

“Trò này vui cực, mình thử đi.” Jeremiah hồ hởi nói. Sau đó quay ra gọi Taylor – “Taylor, cậu muốn chơi trò đá gà với tụi mình không? Hay là cậu sợ thua?”

Taylor hạ cuốn tạp chí xuống. Tôi không thể nhìn vào mắt cậu ấy bởi vì cặp kính đen to sụ trên mặt nhưng tôi có thể thấy rõ là cậu ấy đang rất khó chịu, “Là Tay-lor, không phải Tyler. Và không, mình không thích chơi, Jeremiah ạ.”

Anh Steven và anh Conrad quay sang nhìn nhau. Tôi biết họ đang nghĩ gì.

“Thôi mà, Taylor, sẽ vui lắm đấy,” tôi gọi với lên. “Đừng hèn thế chứ.”

Taylor thở dài cái thượt, bỏ cuốn tạp chí xuống, uể oải đứng dậy đưa tay chỉnh lại bộ bikini. “Mình có phải bỏ kính ra không?”

Jeremiah cười toe toét: “Không, nếu cậu cùng đội với mình. Cậu sẽ không bị ngã đâu.”

Nhưng Taylor đã bỏ toẹt kính ra vút xuống ghế. Tôi chợt nhận ra là lẽ ra một người, ai đó sẽ phải ngồi xem. “Mình sẽ xem mọi người chơi,” tôi tình nguyện hy sinh, mặc dù trong lòng rất muốn chơi.

“Không sao đâu, anh không chơi,” anh Conrad nói.

“Bọn mình sẽ chơi hai hiệp,” anh Steven nói.

Anh Conrad nhún vai, “Sao cũng được,” và sải tay bơi về phía thành bể.

“Mình chọn Tay-lor.” Jeremiah kêu tướng lên.

“Ê, không công bằng, cô ấy nhẹ hơn mà,” anh Steven phản đối. Nhưng khi quay sang nhìn thấy khuôn mặt ỉu xiu của tôi anh lập tức chữa lại. “Tại em cao hơn bạn ý mà.”

Anh ấy làm tôi cụt cả hứng chơi. “Thôi để em ngồi ngoài xem. Em không muốn làm gãy lưng anh đâu, Steven ạ.”

Thấy vậy Jeremiah vội đứng ra giảng hòa. “Thôi để mình công cậu, Belly. Chúng ta sẽ hạ đo ván

hai người bọn họ. Mình nghĩ cậu khỏe hơn Tay-lor đây.”

Taylor từ từ bước xuống bể bơi, một cách chậm rãi để tránh sự thay đổi đột ngột về nhiệt độ. “Cậu nhảm to rồi, Jeremy ạ.”

Tiếp đó, Jeremiah ngụp thật sâu xuống nước để tôi lồm cồm leo lên vai cậu ấy. Leo lên đã khó nhưng làm sao giữ cân bằng lại càng khó hơn. Đợi tôi yên vị xong, Jeremiah từ từ đứng thẳng dậy.

“Mình nặng quá đúng không?” Tôi thẽ thọt hỏi Jeremiah, hai tay bám lấy đầu cậu ấy để giữ thăng bằng. Trông người cậu ấy lỏng lẻo thế kia, tôi chỉ sợ làm gãy xương cậu ấy thôi.

“Cậu nhẹ hều ý, mình chẳng cảm thấy gì.” Jeremiah giả vờ chối. Chỉ nhìn cái cách hai tay cậu ấy túm chặt lấy chân tôi, miệng thở hỏn hà hỏn hên thế kia là biết tôi nặng đến thế nào.

Bất giác tôi chỉ muốn cúi đầu hôn lên cái đỉnh đầu ướt nhẹp kia một cái thật kêu.

Phía bên kia, Taylor vẫn đang trông chừng trên vai anh Steven, hai tay nắm chặt lấy tóc anh ấy. Mặt anh Steven cau có như kiểu sẵn sàng túm lấy ném viú cậu ấy xuống nước bất cứ lúc nào.

“Sẵn sàng chưa?” Jeremiah hô vang hỏi. Sau đó hạ giọng thì thảo với tôi. “Mẫu chốt vấn đề là phải làm sao để giữ thăng bằng.”

Anh Steven gạt đầu và hai đội bắt đầu tiến về phía giữa bể.

Anh Conrad lúc này đóng vai trò làm trọng tài, giơ tay lên ra hiệu, “Sẵn sàng... Bắt đầu.”

Taylor và tôi vươn tay ra túm lấy nhau, vừa kéo vừa đẩy. Cậu ấy không ngừng cười khúc khích trên vai anh Steven. Lợi dụng lúc cô nàng đang mải cười tôi đẩy một cái thật mạnh và cả hai người bọn họ bổ nhào ra đằng sau.

Jeremiah và tôi phá lên cười như nắc nẻ, đập tay vào nhau ăn mừng chiến thắng. Vài giây sau, lúc hai người đó trôi lên khỏi mặt nước, anh Steven hầm hầm nhìn Taylor trách cứ. “Anh đã bảo em bám chặt vào cơ mà.”

Không chút ngại ngùng, Taylor giơ tay té nước vào giữa mặt anh Steven, hùng hổ nói, “Thì em đã bám chặt rồi còn gì!” Mày kẻ mắt và mascara của cậu ấy chảy ròng ròng trên mặt, nhưng trông vẫn xinh.

Jeremiah gọi, “Belly?”

“Ồi?” Tôi đã bắt đầu quen với vị trí trên này, thật là cao và thoải mái

“Cẩn thận,” nói rồi cậu ấy lao người về phía trước làm cả người tôi bay bổng lên trời trước khi rơi cái ùm xuống nước. Tôi cười như chưa bao giờ được cười và bị uống khá nhiều nước nhưng không sao, vui mà.

Vừa trôi lên khỏi mặt nước tôi lao thật nhanh tới chỗ Jeremiah đang đứng và bất ngờ chìm đầu cậu ấy xuống nước để trả thù.

“Chơi lại lần nữa đi.” Taylor đề nghị. “Lần này mình chọn Jeremiah. Anh Steven, anh chơi với Belly nhé.”

Anh Steven mặt vẫn chưa hết cau có, làu bàu nói, “Conrad, cậu chơi thay mình đi.”

“Được rồi,” anh Conrad nói đầy vẻ miễn cưỡng.

“Em không nặng tới vậy đâu mà anh lo,” tôi phần nỡ kêu lên khi thấy thái độ đó của anh.

“Thì anh có nói em nặng đâu,” anh Conrad cúi xuống cho tôi treo lên vai. Vai anh ấy to và rộng hơn Jeremiah nhiều. “Em ngồi ổn rồi chứ?”

“Vâng.”

Phía bên kia, Taylor đang gặp vấn đề với cái vai của Jeremiah. Cậu ấy không ngừng trượt lên trượt xuống, và mỗi lần như thế họ lại rú lên cười như nắc nẻ với nhau. Họ có vẻ đang rất vui. Nếu không muốn nói là quá quá vui. Tôi theo dõi mà lòng đầy ghen tỵ, tới mức gần như quên bằng đi rằng mình đang ngồi trên vai anh Conrad và anh ấy đang nắm lấy chân mình.

“Nhanh lên để còn chơi nào,” tôi sốt ruột giục Taylor, giọng đầy ghen tỵ. Tôi thật không thích điều đó chút nào.

Anh Conrad không gặp khó khăn gì khi tiến ra giữa bể, mặc dù trên vai đang phải “khuân” cả một khối đồ sộ như thế này.

“Sẵn sàng chưa?” Anh Conrad hỏi Jeremiah và Taylor.

“Rồi ạ!” Taylor hồ hởi hô to.

“Rồi ạ!” Phía bên này tôi cũng hét to không kém. Trong đầu tôi chỉ nung nấu một điều: *Bằng mọi cách phải hạ bằng được Taylor Jewel!*

Tôi nhào người ra đằng trước, dùng cả hai tay đẩy thật mạnh. Taylor trông tránh mắt một lúc trước khi lấy lại được cân bằng trên vai Jeremiah. Cô nàng tròn trĩnh mắt lên quát, “Ê.”

“Xin chào,” tôi mỉm cười chào lại, tay vẫn tiếp tục đẩy.

Taylor nheo nheo hai mắt, dùng hết sức bình sinh đẩy tôi về phía sau. Cũng khá mạnh đấy, nhưng

chưa đủ mạnh.

Cứ thế, hai đứa chúng tôi đẩy qua đẩy lại, tìm mọi cách hất đổ đối phương. Lần chơi này tôi thấy dễ dàng hơn rất nhiều bởi tôi cảm thấy vô cùng vững chãi. Tôi đưa tay đẩy mạnh một cái thật dứt khoát và Taylor ngã nhào ra phía trước, trong khi Jeremiah vẫn đứng yên tại chỗ. Tôi vỗ tay khoái chí trước chiến thắng ngoạn mục vừa rồi. Công nhận trò chơi này vui thật!

Điều bất ngờ nhất là anh Conrad sau đó đã giơ tay lên đập vào tay tôi ăn mừng – Bình thường anh ấy đâu phải là dạng người thích ăn mừng kiểu đó.

Lần này, sau khi trôi lên khỏi mặt nước, Taylor không còn cười đùa vui vẻ như lần trước nữa. Mái tóc vàng của cậu ấy ướt nhẹp, dính chặt lấy da đầu. Taylor cúi kính nói, “Trò này như dở hơi ý. Mình không chơi nữa đâu.”

“Cậu thua rồi còn gì!” Tôi bật cười trước thói nhõng nhẽo trẻ con của cô bạn thân.

Anh Conrad từ từ hạ tôi xuống nước. “Chơi hay lắm!” và anh nở một nụ cười hiểm hoi với tôi. Thề là khi đó tôi cứ nghĩ như mình vừa trúng số độc đắc với nụ cười đó vậy.

“Em chơi là để thắng mà,” tôi kiêu hãnh nói. Tôi biết anh Conrad cũng vậy.

Chương 17

Vài ngày sau lần tôi và Jeremiah chia nhau thanh kẹo Twizzlers cùng uống soda trong rạp chiếu phim, cậu ấy đã tuyên bố với mọi người, “Hôm nay em sẽ dạy Belly cách lái xe số sàn.”

“Cậu nói thật nhá?” Tôi hơn hớn kêu lên. Hôm đó là một ngày đẹp trời hiếm hoi suốt cả tuần qua. Rất thích hợp cho việc lái xe. Không thể tin được cậu ấy sẵn sàng hy sinh ngày nghỉ của mình để dạy tôi lái xe. Cả năm ngoái tôi năn nỉ cậu ấy gãy lưng mà không được – còn ông anh tôi, sau 3 buổi đã chạy mất dép.

Anh Steven đang cúi húi mở chai nước cam ép, lập tức ngẩng đầu lên can, “Cậu muốn chết hả nhóc? Bởi vì Belly sẽ giết cả hai đứa chỉ sau vài phút. Đừng dại. Anh nói thật đấy.”

“Anh im đi, Steven!” Tôi trợn mắt, đá cho anh ấy một cái rồ đau vào chân. “Tại anh là một giáo viên tồi thôi.” Chỉ vì trong lần anh ấy dạy tôi cách đỗ xe song song tôi đã chẳng may làm cái chắn bùn của anh ấy hơi móp vào có tí tẹo thôi mà từ sau đó anh ấy nhất quyết không chịu ngồi sau tay lái của tôi một lần nào nữa.

“Em rất tin vào khả năng dạy của mình.” Jeremiah tự hào nói. “Chỉ cần học với em vài buổi thôi, đảm bảo bạn ý còn lái xe giỏi hơn anh.”

Anh Steven nhếch miệng cười khẩy. “Chúc may mắn,” rồi như chợt nhớ ra cái gì đó, anh nhú

mày hỏi, “Thế hai đứa sẽ đi bao lâu? Anh tưởng hôm nay chúng ta hẹn tới sân tập golf mà.”

“Nếu anh thích có thể đi cùng tụi em,” tôi đề nghị.

“Cậu cần phải tập thêm động tác đánh bóng,” anh ấy cứ làm như tôi không tồn tại không bằng.

Tôi len lén quay sang nhìn Jeremiah – người đang có vẻ hơi ngập ngừng trước lời nhắc nhở của anh Steven. Và rồi cậu ấy nói, “Em sẽ quay về vào buổi trưa. Sau đó chúng ta cùng đi.”

“Sao cũng được,” anh Steven đáp lại giọng ỉu xìu. Có thể thấy rõ anh ý không vui và có chút tự ái khi bị từ chối như vậy – khiến tôi vừa hả hê vừa thấy tội nghiệp cho ông anh mình. Anh ấy vốn không quen bị gạt ra ngoài rìa, như cái cách họ vẫn thường đối xử với tôi.

Chúng tôi tập xe dọc theo con đường dẫn tới đầu bên kia của bãi biển. Ở bên đó, mọi thứ đều yên tĩnh và vắng vẻ. Không có một chiếc xe nào ngoài xe của chúng tôi. Vừa lái xe hai đứa vừa ngẫu nhiên hát theo các ca khúc trong chiếc đĩa *Nevermind* từ nghìn năm trước của Jeremiah.

“Con gái lái xe số sàn trông vẫn hấp dẫn hơn,” Jeremiah nói, “Nó chứng tỏ cô gái đó tự tin và biết mình muốn gì.”

Tôi gạt cần số về số một và từ từ nhả chân côn ra. “Mình tưởng con trai vẫn thích những cô gái yếu đuối?”

“Cũng có, nhưng mình lại thích các cô gái thông minh và tự tin hơn.”

“Thôi xin cậu. Cậu chả mê Taylor ra mặt mà cậu ấy có như thế đâu.”

Jeremiah rên rĩ, thò tay ra ngoài cửa sổ. “Cậu có cần phải nhắc lại chuyện đấy như thế không?”

“Mình chỉ nói thế thôi mà. Taylor đâu phải là người thông minh và tự tin.”

“Có thể là thế thật, nhưng chí ít cậu ấy biết mình muốn gì,” Jeremiah cười phá lên.

“Cậu khoác lác vừa thôi,” tôi nắm thật mạnh vào tay cậu ấy. “Mình biết chắc chắn hai người chưa tiến xa tới mức đó.”

Jeremiah ngưng bật cười. “OK, được rồi. Nhưng cậu ấy là người hôn giỏi. Ngọt như kẹo Skittles ý.”

Taylor nghiện món Skittles. Cậu ấy có thể nhóp nhép những viên kẹo đó suốt cả ngày không biết chán. Tôi không thể không tự hỏi: Liệu cậu ấy có nghĩ tôi cũng là người hôn giỏi không, nếu đem so sánh với Taylor?

Tôi len lén quay sang nhìn Jeremiah và cậu ấy hình như cũng đọc được thắc mắc đó trên mặt tôi vậy. Bởi vì ngay lập tức cậu ấy phá lên cười và nói, “Nhưng cậu, cậu mới là người giỏi nhất, Belly ạ.”

Tôi thúi tiếp cho Jeremiah một quả nữa vào tay nhưng vẫn không khiến cho cậu ấy nín cười. Thậm chí anh chàng đó còn cười to hơn, “Này này, đừng có buông chân ra khỏi chân côn.”

Không ngờ cậu ấy vẫn còn nhớ. Với tôi thì không bao giờ tôi có thể quên được vì dù sao đây cũng là nụ hôn đầu đời của tôi và người có vinh dự được nhận nụ hôn chính là Jeremiah. Và giờ thì cậu ta đang lòi nó ra cười nhạo tôi.

“Cậu là người đã lấy đi nụ hôn đầu tiên của mình,” tôi thốt lên. Khi ấy tôi cảm thấy mình có thể nói bất kỳ điều gì với Jeremiah. Rất thoải mái, thân thiện và tự nhiên. Mọi quan hệ giữa chúng tôi luôn là vậy, trước khi cả hai lớn lên và mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Jeremiah quay đầu ngó lơ ra ngoài cửa sổ, ngượng nghịu nói, “Ừ, mình biết.”

“Sao cậu biết?” Tôi vội hỏi lại. Không lẽ tôi hôn dở tới vậy? Thật là mất mặt.

“Ờ thì ... Taylor kể. Về sau này.”

“Cái gì? Không thể tin nổi cậu ta dám làm như vậy. Đúng là Judas phản Chúa!” Tôi nhảy dựng lên, xem chút nữa làm xe tắt máy. Mặc dù biết tính Taylor lắm mồm nhiều chuyện nhưng tôi vẫn cảm thấy như bị phản bội.

“Có gì to tát đâu,” Jeremiah động viên tôi. Nhưng có thể thấy rõ hai má của anh chàng đang đỏ bừng lên, “Ý mình là lần đầu tiên mình hôn một cô gái cũng vậy thôi mà. Sau đó cô ấy luôn mồm chê mình là không biết cách hôn cho đúng.”

“Ai? Ai là nụ hôn đầu của cậu?”

“Cậu không biết cô ấy đâu. Mà cũng chẳng quan trọng.”

“Đi mà,” đúng lúc đó xe bị chết máy, dừng cái khựng ở giữa đường. “Nói cho mình biết đi.”

“Giật chân côn và kéo cần về số 0 đi nào.” Jeremiah giục.

“Không, cho tới khi cậu chịu nói cho mình biết người đó là ai.”

“Thôi được rồi. Là Christi Turnduck,” nói xong Jeremiah cúi gằm mặt xuống.

“Cậu đã hôn Christi Turnduck á?” Và giờ thì đến lượt tôi phá lên cười rũ rượi. Tôi chẳng quá biết Christi Turnduck rồi ý chứ. Cậu ấy thường tới Cousins nghỉ Hè như tụi tôi nhưng chỉ được khoảng 3 năm thì không thấy quay lại nữa.

“Cậu ấy thích mình mà.” Jeremiah nhún vai nói.

“Cậu có kể cho anh Conrad và anh Steven nghe không?”

“Điên à. Tất nhiên là không rồi. Và tốt nhất là cậu cũng nên thế. Ngoắc tay hứa đi!”

Tôi gơ ngón út ra ngoắc tay hứa với Jeremiah.

“Christi Turnduck. Cậu ấy hôn rất tuyệt. Chính cậu ấy đã dạy cho mình phải hôn sao cho đúng. Không hiểu giờ cậu ấy đang lưu lạc phương trời nào rồi.”

Tôi thâm nghĩ trong bụng không hiểu Turnduck có hôn giỏi hơn mình không. Chắc là hơn rồi, vì cậu ta còn dạy cả Jeremiah cơ mà.

Xe tui tôi lại chết máy lần nữa. “Ahhh, chán quá đi, thôi chả tập nữa đâu.”

“Không được.” Jeremiah nghiêm mặt nói. “Tiếp tục đi!”

Tôi thở dài cái thượt, chán nản nổ máy trở lại. Độ hai tiếng sau tôi bắt đầu quen dần với mấy cái số sàn. Mặc dù vẫn thỉnh thoảng bị tắt máy nhưng chí ít là tôi cũng đã tiến bộ hơn rất nhiều. Tôi tự lái được về đến tận nhà mà không mắc thêm một lỗi nào. Jeremiah nói tôi có trực giác rất tốt.

Khi hai đứa tui tôi về đến nhà thì cũng đã hơn 4 rưỡi rồi và anh Steven đã bỏ đi trước. Có lẽ anh ấy chờ mãi không nổi nên đã tự tới sân golf một mình. Mẹ và cô Susannah thì đang xem phim trong phòng cô Susannah.

Tôi đứng bên ngoài cửa, nghe tiếng họ bàn luận sôi nổi về bộ phim lòng đầy ghen tỵ. Tôi có cảm giác như bị bỏ rơi vậy. Mẹ và cô Susannah giống như sinh ra để dành cho nhau vậy, kể tung người hứng rất ăn ý. Tôi chưa bao giờ có được một tình bạn gắn bó thân thiết kiểu như vậy – một thứ tình bạn sẽ tồn tại mãi mãi theo thời gian, bất luận chuyện gì có xảy ra.

Sau đó tôi đẩy cửa bước vào phòng. “Belly! Vào đây xem phim cùng mẹ và cô đi!” Vừa thấy tôi, mắt cô Susannah sáng bừng lên, rồi rít vẩy tay gọi.

Tôi lồm cồm bò vào giữa mẹ và cô. Cảm giác được nằm giữa hai người thân yêu nhất của mình thật là tuyệt. “Jeremiah vừa dạy cháu lái xe,” tôi hào hứng khoe.

“Ôi thằng nhóc con đáng yêu ghê,” cô Susannah mỉm cười hài lòng.

“Và đừng cảm nữa,” mẹ chêm vào. Rồi đưa tay nhéo yêu lên mũi tôi một cái.

Tôi rúc mặt xuống gối. Cậu ấy *đúng là* tuyệt thật. Cậu ấy thật tốt khi chịu cùng mình ra ngoài tập xe trong khi những người khác thì không. Tôi đâm xe vài lần không có nghĩa là tôi không thể trở thành một lái xe cừ khôi. Nhờ có cậu ấy giờ tôi đã biết lái xe số sàn. Tôi đang dần trở thành một cô gái tràn đầy tự tin và biết bản thân đang làm gì. Sau khi lấy được bằng lái xe, tôi sẽ đích thân lái xe tới nhà cô Susannah và chở Jeremiah đi dạo một vòng, để tỏ lòng cảm ơn cậu ấy.

Chương 18

Hè năm 14 tuổi

Việc đầu tiên Taylor làm sau khi đi ra từ phòng tắm là lục tung túi đồ của mình lên, trong khi tôi nằm sõng soài trên giường quan sát. Cô nàng rút ra ba bộ váy mùa Hè khác nhau – một chiếc ren màu trắng, một chiếc in hình Hawaii và một chiếc lanh màu đen. “Theo cậu mình nên mặc cái nào tối nay?”

Taylor giờ lên hỏi, nhưng không phải để xin ý kiến mà giống như muốn kiểm tra kiến thức của tôi thì đúng hơn.

Tôi chúa ghét các bài kiểm tra kiểu này của Taylor, làm tôi lúc nào cũng phải cố gắng chứng minh bản thân không thua kém gì cậu ta. “Chúng ta chỉ ăn tối thôi mà Taylor. Có đi đâu đặc biệt đâu.”

Taylor lắc đầu nhìn tôi. “Chúng ta đi dạo ra cầu tàu tối nay, cậu quên rồi à? Phải ăn mặc đẹp chút chứ. Cho bọn con trai lác mắt. Để mình giúp cậu chọn váy, nhá.”

Mỗi lần Taylor chọn trang phục cho tôi là y như rằng tôi không khác gì một con vịt bông dung hóa thành thiên nga. So với cậu ấy, tôi đúng là mù tịt về mấy khoản làm đẹp, chung diện.

Tôi không mang theo bộ váy nào tới đây cả. Hay nói đúng hơn là trong hành lý của tôi ở Cousins chưa bao giờ có một bộ váy nào hết. Và tôi cũng không hề có ý định làm điều đó. Hai chiếc váy duy nhất mà tôi có: Một cái là do bà ngoại mua tặng nhân dịp lễ Phục sinh và một cái là do tôi tự mua để mặc hôm lễ tốt nghiệp năm lớp 8. Giờ thì không cái nào còn vừa với tôi nữa, cái thì quá ngắn, cái thì quá chật. Mặc dù không phải ưa thích váy vóc nhưng khi nhìn thấy mấy cái váy của Taylor trải ra trên giường như thế kia, trong lòng tôi vẫn không tránh khỏi chút ghen tỵ.

“Mình không cần đẹp như hoa chỉ để đi dạo đêm ngoài biển đâu,” tôi chối đây đẩy.

“Thì cứ thử xem nào.” Taylor không nói không rằng bước tới mở tủ quần áo của tôi.

“Taylor, mình đã nói là không mà! Mình sẽ chỉ mặc nguyên như thế này đi thôi,” tôi nhướn mày chỉ xuống bộ quần áo đang mặc trên người: quần soóc ngắn và áo phông in hình bãi biển Cousins.

Taylor mặt xịu xuống, miễn cưỡng quay trở lại giường với ba bộ váy của mình. “Tùy cậu. Cậu thích làm gì thì làm, mụ già ả. Nào, nói cho mình biết mình nên mặc cái nào đây?”

Tôi thở dài bất lực trước sự bướng bỉnh của cô bạn thân. “Cái màu đen! Giờ thì nhanh nhanh thay đồ đi, mình đói lắm rồi.”

Bữa tối hôm đó có món sò điệp và măng tây. Lần nào mẹ đứng bếp là y như rằng có món hải sản gì đó cùng với chanh, dầu ô-liu và một loại rau. Lần nào cũng vậy. Cô Susannah chỉ thỉnh thoảng mới vào bếp, do đó ngoài bữa đầu tiên với món lẩu hải sản bouillabaisse ra thì không ai có thể đoán trước được các tối tiếp theo sẽ được ăn gì. Có khi cô dành cả buổi một chiều lúi húi trong bếp soạn những món lạ hoắc – cả đời tôi chưa thấy bao giờ - như gà Ma-rốc nấu với quả sung hay trứng ốp-lếp chiên bơ kiểu Mỹ ăn với tương ca và bánh mì nướng. Cô luôn thủ sẵn trong người một quyển sách nấu ăn sơ cấp được đóng gáy xoắn cẩn thận, rìa sách dính đầy bơ và dầu mỡ. Đám trẻ con tụi tôi được giao nhiệm vụ nấu bữa tối một lần một tuần và thường thực đơn sẽ là bánh nhân thịt hoặc pizza đông lạnh. Nhưng nói chung tụi tôi thích ăn gì cũng được, bất cứ khi nào thèm ăn là ăn. Chứ bình thường ở nhà, cứ đúng 6 giờ 30 là phải ngồi vào bàn ăn tối. Còn ở đây, mọi thứ đều tự do, thoải mái, kể cả mẹ tôi.

Taylor nhòai người ra phía mẹ hỏi, “Cô Laurel ơi, trò điên rồ nhất mà cô và cô Susannah từng làm khi ở độ tuổi bọn cháu là gì ạ?” Taylor là vậy đấy, nói chuyện với mọi người mà cứ nghĩ ai cũng bằng vai phải lứa với mình ấy. Từ người lớn đến người trẻ, từ đám con trai đến cô bán hàng ở căng-

tin...

Mẹ và cô Susannah quay sang nhìn nhau mỉm cười. Họ biết đó là trò gì nhưng họ sẽ không nói đâu. Mẹ lấy khăn lau miệng và nói, “Có một hôm bọn cô lén trốn xuống sân golf vào buổi đêm và trồng hoa cúc dưới đó.”

Tôi biết thừa đó không phải sự thật nhưng anh Steven và Jeremiah rú lên cười như đúng rồi. Anh Steven lại còn phán thêm một câu xanh rờn, “Hóa ra bọn mẹ tẻ nhạt ngay từ khi còn trẻ cơ đấy.”

“*Em* lại nghĩ điều đó thật tuyệt.” Taylor bóp một ít tương cà ra đĩa rồi đứng đỉnh nói. Cậu ấy ăn tất cả mọi thứ với tương cà – trứng, pizza, pasta, tất tần tật.

Cứ tưởng nãy giờ anh Conrad không để tâm nghe chuyện của mọi người, ai dè đúng lúc ấy anh đột nhiên lên tiếng, “Hai mẹ nói dối. Đó không phải điều điên rồ nhất hai mẹ từng làm.”

Cô Susannah giơ hai tay lên kiểu như *Mẹ xin đầu hàng!* “Các mẹ cũng cần phải có bí mật riêng của mình chứ. Mẹ có hỏi về bí mật của tụi con đâu nào, đúng không?”

“Có đấy.” Jeremiah lanh chanh chen vào. “Mẹ hỏi con suốt ngày còn gì. Nếu con mà viết nhật ký chắc mẹ cũng sẽ lòng đọc cho bằng được cho coi.”

“Không hề,” cô Susannah giãy nảy lên phản đối.

Mẹ huých khuỷu tay vào tay cô và nói, “Cũng có đi.”

Cô Susannah quay sang lườm mẹ một cái. “Mình sẽ không bao giờ...” sau đó âu yếm nhìn anh Conrad và Jeremiah đang ngồi ở phía đối diện. “Thôi được rồi, có thể mẹ sẽ làm thế thật nhưng mẹ sẽ chỉ đọc nhật ký của Conrad thôi. Con quá giỏi trong việc cất giấu mọi chuyện. Mẹ chẳng bao giờ biết con đang nghĩ gì nữa. Còn con thì ngược lại, Jeremiah. Con trai cung, trái tim con ở ngay đây này, ai cũng có thể nhìn thấy nó.” Vừa nói cô vừa đưa tay chạm vào tay áo Jeremiah.

“Không phải.” Jeremiah dùng đĩa chọc lấy chọc để vào con sò điệp trên đĩa. “Con cũng có bí mật.”

“Mình cũng nghĩ cậu có, Jeremy.” Taylor làm mặt e thẹn, thề thốt nói với Jeremiah.

Anh chàng nghe thấy vậy lập tức nhoẻn miệng cười rất tươi với Taylor, làm mình tí nữa thì ghen miếng măng tây đang cắn dở.

“Taylor và con sẽ đi dạo ngoài cầu cảng tối nay. Có ai có thể cho bọn con quá giang đến đó được không?”

Trước khi mẹ hay cô Susannah kịp trả lời, Jeremiah đã hớn hờ giơ tay. “Hay đấy. Mình nghĩ cả đám bọn mình nên làm một chuyến đi chung cho vui,” sau đó quay sang hỏi anh Conrad và anh Steven. “Đúng không hai anh?” Bình thường tôi sẽ sững rờn lên khi nghe thấy những lời này, nhưng không phải hôm nay. Bởi tôi biết sự hưởng ứng đó không phải là dành cho mình.

Tôi quay sang nhìn Taylor, người đột nhiên cắn cú cắt nhỏ từng miếng sò điệp trên đĩa. Cậu ấy

cũng biết Jeremiah làm vậy là vì cậu ấy.

“Chơi ngoài cầu cảng chán chết đi được,” anh Steven lầu bầu.

“Không thiết tha,” anh Conrad cũng lắc đầu từ chối.

“Có ai mời hai anh đâu,” tôi nói.

“Chẳng ai mời ai đi dạo hết. Ai thích đi thì đi. Đây là một đất nước tự do,” anh Steven thủng thẳng nói.

“Con nói đây là một đất nước tự do á, Steven?” Mẹ đột nhiên xen vào. “Mẹ muốn con hãy suy nghĩ thật kỹ về lời tuyên bố vừa rồi của mình, Steven ạ. Con nghĩ sao về quyền tự do công dân của chúng ta? Liệu chúng ta đã thực sự tự do chưa khi mà...”

“Ồi giờì, mình xin cậu đấy, Laurel” Cô Susannah giơ tay can ngăn. “Đừng lôi chuyện chính trị ra nói ở bàn ăn.”

“Không nói lúc này thì còn lúc nào thích hợp hơn để bàn luận về quan điểm chính trị của từng người?” Mẹ tung từng đáp. Sau đó mẹ quay sang nhìn tôi. Tôi thì thảo *Làm ơn đi mà mẹ*, và mẹ thờ dài cái thượt. Với mẹ là cứ phải chặn trước, nếu không sẽ không bao giờ có hồi kết. “OK, được rồi. Không nói chuyện chính trị nữa. Mẹ sẽ tới tiệm sách ở cuối phố. Mẹ sẽ chở mấy đứa tới đó.”

“Cảm ơn mẹ,” tôi hồ hởi reo lên. “Sẽ chỉ có con và Taylor thôi.”

Jeremiah lờ đi như không nghe thấy tôi nói gì, quay sang thuyết phục anh Conrad và anh Steven. “Đi mà hai anh. Cho *vui*.” Cả ngày nay Taylor cứ mở mồm ra là khen mọi thứ đều tuyệt.

“Thôi được, nhưng anh sẽ đến quán điện tử,” anh Steven cuối cùng cũng đành phải nhượng bộ.

“Còn anh, Conrad?” Jeremiah mắt hấp háy chờ đợi nhưng lại nhận lại một cái lắc đầu từ anh Conrad.

“Đi mà, anh Conrad.” Taylor lấy đĩa chọc chọc vào tay anh. “Đi với tụi em đi mà.”

Anh Conrad vẫn tiếp tục lắc đầu từ chối, khiến Taylor đành bỏ cuộc. “Thôi tùy anh. Bọn em sẽ chơi thật vui cho anh tiếc.”

“Kệ anh ấy.” Jeremiah cười. “Anh ấy sẽ có ời thứ hay ở nhà để làm, ví dụ như đọc nốt cuốn Bách khoa toàn thư Anh chẳng hạn.”

Anh Conrad lờ đi như không nghe thấy gì trong khi Taylor khúc khích bụm miệng cười và lấy tay vén tóc ra sau tai - một hành động chứng tỏ rằng cô nàng giờ đã chuyển hướng sang thích Jeremiah.

“Các con nhớ cầm theo ít tiền để ăn kem nhé,” cô Susannah dặn. Cô luôn cảm thấy hạnh phúc khi thấy đám trẻ con tụi tôi chịu chơi với nhau, trừ anh Conrad - tự dưng không hiểu sao mùa Hè năm nay lại chỉ thích thu mình lại. Không có gì khiến cô Susannah hạnh phúc hơn khi bày ra đủ trò cho tụi tôi làm cùng nhau. Cô mà làm giáo viên chắc sẽ được học sinh yêu mến phải biết.

Ồ trong xe, trong lúc đợi mẹ và Jeremiah và anh Steven, tôi quay sang thì thảo hỏi Taylor. “Mình tưởng cậu thích anh Conrad cơ mà.”

“Ôi giờì, anh ý buồn tẻ chết đi được. Mình nghĩ mình sẽ chuyển sang thích Jeremy.”

“Tên cậu ấy là Jeremiah,” tôi chữa lại.

“Mình *biết* chứ,” rồi đột nhiên cô nàng quay sang trở mắt nhìn tôi. “Sao, không phải cậu cũng thích cậu ấy chứ?”

“Không hề!”

Taylor giọng đầy khẩn trương. “Belly, cậu phải chọn một trong hai người. Cậu không thể có cả hai được.”

“Mình biết rồi,” tôi nạt lại. “Và xin thưa với cậu, mình không thích ai trong số bọn họ cả. Và họ cũng đâu có ý gì với mình đâu. Giống như anh Steven, họ chỉ coi mình là đứa em gái nhỏ thôi.”

Taylor chỉ vào chiếc áo phông tôi đang mặc trên người và nói, “Nếu cậu chịu để lộ một chút... biết đâu chừng...”

Tôi gạt phắt tay Taylor ra, không để cho cô nàng có cơ hội nói tiếp. “Mình sẽ không để lộ cái gì hết. Và mình nhắc lại một lần nữa, mình không thích ai trong số bọn họ hết. Không còn thích nữa.”

“Tức là cậu sẽ không phản đối nếu mình theo đuổi Jeremy đúng không?” Lý do duy nhất khiến Taylor phải hỏi ý kiến tôi là vì cậu ấy không muốn bị mang tiếng là kẻ đi giành bạn trai của bạn thân.

“Thế nếu mình phản đối thì sao? Cậu có dừng lại không?”

“Có thể.” Taylor suy nghĩ ngần ngừ một lúc. “Nếu cậu thật sự, thật sự quan tâm tới cậu ấy. Nhưng mình nghĩ cậu cứ nên tiếp tục theo đuổi anh Conrad đi. Còn mình tới đây để chơi là chính thôi mà Belly.”

Ít ra thì cậu ấy cũng thành thực với mình. Tôi đã định nói “*Mình tưởng cậu đến đây để chơi với mình cơ mà*”, nhưng rồi lại thôi.

“Cậu cứ theo đuổi cậu ấy đi,” tôi khoát tay nói, “Mình không có ý kiến gì đâu.”

“Yay!” Taylor háp háy mắt ra chiều đắc ý. “VẬY thì mình không khách sáo đâu nha.”

“Khoan,” tôi nắm lấy cổ tay cô nàng dặn. “Hứa với mình là cậu sẽ đối xử tử tế với cậu ấy.”

“Tất nhiên rồi. Mình lúc nào chẳng tử tế.” Taylor đưa tay vỗ vỗ lên vai tôi. “Cậu đúng là chỉ được cái lo xa. Belly, mình đã nói rồi, mình chỉ muốn chơi cho thoải mái thôi.”

Đúng lúc đó mẹ cùng hai người kia từ trong nhà đi ra. Lần đầu tiên thấy anh Steven và Jeremiah không cãi nhau tranh giành khẩu súng điện tử. Jeremiah ngoan ngoãn nhường ngay cho anh Steven.

Vừa tới cầu cảng, anh Steven lập tức lao thẳng vào cửa hàng điện tử và ở lì trong đó suốt cả tối. Jeremiah đi dạo lòng vòng cùng hai đứa bạn tôi. Cậu ấy thậm chí còn chơi trò ngựa gỗ cùng Taylor và tôi nữa chứ, mặc dù bình thường Jeremiah luôn mồm chê cái trò đó trẻ con. Cậu ấy nằm dài trên cái xe trượt tuyết và giả vờ ngủ trong khi tôi và Taylor đứng đưa trên mấy con ngựa gỗ, con của tôi có màu vàng bờm trắng, còn con của Taylor có màu đen tuyền (cuốn sách yêu thích của Taylor trước giờ vẫn luôn là *Black Beauty*, mặc dù cậu ấy không bao giờ chịu thừa nhận điều đó). Tiếp đó, Taylor đòi Jeremiah chơi trò tung đồng xu để lấy cho mình phần thưởng là chú vịt Tweety nhồi bông. Khỏi phải nói, Jeremiah là bậc thầy trong trò tung đồng xu này. Chú vịt Tweety to gần bằng người của Taylor. Jeremiah đã phải ôm hộ cậu ấy suốt buổi tối.

Đáng ra tôi không nên bám theo bọn họ mới phải. Đáng ra tôi phải đoán trước ra được mình sẽ thành người thừa như thế nào trong buổi tối hôm nay. Cả buổi tối, tôi chỉ ước giá như mình đã không đi mà ở nhà, nằm nghe tiếng đàn guitar của anh Conrad vọng sang từ phòng bên hoặc không thì sao xem phim của Woody Allen cùng cô Susannah và mẹ, mặc dù tôi không hề thích Woody Allen tẹo nào. Tôi tự hỏi, không lẽ từ giờ tới cuối tuần, ngày nào tôi cũng sẽ phải đóng vai người vô hình như vậy sao? Lúc ngỏ lời mời Taylor tới Cousins, hẳn tôi đã quên bém mắt một điều ở cô bạn thân: Một khi cậu ấy đã muốn gì thì sẽ quyết tâm làm cho bằng được mới thôi. Cậu ấy vừa chỉ mới tới đây có một ngày mà đã quên tôi ngay đi được rồi.

Chương 19

Mới tới Cousins chưa được bao lâu thì anh Steven đã phải đi. Anh và bố sẽ có một chuyến du lịch đường dài với nhau, và sau đó, thay vì quay lại Cousins anh sẽ đi thẳng về nhà. Về lý thuyết thì là để anh có thời gian ôn tập cho kỳ thi SATs sắp tới nhưng lý do thực sự chính là cô bạn gái mới quen.

Tôi đi vào phòng Steven, xem anh sắp xếp hành lý. Anh không mang theo nhiều đồ lắm, chỉ một cái túi vải nhỏ. Đột nhiên tôi thấy buồn khi anh sắp đi. Không có anh Steven, mọi thứ sẽ mất đi sự cân bằng - anh mang tới cho chúng tôi cảm giác không có gì thực sự thay đổi, mọi việc vẫn có thể giống như trước. Bởi vì anh Steven không bao giờ thay đổi. Mỗi mỗi là ông anh Steven đáng ghét, khó chịu của tôi. Anh ấy giống như một cái chần cũ mềm - vừa sồn vừa hôi nhưng lại rất dễ thân thuộc, thoải mái - một phần không thể tách rời trong thế giới của tôi. Anh ấy ở đây thì mọi thứ mới giống như cũ - 3 chọi 1, phe con trai chống lại phe con gái.

“Giá mà anh không phải đi,” tôi co gối ngồi trên giường quan sát anh chuẩn bị hành lý.

“Một tháng nữa chúng ta gặp nhau rồi.” anh nói.

“Một tháng rưỡi,” tôi phụng phịu sửa lại. “Anh lại còn bỏ lỡ sinh nhật em nữa, anh biết không.”

“Anh sẽ tặng quà cho em sau khi anh về nhà, được chưa?”

“Vẫn không giống nhau,” tôi biết mình đang nhõng nhẽo như một đứa con nít nhưng biết làm sao được, dù gì tôi cũng là con út trong nhà. “Ít ra cũng gửi tặng em một cái thiệp chứ?”

Anh Steven kéo khóa túi xách lại, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói, “Anh e là anh sẽ không có thời gian đâu. Nhưng anh sẽ gửi tin nhắn cho em.”

“Anh sẽ mua cho em một cái áo khoác của trường Princeton chứ?” Tôi luôn ước ao được mặc một cái áo chính hiệu của một trường ĐH danh tiếng nào đó. Nó giống như một tấm phù hiệu chứng tỏ rằng bạn đã trưởng thành và sắp tới tuổi vào ĐH, nếu chưa vào. Giá như tôi có nguyên một ngăn kéo toàn những chiếc áo như vậy!

“Nếu anh nhớ.”

“Em sẽ nhắc anh,” tôi quyết không buông tha cơ hội có 1-0-2 này. “Em sẽ nhắn tin cho anh.”

“OK. Và đó sẽ là quà sinh nhật năm nay của em đấy nhé.”

“Được thôi,” tôi ngả hẳn người ra giường anh, gác hai chân lên tường. Anh ấy rất ghét mỗi khi tôi làm như vậy. “Chắc em sẽ nhớ anh đấy, một chút thôi.”

“Xin cô. Cô lại chẳng tốn lên với Conrad ngay,” anh Steven cười khẩy.

Tôi lè lưỡi trêu lại anh.

Sáng sớm hôm sau, anh Steven rời Cousins. Anh Conrad và Jeremiah lái xe tiễn anh ra sân bay còn tôi chỉ xuống dưới nhà để chào thôi. Tôi không cố năn nỉ đòi đi cùng bọn họ bởi tôi biết anh Steven sẽ không thích thế. Anh ấy muốn có thời gian riêng, chỉ 3 người bọn họ, và lần đầu tiên tôi để cho anh được toại nguyện mà không có sự phản kháng nào.

Lúc ôm tôi chào tạm biệt anh không quên dặn dò. “Đừng làm điều gì dại dột, nhớ chứ?” Cái cách anh nhìn tôi như muốn nói một điều gì đó thật sự quan trọng, và hy vọng rằng tôi sẽ tự hiểu ra là chuyện gì.

Nhưng tôi đã không hiểu. Tôi vồ vồ vào vai ông anh nhắc nhở, “Anh cũng đừng làm chuyện gì ngu ngốc.”

Anh thở dài lắc đầu nhìn tôi như thể tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ con chưa hiểu chuyện.

Tôi cố gắng không để điều đó làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình. Dù sao thì đây cũng là buổi chia tay anh Steven và mọi chuyện sẽ không còn như cũ nếu thiếu anh ấy. Ít ra tôi cũng nên để anh ấy đi cho vui vẻ, đừng vì mấy chuyện con con như thế này mà tranh cãi làm gì cho mệt. “Chào bố hộ em,” tôi nói.

Tôi không quay lại giường ngay mà ngồi ngoài hiên hóng gió một lát cho đỡ buồn - không ngờ vắng anh Steven mới mấy phút mà tâm trạng tôi đã buồn hẳn đi như thế này, chưa kể tôi lại còn rơm rớm nước mắt nữa chứ. Tất nhiên, tôi sẽ không bao giờ thú nhận điều đó cho anh ấy biết.

Nói chung màu Hè năm nay không khác nhiều so với mùa Hè năm ngoái. Mùa Thu tới anh Conrad

sẽ bắt đầu vào Đại học. Anh ấy sẽ theo học ở trường Brown. Năm tới có khả năng anh ấy sẽ không tới đây nghỉ Hè được. Có thể anh ấy sẽ đi thực tập hay tham gia một khóa học Hè nào đó, hoặc đi du lịch bụi vòng quanh châu Âu với nhóm bạn mới quen ở cùng ký túc xá. Còn Jeremiah, biết đâu chừng cậu ấy sẽ đăng ký vào trại Hè cùng với đội bóng mà cậu ấy vẫn thường hay kể. Tôi chợt nhận ra rằng tôi sẽ phải tận hưởng tối đa mùa Hè này và ghi lại thật nhiều kỷ niệm với nó bởi không biết chừng sẽ không còn một mùa Hè nào giống như thế này nữa. Và lại tôi cũng sắp bước sang tuổi 16 rồi. Chẳng mấy chốc tôi sẽ già đi. Theo thời gian, mọi thứ đều sẽ thay đổi, không có gì gọi là mãi mãi.

Chương 20

Hè năm 11 tuổi

Bốn đứa bọn tôi trải một cái chăn to dùng ra trên cát và nằm lăn ra đó. Anh Conrad, anh Steven, Jeremiah và cuối cùng là tôi, nằm ở mé ngoài cùng. Đó luôn là chỗ của tôi. Mỗi khi bọn họ cho tôi đi cùng. Trong một hôm hiếm hoi.

Trời đã quá trưa và Mặt Trời thì đang nắng chói chang, nóng tới mức tôi có cảm giác như tóc mình đang bốc cháy. Ba người kia đang chơi bài, còn tôi ngồi bên cạnh châu rìa.

Jeremiah hỏi, “Anh thả bị lược sôi trong dầu ô-liu hay là bị lột da sống bằng một chiếc dao cắt bơ nung đỏ?”

“Dầu ô-liu,” anh Conrad trả lời đầy tự tin, “Chắc sẽ nhanh hơn.”

“Dầu ô-liu.” tôi cũng bon chen đưa ra ý kiến của mình.

“Dao cắt bơ,” anh Steven nói. “Vì anh sẽ vẫn còn cơ hội để lật ngược tình thế và quay lại lột da *thằng đó*.”

“Trường hợp đó không tính,” anh Conrad gạt đi. “Đây là câu hỏi về cái chết, chứ không phải khả năng lật ngược tình thế hay cái gì khác.”

“OK, vậy thì dầu ô-liu,” mặt anh Steven nhăn tít lại, “còn em Jeremiah?”

“Dầu ô-liu,” Jeremiah đáp. “Nào, giờ đến lượt anh, Conrad.”

Anh Conrad nheo mắt nhìn lên trời và nói, “Mọi người muốn sống lặp đi lặp lại một ngày thật hoàn hảo hay sống cả đời với những chuỗi ngày đều đều, không có gì đặc biệt?”

Jeremiah không trả lời ngay. Cậu ấy rất thích trò này. Cậu ấy thích cảm giác được cân nhắc các khả năng khác nhau và đưa ra chọn lựa của mình. “Trong cái ngày hoàn hảo đó, liệu em có biết được em đang lặp lại đúng cuộc sống của ngày hôm qua không, giống như trong phim *Groundhog Day* ý?”

“Không.”

“Vậy thì em sẽ chọn 1 ngày hoàn hảo.” Jeremiah khẳng định.

“Nếu cái ngày hoàn hảo đó có...” anh Steven kiêu đang nói dở thì sự nhớ ra sự hiện diện của tôi ở đó nên ngưng lại ngay, không nói hết câu. Tôi rất ghét mỗi khi anh ấy làm như vậy. “Mình cũng chọn một ngày hoàn hảo.”

“Belly?” Anh Conrad quay sang hỏi tôi. “Em chọn cái nào?”

Đầu tôi ngay lập tức hoạt động hết tốc lực để tìm ra lời giải đúng cho câu hỏi hóc búa này. “Ừm... Em sẽ chọn sống một cuộc đời bình dị với những tháng ngày bình dị. Như vậy em vẫn có thể hy vọng một ngày nào đó cái ngày hoàn hảo đó sẽ đến với mình. Em không cần một cuộc sống mà chỉ có một ngày lặp đi lặp lại như nhau.”

“Nhưng cậu có biết điều đó đâu.” Jeremiah lý luận.

Tôi nhún vai. “Có đấy, tận sâu thẳm bên trong, cậu sẽ vẫn cảm nhận được.”

“Em đúng là hâm hết thuốc chữa rồi,” anh Steven cười nhạo.

“Mình lại không nghĩ thế. Mình cũng giống Belly,” cách anh Conrad nhìn tôi lúc này giống như cái cách những người lính vẫn thường nhìn nhau mỗi khi chuẩn bị ra trận, chiến đấu chống lại một thế lực thù địch nào đó. Như thể chúng tôi là một đôi vậy.

Tôi khoái trá nhìn anh Steven. “Thấy chưa? Anh Conrad cũng đồng ý với em.”

Ngay lập tức anh Steven trề môi ra nhại lại: “Anh Conrad đồng ý với em. Anh Conrad yêu em. Anh Conrad *thật tuyệt*...”

“Anh im mồm đi, Steven,” tôi hét lên.

“Đến lượt anh hỏi,” mặt anh ấy trông rất láu cá. “Belly, em thà ăn mayonnaise mỗi ngày hay chấp nhận có một vòng 1 phẳng lý suốt cả đời?”

Tôi quay ngoắt người ra sau, vốc một vốc cát ném thẳng vào người anh Steven - kẻ đang khoái trá ngoác miệng cười hô hô trên đất. Hậu quả là miệng và má anh ấy dính đầy cát. “Mày chết với anh, Belly,” anh ấy rú lên như bị chọc tiết, trước khi nhào cả người về phía tôi.

“Đừng có đụng vào em. Anh mà đánh em, em về em mách mẹ,” tôi vội lùi lại.

“Con nhóc này phải dạy cho một bài học mới được,” anh ấy tóm lấy chân tôi một cách thô bạo. “Anh sẽ quăng mày xuống nước.”

Tôi giãy giụa điên cuồng, tìm cách thoát khỏi cái gọng kìm đó nhưng rốt cuộc chỉ tổ làm bắn nhiều cát lên mặt anh ấy hơn, khiến anh ấy càng nổi điên hơn.

Anh Conrad đột nhiên nhảy vào can. “Kệ em ý đi, Steven. Bọn mình đi bơi đi.”

“Dừng rồi đây, đi bơi thôi.” Jeremiah cũng hòa theo.

“Thôi được,” anh Steven gật đầu đồng ý, miệng vẫn phun phì phì chỗ cát bắn khi nãy. “Lát về anh xử mày sau, Belly ạ,” nói rồi anh giơ tay chỉ vào mặt tôi cảnh cáo.

Tôi vênh mặt lên nhìn anh đầy vẻ thách thức nhưng thực lòng toàn thân đang run lẩy bẩy. Không phải vì sợ mà vì hạnh phúc. Anh Conrad đã bảo vệ tôi. Anh Conrad lo lắng cho việc sống chết của tôi.

Cả ngày hôm đó anh Steven làm mặt giận, không thèm nói với tôi tiếng nào nhưng đổi lại với việc anh Conrad đứng ra bảo vệ cho tôi thì cũng đáng. Thật là mỉa mai khi mùa Hè năm ấy anh Steven chế nhạo tôi về chuyện “màn hình phẳng” như thế nhưng hai mùa Hè sau tôi đã bắt đầu mặc áo ngực thực sự.

Chương 21

Tối hôm anh Steven rời Cousins, tôi lại xuống bể bơi để bơi đêm. Vừa xuống tới nơi thì thấy anh Conrad, Jeremiah và anh hàng xóm Clay Bertolet đang ngồi trên ghế uống bia. Anh Clay sống ở tít trong trung tâm thành phố cơ nhưng cũng giống như chúng tôi, cứ Hè đến là anh lại tới nghỉ ở bãi biển Cousins. Anh ấy lớn hơn anh Conrad một tuổi. Mọi người ở đây cũng không phải quý mến gì anh ấy cho lắm. Họ chỉ coi anh như một người hàng xóm bình thường, thỉnh thoảng chào hỏi xã giao vài ba câu cho có chuyện.

Ngay lập tức người tôi cứng đờ ra, tay ôm chặt lấy cái khăn tắm. Tôi cũng không biết có nên quay đầu bỏ vào trong hay không. Anh Clay luôn khiến tôi cảm thấy căng thẳng. Tôi tự nhủ: Mình không nhất thiết phải bơi tối nay, tối mai xuống bơi sau cũng được. Nhưng rồi tôi lại nghĩ chẳng việc gì phải làm như thế cả, tôi cũng có quyền tự do như bao người khác, tôi thích bơi ở đây lúc nào thì bơi, đâu cần sự cho phép của ai.

Lấy hết sức bình sinh, tôi tiến lại phía ba người kia đang ngồi, cố tỏ ra tự nhiên nhất có thể, “Chào chào.” Hai tay tôi túm chặt lấy cái khăn tắm. Thật là ngượng khi chỉ có một mình tôi đứng đó với cái khăn tắm và bộ bikini trong khi những người khác đều quần áo chỉnh tề.

Anh Clay ngược mắt lên nhìn và nhận ra tôi, “Chào em, Belly. Lâu lắm rồi không gặp,” anh vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh mời, “Ngồi đây.”

Tôi rất ghét cái câu “Lâu lắm rồi không gặp”. Vừa khách sáo vừa nhừa nhựa. Nhưng dù sao thì tôi cũng vẫn lịch sự ngồi xuống.

Anh Clay quay sang ôm lấy tôi chào hỏi, “Dạo này em thế nào?” Người anh ấy có mùi bia và nước hoa Polo Sport.

Trước khi tôi kịp trả lời, anh Conrad đã trả lời thay, “Em ý vẫn khỏe và giờ đã đến giờ phải đi

ngủ rồi. Chúc em ngủ ngon, Belly.”

Tôi cố không tỏ ra như một đứa trẻ con 5 tuổi khi vùng vằng nói, “Em chưa buồn ngủ, em còn phải bơi đây.”

“Cậu nên vào trong nhà đi.” Jeremiah đặt chai bia xuống nhắc nhở. “Mẹ cậu sẽ không tha cho cậu vì tội bia rượu đâu.”

“Mình có đang uống gì đâu,” tôi nhún vai nói.

Anh Clay chìa chai bia Corona ra đưa cho tôi, “Đây.” Anh ấy lại còn nháy mắt với tôi nữa chứ. Anh ấy mà không say thì tôi đi đầu xuống đất.

Tôi còn đang ngập ngừng không biết phải từ chối thế nào thì thấy anh Conrad gắt lên, “Chúa ơi! Anh đừng có đưa thứ đó cho Belly. Em ấy vẫn còn là trẻ con mà.”

“Anh đừng có bắt chước anh Steven,” tôi hậm hực nói. Trong một giây tôi đã tính cầm lấy chai bia của anh Clay. Đó sẽ là lần đầu tiên tôi uống thứ đồ uống có cồn này. Nhưng rồi tôi chợt nghĩ, làm như vậy sẽ chỉ càng khiêu khích anh Conrad thêm mà thôi, và tôi sẽ không để anh ấy kiểm soát mọi hành động của mình đâu. “Không, cảm ơn anh,” tôi từ chối.

“Giờ thì em hãy quay về phòng và ngoan ngoãn ngủ sớm đi,” anh Conrad gật đầu hài lòng.

Lại cái điệp khúc hết như mỗi lần ba người bọn họ cố tình bỏ tôi ở nhà một mình với hai mẹ để đi câu cá đêm với nhau. Hai má tôi nóng bừng lên, “Em chỉ ít hơn anh có hai tuổi thôi nhá.”

“Hai tuổi và 3 tháng,” anh Conrad lập tức chữa lại.

Anh Clay phá lên cười, ngồi bên này tôi có thể ngửi thấy mùi hôi hôi từ miệng anh, “Chết tiệt, bạn gái của anh cũng mới chỉ 15 tuổi thôi,” và rồi anh nhìn tôi chính xác lại, “Bạn gái cũ.”

Tôi mỉm cười gượng gạo. Trong lòng tôi đã sớm không ưa anh chàng Clay và cái mùi hôi miệng của anh ta rồi. Nhưng cái cách anh Conrad theo dõi chúng tôi lại khiến tôi cảm thấy thích thú. Tôi thích cảm giác kéo được bạn của anh ấy về phe của mình, cho dù chỉ khoảng 5 phút. “Chẳng phải như thế là phạm luật sao?”

“Em đáng yêu thật đấy, Belly ạ,” anh Clay cười nghiêng cười ngả trên ghế khi nghe thấy câu hỏi vừa rồi của tôi.

Bất giác mặt tôi nóng bừng lên. “Thế tại sao hai người chia tay?” Tôi giả dờ ngây ngô hỏi. Chứ tôi biết thừa câu trả lời là gì: Họ chia tay bởi vì Clay là một gã tồi. Anh ta vẫn luôn là một gã tồi. Đã có lần anh ta tìm cách cho mấy con mòng biển ăn viên sỏi Alka-Seltzer bởi vì “nghe nói loại thuốc này sẽ làm cho bụng của chúng nổ tung”.

Clay đưa tay lên gãi gáy. “Anh cũng không biết nữa. Cô ấy đòi tham dự trại ngựa hay gì đó. Các mối quan hệ xa đều thường không có kết quả.”

“Nhưng chỉ là vào mùa Hè thôi mà,” tôi phản đối. “Nếu chia tay nhau chỉ vì một mùa Hè thì thật

không đáng.” Tôi đã thương thầm anh Conrad suốt bao nhiêu năm nay có sao đâu. Tôi vẫn sống khỏe đây thôi. Nó giống như một thứ thức ăn nuôi dưỡng tôi suốt bao năm qua. Nếu anh Conrad là của tôi, tôi sẽ không bao giờ chịu chia tay anh ấy chỉ vì không gặp nhau có một mùa Hè - hay thậm chí là là một năm học.

Anh Clay mơ màng nhìn tôi, hai mắt lim dim như sắp sụp xuống tới nơi rồi. “Em có bạn trai chưa?”

“Rồi ạ,” tôi vụt miệng nói, trước cả khi kịp định thần ra mình vừa nói gì. Vừa nói tôi vừa đưa mắt nhìn anh Conrad. Như muốn nói: *Anh thấy chưa, em không còn là con nhóc 12 tuổi ngốc nghếch dở hơi chả biết gì*. Em đã lớn rồi. Và đã có bạn trai. Ai thèm quan tâm rằng chuyện tôi vừa nói là đúng hay sai? Mắt anh Conrad khẽ sáng lên nhưng nét mặt anh thì vẫn thế, không một chút biểu cảm. Chỉ có Jeremiah là có vẻ bất ngờ.

“Belly, cậu có bạn trai rồi á?” Cậu ấy nhú mày hỏi. “Sao chẳng bao giờ thấy cậu kể về anh ta?”

“Tại cũng không nghiêm túc tới mức đó,” tôi cúi xuống nhặt sợi chỉ thừa trên đệm ghế. Ngay lập tức tôi đã cảm thấy hối hận khi bịa chuyện như vậy. “Nói thật là bọn mình cũng chưa có gì gọi là chính thức cả.”

“Thấy chưa? Thế nên anh mới nói chúng ta không việc gì phải duy trì mối quan hệ trong suốt mùa Hè cả. Bởi nhờ đâu em còn gặp nhiều người khác?” Anh Clay nháy mắt đầy hàm ý với tôi. “Như lúc này chẳng hạn?”

“Chúng ta đã gặp nhau hơn 10 năm nay rồi mà, anh Clay,” tôi nói. Suốt bao năm qua anh ấy có thêm đề ý tới sự hiện diện của tôi ở Cousins đâu.

Anh Clay quay sang dùng đầu gối hích hích vào chân tôi và nói, “Rất vui được gặp em. Anh là Clay.”

Tôi bật cười, không phải vì tôi thấy buồn cười mà vì đó là điều nên làm. “Chào anh, em là Belly.”

“Belly, em sẽ tới dự buổi đốt lửa trại của anh tối mai chứ?” Anh hỏi.

“Ừm... Chắc chắn rồi.” tôi cố gắng không tỏ ra là mình đang vô cùng phấn khích trước lời mời trên.

Anh Conrad, anh Steven và Jeremiah năm nào cũng tới buổi đốt lửa trại mừng ngày lễ Quốc khánh 4-7 này. Anh Clay thường tổ chức ngay tại sân nhà anh ấy và mẹ anh ấy lần nào cũng làm rất nhiều bánh nướng cho mọi người ăn thỏa thích. Đã có lần tôi nằng nặc bắt Jeremiah gói mang về cho mình một ít và cậu ấy đã mang về thật. Mặc dù nó hơi dai và cháy nhưng tôi vẫn ăn ngon lành và thấy rất biết ơn Jeremiah vì đã không quên mình. Những cái bánh giúp tôi có cảm giác mình cũng là một phần của buổi tiệc. Họ không bao giờ cho tôi đi cùng và tôi cũng chẳng bao giờ đòi hỏi điều đó. Tôi thường ở nhà, trong bộ đồ ngủ, ngồi ngoài hiên theo dõi từ xa mẹ và cô Susannah. Hai mẹ uống sâm panh còn tôi nhâm nhi ly nước táo ép hiệu Martinelli.

“Anh tưởng em xuống đây để bơi cơ mà,” anh Conrad đột nhiên hỏi.

“Khiếp quá, tha cho cậu ý đi mà, anh Conrad,” Jeremiah nói. “Khi nào cậu ấy thích bơi, thì cậu ấy sẽ bơi.” Sau đó hai đứa chúng tôi ngấm ngấm nhìn nhau như muốn nói *Tại sao anh Conrad cứ như một ông bố khó tính thế nhỉ?*

Anh Conrad búng điều thuốc lá vào cái thùng rác gần đó, lạnh lùng nói, “Em thích làm gì thì làm.”

Tôi lè lưỡi trêu anh rồi đứng dậy đi ra mép bể bơi. Ném cái khăn tắm sang một bên, tôi lao mình xuống nước, lặn một hơi đầy sáng khoái. Tôi ở dưới nước chừng một phút sau đó bắt đầu bơi ngửa về phía chỗ bọn con trai đang ngồi, hy vọng có thể nghe lỏm được chuyện gì đó.

Anh Clay thở dài, “Cousins ngày càng buồn tẻ và chán ngắt. Anh chỉ muốn mau mau chóng chóng quay trở lại thành phố thôi.”

“Vâng, em cũng thế.” Conrad nói.

Vậy ra anh Conrad đã muốn rời khỏi đây rồi cơ đấy. Mặc dù ngay từ đầu tôi đã linh cảm được điều này nhưng trong lòng tôi vẫn có chút gì đó thấy tổn thương. Tôi rất muốn hét lên với anh rằng: Vậy thì anh hãy đi đi. Nếu anh không muốn ở đây nữa thì đừng ở. Cứ việc đi.

Nhưng tôi sẽ không để anh Conrad làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, nhất là khi mọi thứ ngày càng sáng sủa hơn với tôi.

Ít ra tôi vừa mới được mời tới dự buổi đốt lửa trại 4-7 tại nhà anh Clay Bertolet. Giờ tôi đã được công nhận là người lớn rồi. Cuộc đời tôi đã bước sang một trang mới, càng lúc càng đẹp hơn.

~*~

Cả ngày hôm ấy tôi vò đầu bứt tai suy nghĩ xem nên mặc gì cho bữa tiệc đó. Do trước giờ chưa từng được tham dự một buổi đốt lửa trại nào nên tôi không biết phải mặc gì cho phù hợp. Có thể trời hôm đó sẽ lạnh, nhưng không lẽ lại đi sùm sụp áo len ở một buổi đốt lửa trại? Nhất là trong lần đầu tham dự. Tôi cũng không muốn bị anh Conrad và Jeremiah lôi ra cười nhạo vì chưng diện quá đà, vì thế để an toàn, tốt hơn hết là tôi nên mặc quần soóc, áo hai dây và đi chân đất.

Khi ba anh em tới nơi, tôi phát hiện ra mình đã lựa chọn sai. Các cô gái khác đều mặc váy mùa Hè, hoặc váy ngắn và đi giày ống Ugg. Có lẽ tôi sẽ biết được điều đó, nếu tôi có một người bạn là con gái ở Cousins. “Sao cậu không nói trước với mình là bọn con gái ở đây đều ăn diện như thế hả?” tôi rít lên với Jeremiah.

“Cậu trông ổn mà. Đừng có tự ti thế chứ.” Jeremiah an ủi tôi và bước rất nhanh tới chỗ người ta đặt cái bom bia to dùng. Là bom bia chứ không phải bánh nướng hay kẹo viên.

Thực ra đó là lần đầu tiên tôi được tận mắt thấy một cái bom bia ngoài đời thật, chứ trước giờ chỉ nhìn qua phim ảnh thôi. Tôi dợm bước theo Jeremiah nhưng đã bị anh Conrad kéo giật lại. “Tối nay em không được uống,” anh cảnh cáo. “Mẹ em sẽ giết anh nếu anh để cho em uống mấy thứ đó mất.”

Tôi giẫy tay ra khỏi tay anh. “Anh không *để* cho em làm bất cứ chuyện gì hết.”

“Nào, nghe lời đi.”

“Đề xem,” tôi quay lưng bỏ đi, không cự nự thêm câu nào nữa. Tôi cũng chẳng chắc là mình có thực sự muốn thử uống hay không. Tôi vẫn mong chờ món bánh nướng hơn.

Mong muốn được tham gia đốt lửa trại là một chuyện và khi được thực sự có mặt ở đó là lại chuyện khác. Jeremiah đang trò chuyện với một cô gái phần trên mặc bikini sọc đỏ, trắng và xanh, ở dưới mặc váy bò ngắn cũn cỡn. Còn anh Conrad thì đang đứng cùng hội anh Clay và mấy người nữa trông lạ hoắc. Tôi cứ ngỡ sau khi tán tỉnh tôi cả tối hôm qua, anh Clay ít nhất cũng phải bước tới chào hỏi mình lấy một tiếng. Vậy mà không, anh ta thậm chí còn đang ôm eo một cô gái khác.

Tôi một mình thui thủi đứng hờ tay trước đồng lửa, mặc dù trời chẳng lạnh gì hết. Chính lúc đó tôi đã nhìn thấy cậu ấy – cũng đang đứng một mình, tay cầm chai nước. Có vẻ như cậu ấy không quen ai ở đây, bởi chẳng thấy ai chuyện trò hay đứng gần cậu ấy. Trông cậu ấy trạc tuổi tôi. Có cái gì đó ở cậu ấy khiến tôi cảm thấy rất an toàn và thoải mái. Phải sau vài ba cái nhìn lén tôi mới phát hiện ra đó là cái gì.

Đó chính là cặp lông mi của cậu ấy. Chúng dài tới mức tôi có cảm tưởng như nó sắp chạm xuống tới hai cái gò má tới nơi rồi. À, cũng phải nói thêm rằng gò má của cậu ấy khá cao. Da cậu ấy sáng và mịn. Tôi bất giác đưa tay sờ lên má và thở phào nhẹ nhõm khi thấy cái mụn của hai hôm trước đã lặn mất. Làn da của cậu ấy thật hoàn hảo. Trong mắt tôi, mọi thứ ở cậu ấy đều hoàn hảo.

Cậu ấy khá cao, hơn cả anh Steven hay Jeremiah, thậm chí có khi còn cao hơn cả anh Conrad. Trông cậu ấy giống như kiểu con lai, nửa Mỹ nửa Nhật hoặc Hàn. Cậu ấy đẹp tới nỗi tôi có cảm giác như mình có thể vẽ lại được khuôn mặt của cậu ấy bằng trí tưởng tượng của mình, mặc dù cả đời tôi chưa bao giờ cầm lấy cái cọ.

Cậu ấy bắt gặp lúc tôi lén nhìn cậu ấy và tôi lập tức ngó lơ đi chỗ khác. Sau đó tôi lại quay ra nhìn cậu ấy một lần nữa và lại bị cậu ấy bắt gặp. Và cậu ấy đã gơ tay vẫy chào tôi.

Tôi có cảm giác như hai má mình đang bốc cháy. Thu hết can đảm, tôi chậm rãi tiến về phía cậu ấy đang đứng và gơ tay ra, “Xin chào.” Ngay lập tức, tôi cảm thấy hối hận vô cùng... bởi thời đại này ai còn bắt tay nữa hả giờ!

Cậu ấy lịch sự gơ tay ra bắt tay tôi. Mới đầu cậu ấy không nói tiếng nào, chỉ nhìn tôi chăm chăm như thể đang nghĩ xem đã gặp tôi ở đâu rồi. “Trông cậu quen lắm,” cuối cùng cậu ấy mở lời.

Tôi cố gắng không mỉm cười. Bọn con trai ai chẳng nói câu đó với con gái mỗi khi định làm quen ở ngoài quán. Tôi tự hỏi không lẽ cậu ấy từng thấy mình trên biển, trong bộ bikini chấm bi đen-trắng. Tôi mới chỉ dám mặc bộ đó có đúng một lần từ hôm tới đây tới giờ, nhưng có thể đó là lý do tại sao tôi được anh chàng này để ý tới. “Chắc cậu từng gặp mình ngoài bãi biển.”

Cậu ấy lắc lắc đầu: “Không... Chắc không phải.”

Vậy là không phải do bộ bikini. Tôi thử đoán tiếp, “Hay là ở quán kem Scoops?”

“Cũng không phải,” cậu ấy nói. Rồi đột nhiên cậu ấy như sực nhớ ra chuyện gì đó, lập tức nhoen miệng cười rất tươi. “Cậu có học tiếng Latin đúng không?”

Cái quái gì thế này? “Ừ, đúng.”

“Cậu đã từng tới Hội chợ Latin ở Washington DC lần nào chưa?”

“Rồi,” tôi gật đầu như một cái máy. Cậu ta là ai thế không biết?

Cậu ấy gật gù, mặt đầy mãn nguyện. “Minh cũng thế. Năm lớp 8, đúng không?”

“Ừ...” năm lớp 8, tôi vẫn còn đeo niềng răng và đeo kính cận. Tôi rất rất không thích chuyện cậu ấy biết tôi từ hồi đó. Tại sao cậu ấy không thể biết tôi từ bây giờ, trong bộ bikini chấm bi đen-trắng cơ chứ?

“Hóa ra mình đã gặp cậu từ hồi đó. Nãy giờ mình đứng đây cố nghĩ mãi xem đã gặp cậu ở đâu rồi,” cậu ấy tùm tùm cười, “Minh là Cam, nhưng tên tiếng Latin của mình là Sextus. Có nghĩa là Nô Lê.”

Cũng may trời lúc này đã tối, và chúng tôi đang đứng bên đồng lửa nên cậu ấy sẽ không nhận ra khuôn mặt đang đỏ bừng của tôi. “Xin chào Nô Lê, mình là Flavia. Ý mình là Belly. Không, thực ra là Isabel, nhưng mọi người đều gọi mình là Belly.”

“Tại sao?” Cậu ấy tò mò hỏi.

“Đây là nickname bố đặt cho mình khi mình còn nhỏ. Bố nói cái tên Isabel quá dài,” tôi giải thích. “Và giờ thì ai cũng gọi mình bằng cái tên đó. Nghe thật ngớ ngẩn.”

Cậu ấy vờ đi như không nghe thấy cái câu cuối cùng của mình. “Sao không phải là Izzy? Hay Belle?”

“Minh cũng không rõ nữa. Có thể một phần vì mình rất thích ăn kẹo Jelly Belly và bố con mình thường hay chơi trò này: Bố sẽ hỏi tâm trạng của mình thế nào, và mình sẽ trả lời bố theo hương vị của từng viên Jelly Belly. Ví dụ, mùi đào tức là mình đang vui...” Tôi luôn nói nhiều (tới mức nói nhảm) mỗi khi căng thẳng và lúc này đây tôi đang cực kỳ căng thẳng. Tôi vẫn luôn ghét cái tên Belly – bởi vì đó thậm chí còn không phải là một cái tên thực sự. Đó chỉ đơn thuần là nickname của một đứa trẻ con, chứ không phải tên. Trong khi cái tên Isabel khiến người khác liên tưởng tới một cô gái đẹp nhưng đầy bí ẩn đến từ Ma-rốc hay Mô-zam-bíc với bộ móng tay đỏ chót và mái tóc đen cắt ngang trán. Còn cái tên Belly gợi lên trong tai người nghe hình ảnh một đứa trẻ con béo ị hay một ông già bụng bia mặc áo ba lỗ trắng. “Thú thật mình không thích cái tên Izzy nhưng mình cũng rất thích mọi người gọi mình là Belle. Cái tên đó thấy đẹp hơn.”

Cậu ấy gật đầu: “Thì nghĩa của từ Belle là thế mà. Nó có nghĩa là ĐẸP.”

“Minh biết,” tôi nói. “Minh cũng đang theo học tiếng Pháp nâng cao.”

Cam lập tức xỏ ra một tràng tiếng Pháp nhưng nhanh quá khiến tôi chẳng kịp nghe cậu ấy đang nói gì.

“Cái gì cơ?” tôi bỗng thấy bản thân thật ngu ngốc. Nói tiếng Pháp bên ngoài lớp học cứ thấy ngượng ngùng thế nào ý. Thỉnh thoảng bật ra một từ là một chuyện nhưng nói chuyện với một người Pháp chính hiệu lại là một chuyện hoàn toàn khác.

“Bà ngoại mình là người Pháp,” cậu ấy mỉm cười nói. “Từ bé mình đã nói tiếng Pháp rồi.”

“Ồ, ra vậy,” tôi chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó mà chui xuống. Biết thế đừng khoe khoang mình đang học lớp tiếng Pháp nâng cao làm gì cho đỡ nhục.

“Cậu cũng biết rồi đây, chữ v phải phát âm là w mới đúng.”

“Hử?”

“Cái tên Flavia của cậu ý. Chính ra phải đọc là Fla-wia mới chính xác.”

“À, ừ tất nhiên mình biết,” tôi vội chữa ngượng. “Mình từng đạt giải Nhì trong cuộc thi hùng biện mà. Nhưng đọc là Flawia nghe ngu lắm.”

“Mình đã đạt giải Nhất,” cậu ấy nói, cố tỏ ra mình không phải là kẻ tự phụ. Tôi chợt nhớ ra cậu con trai mặc áo sơ mi đen, đeo cà vạt kẻ sọc – người đã khiến toàn thể khán giả có mặt trong hội trường hôm đó phải đồng loạt đứng dậy vỗ tay trước bài hùng biện xuất sắc của mình về nhà thơ La Mã cổ đại Catullus và ẵm luôn giải Nhất cuộc thi năm đó. Chính là cậu ấy. “Tại sao cậu lại chọn cái tên đó nếu cậu thấy nó không hay?”

Tôi thở dài, “Bởi vì cái tên Cornelia đã có người khác chọn mất rồi. Ai cũng muốn được làm Cornelia.”

“Ừ, cái tên Sextus cũng thế.”

“Tại sao?” tôi thắc mắc mà không kịp suy nghĩ để rồi sau đó hối hận ngay vì cái sự “éch pha cóc” của mình. “À...”

Cam cười phá lên. “Trò đùa của bọn con trai lớp 8 chỉ được đến thế thôi.”

Tôi cũng bật cười. “Thế nhà cậu ở gần đây à?”

“Nhà mình thuê một căn cách đây 2 dãy. Mẹ mình cứ bắt mình tới đây.” Cam vừa nói vừa ngượng ngịu gãi đầu.

“Vậy à,” thực tình tôi cũng không biết tình huống như thế nên nói gì cho phải.

“Thế còn cậu? Tại sao cậu tới đây, Isabel?”

Tôi giật bản mình khi nghe Cam gọi tên thật của mình. Sao cái tên Isabel thốt ra từ miệng cậu ấy lại thấy tự nhiên thế nhỉ? Tôi có cảm giác giống y như ngày đầu tiên đi học vậy. Và tôi thích điều đó. “Mình cũng không biết nữa. Chắc vì tự dưng được anh Clay mời thôi.”

Vì một lý do nào đó tôi muốn nói cho cậu ấy biết rằng tôi rất mong cậu ấy thích mình. Tôi có cảm

giác như cậu ấy đang đánh giá tôi, từ những câu chuyện ngớ ngẩn mà tôi đã kể. Tôi muốn nói với cậu ấy rằng mình cũng thuộc dạng thông minh so với các bạn cùng lứa chứ không phải không. Tôi liên tục trấn an bản thân “Không việc gì phải bận tâm xem cậu ấy có nghĩ mình là người thông minh hay không”. Nhưng kỳ thực ra là cũng có.

“Mình nghĩ mình sắp phải về rồi,” Cam tu nốt ngụm nước cuối cùng trong chai. Cậu ấy không hề nhìn vào mắt mình khi cậu ấy nói. “Cậu có muốn đi nhờ về không?”

“Không,” tôi cố gắng không để cậu ấy nhìn thấy nỗi thất vọng vô bờ bến của mình khi biết cậu ấy sắp phải về. “Mình đến cùng hai người kia,” tôi chỉ về phía anh Conrad và Jeremiah.

Cam gật gù ra chiều hiểu chuyện. “Mình cũng đoán thế, xem anh cậu liên tục nhìn về phía bọn mình thì biết.”

Tôi xem chút nữa thì sặc. “Anh mình á? Ai cơ? Anh ý hả?” tôi chỉ về phía anh Conrad. Anh ấy đang không nhìn về phía bọn mình, bởi còn bận ngắm cô gái tóc vàng đội mũ Red Sox đứng gần đó, và cô ta cũng đang đắm đuối nhìn lại. Anh ấy thậm chí còn cười thành tiếng mới choáng chứ, trong khi bình thường cả ngày không thấy anh ấy cười bao giờ.

“Ờ”

“Anh ấy không phải anh trai mình. Nhưng lại luôn tỏ ra giống như anh trai của mình,” tôi giải thích. “Anh ấy tự cho mình là anh trai của tất cả mọi người. Luôn đối xử kiểu rất bề trên... Mà tại sao cậu lại phải về sớm thế? Cậu không ở lại xem nốt màn bắn pháo hoa đã?!”

Cam hắng giọng, ngượng ngùng phân trần, “Thực ra... mình định về học bài.”

“Môn Latin á?” Tôi khúc khích cười ghẹo cậu ấy.

“Không. Mình đang nghiên cứu loài cá voi. Mình muốn đi thực tập trên tàu quan sát cá voi. Tháng tới mình phải làm một bài trắc nghiệm về cá voi rồi,” cậu ấy lại giơ tay lên gãi đầu.

“Cậu giỏi thế,” tôi trầm trồ thán phục. Giá mà cậu ấy đừng về sớm vội. Tôi chẳng muốn cậu ấy về chút nào. Cậu ấy thật dễ thương. Đứng bên cạnh Cam, tôi có cảm giác như là nàng tiên bé nhỏ Thumbelina, bởi cậu ấy quá quá cao. Nếu cậu ấy về mất thì tôi sẽ chỉ còn lại có mỗi một mình. “Mình nghĩ lại rồi, có khi mình đi nhờ cậu về thôi. Chờ mình ở đây, mình sẽ quay lại ngay.”

Tôi chạy thật nhanh tới chỗ anh Conrad, làm cát bắn tung tóe dưới chân. “Em đi nhờ xe về trước đây,” tôi thở hắt ra nói.

Cô nàng tóc vàng đội mũ Red Sox kia nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân, đầy dò xét rồi nói, “Xin chào.”

Anh Conrad hỏi, “Với ai?”

Tôi chỉ về phía Cam, “Cậu ấy.”

“Em không thể về nhờ xe một người mà em thậm chí còn không quen,” anh ấy thẳng thừng từ chối.

“Em quen cậu ấy mà. Tên cậu ấy là Sextus.”

Anh Conrad trở mắt lên hỏi lại, “Sex gì cơ?”

“Quên, tên cậu ấy là Cam. Cậu ấy đang nghiên cứu về cá voi và anh cũng không có quyền quyết định em đi về cùng xe với ai. Em chỉ thông báo với anh như vậy thôi, cho phải phép. Chứ em không cần sự cho phép của anh,” tôi quay lưng định bỏ đi, thì bị anh tóm tay kéo lại.

“Anh không cần biết cậu ta nghiên cứu cái gì. Nhưng em không được đi,” anh thản nhiên nói, nhưng cái nắm tay của anh thì siêu chặt. “Nếu em muốn về, anh sẽ đưa em về.”

Tôi hít một hơi thật sâu. Cần phải tỏ ra thật bình tĩnh. Không thể để anh ấy đối xử với mình như là với một đứa trẻ con thế này, trước mặt tất cả mọi người, “Khỏi, cảm ơn anh.” Nhưng anh vẫn không chịu buông tay tôi ra.

“Anh tưởng em đã có bạn trai rồi cơ mà?” giọng anh đầy mỉa mai. Thì ra tối qua anh ấy đã biết tổng là tôi nói dối.

Tôi chỉ muốn cúi xuống vốc một vốc cát ném vào mặt anh ấy cho hả dạ. Tôi cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi nắm tay của anh Conrad. “Bỏ em ra! Đau quá!”

Ngay lập tức anh ấy buông tay ra, mặt đỏ lựng lên. Thực ra chẳng đau tẹo nào, nhưng tôi cố tình làm cho anh ấy bề mặt giống như cái cách anh ấy vừa làm cho tôi. Tôi nói rất to, “Em thà đi nhờ một người lạ còn hơn đi với một người vừa uống bia như anh.”

“Anh mới uống có một cốc thôi,” anh nổi quạu. “Và anh nặng tới 79kg cơ nên em yên tâm chẳng làm sao hết. Cố đợi thêm nửa tiếng nữa rồi anh đưa em về. Đừng có nhặng nhít lên thế!”

Tôi bắt đầu rơm rớm nước mắt. Tôi quay đầu lại xem Cam có đang nhìn không thì thấy nãy giờ cậu ấy đã chứng kiến hết mọi chuyện. “Anh đúng là chẳng ra gì,” tôi nói.

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói, “Còn em là một đứa con nít 4 tuổi.”

Ngay khi vừa quay lưng bỏ đi, tôi nghe thấy tiếng cô gái kia hỏi anh, “Cô ấy là bạn gái anh đấy à?”

Tôi quay phắt lại và cả hai chúng tôi cùng đồng thanh đáp, “KHÔNG!”

“Không lẽ là em gái anh?” Cô ta bối rối hỏi tiếp, cứ như thể tôi không tồn tại không bằng. Mùi nước hoa của cô ta nồng nặc.

“Không, không phải em gái,” tôi hậm hực nói. Vừa bực vừa ngượng khi bị chị ta chứng kiến toàn bộ sự việc. Chưa hết, việc chị ta vừa cao ráo vừa xinh đẹp, kiêu như Taylor càng khiến cho việc này tệ hơn.

Anh Conrad nói tiếp, “Mẹ em ấy là bạn thân của mẹ anh.” Vậy ra đối với anh ấy tôi chỉ là thế thôi sao? Con gái của một người bạn của mẹ?

Tôi hít một hơi thật sâu và tuôn ra một tràng mà không buồn suy nghĩ. “Tôi biết anh Conrad từ khi hai đứa còn đang ẵm ngửa cơ. Vậy nên để tôi khuyên chị một câu: Chị đang chọn nhầm đối tượng rồi. Anh Conrad sẽ không bao giờ yêu ai hơn bản thân anh ấy đâu, nếu chị hiểu tôi đang nói gì...”

“Em thôi đi được rồi đây, Belly,” anh Conrad cảnh cáo. Hai tai anh đỏ lựng lên, dấu hiệu anh ấy đang rất điên. Nhưng tôi chẳng quan tâm. Anh ấy đáng bị như vậy.

Cô gái kia nhăn mặt hỏi anh Conrad. “Cô ấy thế là sao hả anh Conrad?”

“Có thể mà chị cũng không hiểu à?” Tôi giờ giọng khích bác.

“Thật quá đáng!” Cô ta hậm hực nhìn anh Conrad.

Đột nhiên tôi chỉ muốn biến mất ngay khỏi đây, và không bao giờ quay trở lại. Giá như tôi đừng có nói những lời đó. Từ trước tới giờ tôi chưa từng cãi nhau với một đứa con gái nào, hay nói đúng hơn là với bất kỳ ai.

Anh Conrad thấy vậy lập tức xen vào giữa hai đứa, chỉ về phía đồng lửa trại xẵng giọng nói với tôi, “Belly, đi ra kia và đợi anh đưa em về.”

Đúng lúc ấy Jeremiah cũng chạy lại sốt sắng hỏi, “Sao thế, sao thế, có chuyện gì xảy ra à?”

“Anh trai cậu không ra một cái thể thống gì hết,” mặt tôi sưng lên như cái thót, “Chuyện vừa xảy ra đây.”

Jeremiah choàng tay ôm lấy mình, người cậu ấy sặc sụa mùi bia. “Hai người chơi ngoan đi, nhớ chưa.”

Tôi hất tay cậu ấy ra vùng vắng nói, “Mình chẳng làm gì sai cả. Cậu đi mà bảo anh cậu ý.”

“Khoannnn... Hai người cũng là anh em à?” Cô gái kia bật hỏi.

Anh Conrad nhắc, “Đừng có nghĩ tới chuyện bỏ về cùng thằng đó đấy.”

“Anh Conrad, thôi đi nào,” Jeremiah ra sức giảng hòa. “Cậu ấy sẽ không đi đâu. Đúng không nào, Belly?”

Jeremiah cúi xuống nheo mắt nhìn tôi. Tôi trề môi phụng phịu nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Sau đó tôi quay ra hằm hằm nhìn anh Conrad và cô gái kia đầy căm thù. Tôi quay trở lại chỗ lửa trại, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, mặc dù trong lòng vẫn đang ầm ục như một đứa trẻ bị mắng ngay tại bữa tiệc của chính mình. Thật không công bằng, khi bị đối xử như một đứa trẻ con trong khi tôi không còn là trẻ con nữa. Nói không ngoa chứ tôi nghĩ cô gái kia cũng chỉ cỡ tuổi tôi là cùng thôi.

Cam hỏi, “Chuyện vừa xong là sao thế?”

Tôi nuốt nước mắt vào trong, khoát tay nói, “Đi thôi.”

Cậu ấy ngần ngừ, liếc mắt về phía anh Conrad, “Mình không nghĩ đó là ý hay đâu, Flavia. Nhưng mình sẽ ở lại đây chơi với cậu thêm tí nữa. Bọn cá voi có thể chờ.”

Nghe thấy vậy, tôi chỉ muốn lao tới hôn Cam một cái vì sung sướng. Tôi muốn quên hết đi những chuyện vừa xảy ra, quên đi rằng tôi đã từng biết anh Conrad. Quả pháo hoa đầu tiên được bắn lên, kéo theo tiếng huýt sáo và vỗ tay âm ỹ của mọi người có mặt khi đó. Thật thần kỳ, từ một đốm sáng nhỏ màu vàng bỗng chốc bùng ra thành hàng triệu triệu tia sáng vàng rực rỡ phía trên đầu chúng tôi.

Cam và tôi ngồi trò chuyện quanh đồng lửa. Cậu ấy kể cho tôi nghe về loài cá voi và tôi kể cho cậu ấy nghe mấy chuyện linh tinh của mình - ví dụ nhiệm vụ của thư ký CLB tiếng Pháp là gì, tại sao tôi lại mê món bánh kẹp thịt nướng đến vậy... Tôi cũng phát hiện ra là Cam ăn chay. Chúng tôi cứ ngồi như thế hơn một tiếng đồng hồ. Tôi có cảm giác anh Conrad theo dõi bọn tôi suốt thời gian đó. Tôi vẫn chưa hết tức. Tôi rất ghét mỗi khi anh ấy thắng.

Càng về đêm trời càng lạnh hơn, tôi xoa xoa hai tay vào nhau để giữ ấm. Thấy vậy, Cam cởi áo ra và đưa cho tôi khoác tạm – cuối cùng giấc mơ bao lâu nay của tôi cũng đã thành hiện thực: vào một đêm lạnh giá, được một anh chàng tình nguyện cởi áo khoác ra cho mình mượn. Cũng may cậu ấy không phải kiểu người thấy bạn lạnh, vẫn khur khur mặc áo trên người và ngồi tằm tắc tự khen bản thân vì đã nhớ mang áo đi phòng trừ.

Cậu ấy mặc áo phong có hàng chữ STRAIGHT EDGE với hình ảnh một cái lưỡi dao cạo, loại bọn con trai vẫn hay dùng để cạo râu. “Từ đó nghĩa là gì?” Tôi hỏi, đưa tay kéo khóa áo lên cho đỡ lạnh. Thật là ấm! Và có mùi rất con trai, nhưng là theo nghĩa tích cực.

“Straight Edge là từ dùng để chỉ một lối sống cực kỳ lành mạnh. Những người tôn sùng triết lý sống này đều ăn chay, không uống rượu, hút thuốc hay dùng ma túy.” Cam giải thích. “Trước đây mình từng là tín đồ trung thành của lối sống này, mình thậm chí còn không dùng thuốc mà không có đơn của bác sỹ, không uống bất kỳ loại đồ uống nào có chứa caffeine, nhưng giờ mình từ bỏ rồi.”

“Tại sao?”

“Tại sao mình là tín đồ trung thành của lối sống Straight Edge hay là tại sao mình lại từ bỏ?”

“Cả hai”

“Mình không muốn đầu độc cơ thể của mình bằng những chất độc hại, trái với tự nhiên,” Cam nói. “Còn mình từ bỏ là vì điều đó khiến mẹ mình phát điên, vả lại mình thực sự rất nhớ nước ngọt Dr Pepper.”

Tôi cũng mê nước ngọt hiệu Dr Pepper và mừng thầm là mình đã không bắt chước mấy anh lớn uống bia. Tôi không muốn Cam nghĩ xấu về mình. Tôi muốn cậu ấy nghĩ rằng tôi là một cô gái đầy cá tính, dám nghĩ dám làm, không bận tâm người khác nghĩ gì về mình - giống như cậu ấy. Tôi muốn được làm bạn của cậu ấy. Và tôi cũng muốn hôn cậu ấy.

Cam cũng về khi bọn tôi ra về. Cậu ấy đứng ngay dậy khi thấy Jeremiah đi tới đón tôi. “Rất vui được gặp lại cậu, Flavia,” cậu ấy nói.

Tôi định cởi áo trả cho cậu ấy nhưng Cam xua tay nói, “Không sao, cậu cứ mặc đi. Lúc nào trả mình sau cũng được.”

“Để mình cho cậu số điện thoại của mình,” tôi chìa tay ra mượn điện thoại của cậu ấy. Trước nay tôi chưa cho một người con trai nào số điện thoại của mình. Vừa bấm số, tôi vừa tủm tỉm cười tự hào với chính bản thân mình vì đã dám ngỏ lời cho số điện thoại trước.

“Mình sẽ vẫn có cách lấy lại áo mà không cần xin số của cậu. Mình vốn là người thông minh mà, cậu quên à? Giải nhất cuộc thi hùng biện chứ có phải đùa đâu,” cậu ấy lém lỉnh nói.

Tôi cố gắng không nhảy cẫng lên khi cậu ấy quay người bỏ đi. “Cậu không thông minh tới mức đó đâu,” tôi gọi với theo trên. Tôi có cảm giác như định mệnh đã cho chúng tôi gặp lại nhau như thế này. Cảm giác ấy thật ngọt ngào và lãng mạn!!!

~*~

Tôi quan sát anh Conrad chào tạm biệt cô nàng Red Sox kia. Cô ta ôm lấy anh và anh cũng ôm lại, nhưng một cách hờ hững. Tôi sẽ rất vui nếu quả thực tôi đã phá hỏng buổi tối ngày hôm nay của anh, dù chỉ là một tí xíu.

Trên đường ra xe, bỗng nhiên tôi bị một cô gái chặn lại. Cô ấy buộc tóc hai bên, mặc cái áo sơ mi cổ không-thể-trễ-hơn. “Cậu thích Cam à?” Cô ta hỏi. Tôi nghĩ thầm trong bụng không hiểu làm thế nào mà cô ấy biết Cam được - tôi còn cứ ngỡ cậu ấy là người vô hình giống như mình cơ đấy.

“Mình chỉ mới gặp cậu ấy thôi,” tôi trả lời. Mặt cô gái kia lập tức dẫn hẳn ra, thờ phào nhẹ nhõm. Mắt cô ta mơ màng đầy hy vọng - giống hệt như mỗi lần tôi kể với Taylor về anh Conrad, luôn tìm mọi cách để lái câu chuyện về chủ đề anh Conrad, anh Conrad và anh Conrad. Điều đó khiến tôi thấy buồn cho cô gái đó, và cho chính tôi.

“Mình đã thấy cái cách Nicole nói chuyện với cậu,” cô ta đột nhiên thay đổi chủ đề. “Đừng lo, con người đó vàng hoe ý mà.”

“Cậu nói cái người đội mũ Red Sox ý hả? Ờ nhìn là biết,” tôi gật đầu. Rồi tôi vẫy tay chào tạm biệt cô ta, cùng anh Conrad và Jeremiah đi lấy xe.

Anh Conrad lái xe. Anh ấy hoàn toàn tỉnh táo. Tất nhiên rồi, anh ấy lúc nào chẳng tỉnh táo, nhiều khi còn quá tỉnh táo là đằng khác. Anh ấy liếc cái áo khoác của Cam một cái nhưng không nói gì. Hai người bọn tôi không nói chuyện với nhau lấy một lời. Jeremiah và tôi ngồi băng ghế sau. Tôi nghiệp, cậu ấy kể chuyện cười nhưng chẳng ai buồn hưởng ứng. Tôi còn đang bận suy nghĩ, ghi nhớ lại từng khoảnh khắc vừa xảy ra tối nay. Tôi tự nhủ: *Có lẽ đây là đêm đẹp nhất của cuộc đời mình.*

Trong cuốn kỷ yếu của tôi năm ngoái, Sean Kirkpatrick đã viết “Cậu có đôi mắt sáng đến nỗi mình có thể nhìn thẳng vào tâm hồn cậu”. Mặc dù biết Sean là một người có tâm hồn nghệ sỹ yếu, thích ăn nói văn chương, hoa lá cành nhưng tôi vẫn cảm thấy vui khi đọc được những dòng đó. Taylor đã cười sảng sặc khi tôi cho cậu ấy xem. Cậu ấy nói: “Chỉ có Sean Kirkpatrick mới đi để ý xem mắt của cậu có màu gì thôi, trong khi bọn con trai khác còn đang mải ngắm cái vòng 1 của cậu kia.” Nhưng đây không phải là Sean Kirkpatrick. Mà là Cam, người đã để ý đến tôi trước cả khi tôi trở nên xinh đẹp.

~*~

Tôi đang đánh răng trong phòng tắm trên lầu thì Jeremiah đẩy cửa đi vào. Vừa lấy thuốc ra bàn

chải, cậu ấy vừa hỏi, “Có chuyện gì giữa cậu với anh Conrad đây? Sao hai người lại nổi cáu lên với nhau như thế?” Nói rồi cậu ấy nhảy lên ngồi vắt vẻo lên bệ bồn rửa.

Jeremiah rất ghét thấy mọi người cãi nhau. Đó là lý do tại sao cậu ấy luôn đóng vai chú hề, giảng hòa cho tất cả mọi người. Cậu ấy toàn tự thích đứng ra làm thiên sứ hòa bình trong mọi tình huống, làm tôi đôi khi thấy cậu ấy thật đáng yêu nhưng đôi khi cũng thấy thật đáng ghét.

Vừa đánh răng tôi vừa âm ừ giải thích, “Bởi vì anh ấy cứ luôn thích làm bố người khác.”

Tôi và Jeremiah vẫn thường xuyên gọi anh Conrad như vậy sau lưng anh ấy, kể từ mùa Hè năm tôi mới 8 tuổi, còn Jeremiah 9 tuổi. Chúng tôi chỉ cách nhau vài tháng nên tôi luôn chỉ coi cậu ấy là bạn đồng lứa.

Jeremiah hăng giọng nói tiếp, “Nói thật nhé, cậu cũng đừng giận anh ấy lâu quá. Anh ấy đang gặp phải một số chuyện không vui.”

Cái này thì tôi không biết. “Chuyện gì? Chuyện gì?” tôi sốt sắng hỏi.

Jeremiah ngập ngừng, “Đây không phải là chuyện của mình để đi kể với người khác được.”

“Thôi mà. Bọn mình kể cho nhau nghe mọi chuyện mà, Jere. Giữa hai chúng ta đã hứa là không bao giờ có bí mật mà, cậu quên rồi à?”

Jeremiah mỉm cười, “Mình nhớ chứ. Nhưng mình không thể nói với cậu được. Đó đâu phải là bí mật của mình.”

Tôi với tay vịn vòi nước, mặt nhăn như bị rách. “Cậu lúc nào cũng đứng về phía anh ý.”

“Mình không đứng về phía anh ý. Mình đang nói trên lập trường của anh ý thôi.”

“Như nhau cả.”

Không nói không rằng, Jeremiah lấy tay kéo hai bên miệng tôi lên - một cái mách cũ để làm tôi cười mỗi khi hai đứa cãi nhau. “Không phụng phịu, nhớ chưa Bells?”

Không-Phụng-Phịu là quy định do anh Steven và anh Conrad đặt ra vào mùa Hè năm tôi 8 hay 9 tuổi gì đó. Và quy định đó được đề ra để áp dụng cho mỗi tôi mà thôi. Họ thậm chí còn làm cả một cái biển đề dòng chữ Không-Phụng-Phịu trước cửa phòng ngủ của tôi. Tất nhiên là tôi đã xé nó đi và chạy xuống nhà mách cô Susannah và mẹ. Tối hôm đó tôi đã được ăn tới hai đĩa hoa quả tráng miệng, tôi còn nhớ rất rõ. Mỗi khi tôi chỉ cần hơi tỏ ra buồn bực hay không vui một tí thôi là y như rằng một trong ba người đó sẽ kêu ầm lên “Không phụng phịu! Không phụng phịu.” OK, có thể tôi cũng hay phụng phịu thật nhưng đó là cách duy nhất để tôi có thể đạt được thứ mình muốn. Bởi là đứa con gái duy nhất trong hội không hề dễ dàng gì. Và đó cũng chính là vũ khí bí mật riêng một mình tôi có, để đối phó với bọn họ.

Tối hôm đó tôi bê nguyên cái áo của Cam đi ngủ. Tôi biết, làm như thế thật trẻ con và ngốc nghếch, nhưng kệ. Ngày hôm sau tôi tiếp tục khoác nó ra ngoài chơi, mặc dù trời nóng như đổ lửa. Tôi thích cái cảm giác sờn sờn ở tay áo và lưng thụng ở hai bên hông, nói chung là cực kỳ thoải mái.

Cam là người con trai đầu tiên để ý tới tôi như vậy. Cậu ấy là người đầu tiên dám thừa nhận là thích làm bạn với tôi và không thấy ngượng ngùng tí nào.

Phải tới khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau tôi mới sực nhớ ra là tối hôm qua mình đã cho Cam số điện thoại bàn ở nhà, chứ không phải số di động. Tôi cũng chẳng hiểu khi ấy tôi nghĩ gì nữa.

Cả ngày tôi quanh quẩn bên cái bàn điện thoại và chờ đợi. Điện thoại bàn nhà này có khi cả ngày không kêu lấy một lần. Người duy nhất gọi về máy bàn có lẽ là cô Susannah, để hỏi xem mọi người thích ăn cái gì cho bữa tối, hoặc là mẹ tôi gọi về để nhắc anh Steven cho đồng khăn tắm vào máy sấy hoặc chuẩn bị sẵn mấy cái vỉ nướng đợi mẹ về.

Tôi quyết định ra ngoài sân tắm nắng và đọc tạp chí, cái áo khoác của Cam được cuộn tròn ôm chặt trong lòng, như một con thú bông. Vì cửa sổ lúc nào cũng mở toang nên tôi biết nếu có điện thoại đến tôi cũng sẽ nghe thấy.

Đầu tiên là một lớp kem chống nắng sau đó mới tới hai lớp dầu làm nâu da. Tôi cũng không biết hai thứ đó có đánh nhau không nhưng an toàn vẫn hơn, thà bôi thừa còn hơn bỏ sót. Ngoài ra tôi còn trang bị cho mình một chai nước quả cherry mát lạnh, cùng chiếc radio cũ, kính mát và mấy quyển tạp chí. Cặp kính râm này là quà tặng cô Susannah dành cho tôi vài năm trước. Cô ấy rất thích mua quà tặng cho mọi người. Có khi chỉ chạy ra chợ mua mấy thứ lặt vặt thôi mà về cô đã có quà cho bọn tôi rồi. Những món đồ nhỏ xinh xinh như là cặp kính râm hình trái tim này chẳng hạn, cô Susannah khẳng định rằng nó được làm ra là để dành cho tôi. Cô ấy biết tôi thích gì, không thích gì, và thậm chí là cả những thứ tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thích, ví dụ như kem dưỡng da chân mùi hoa oải hương hay cái túi vải bằng lụa để đựng giấy ăn...

Sáng hôm đó mẹ và cô Susannah rời khỏi nhà từ sớm. Họ đã có kế hoạch đi tham quan một phòng tranh ở Dyerstown. Còn anh Conrad, ơn Chúa, cũng đã đi làm thêm lúc tôi thức giấc. Jeremiah vẫn đang ngủ trên gác. Căn nhà này giờ chỉ thuộc về mình tôi.

Cái ý tưởng “tự nhuộm nâu da” về lý thuyết thì nghe có vẻ hay ho - nằm duỗi mình dưới ánh Mặt Trời, nhắm nháp ly soda mát lạnh và ngủ thiếp đi như một con mèo lười. Nhưng trên thực tế thì không có trò gì chán và tẻ nhạt hơn. Lại còn nóng nữa chứ. Thà ra biển nổi lênh phênh trên mặt nước và “nhuộm da” tự nhiên kiểu đó còn hơn nằm phơi nắng ngoài hiên đầm đìa mồ hôi như thế này. Hơn nữa trên tạp chí vẫn nói da bạn sẽ rám nắng nhanh hơn khi người bạn bị ướt.

Có điều sáng hôm đó tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Vì còn đợi điện thoại của Cam. Tôi có cảm giác mình không khác gì một con gà đang bị quay dưới cái nóng như đổ ụp xuống từ Mặt Trời, chỉ thiếu điều da tôi sẽ cũng xèo mỡ và khô cứng đến giòn tan như da gà. Nhưng nếu muốn có một làn da rám nắng đều và đẹp thì đành phải cắn răng chịu đựng thôi.

Đến độ khoảng 10 giờ thì điện thoại đổ chuông. Tôi bật dậy chạy thật nhanh vào trong bếp, “Alô?” tôi hồn hển nhắc máy.

“Chào Belly. Là chú Fisher đây.”

“Ôi, cháu chào chú,” tôi cố không để sự thất vọng tốt độ trong giọng nói của mình.

“Mọi chuyện dưới đó vẫn ổn chứ cháu?” Chú hắng giọng hỏi tiếp.

“Vâng ạ. Nhưng giờ cô Susannah không có nhà. Cô ý và mẹ cháu vừa đi tới phòng tranh ở Dyerstown rồi ạ.”

“À thế à... Thế còn tụi con trai?”

“Vẫn tốt ạ...” tôi không bao giờ biết phải nói chuyện gì với chú Fisher. “Anh Conrad đang đi làm thêm còn Jeremiah vẫn đang ngủ ạ. Chú có muốn cháu đánh thức bạn ý dậy không ạ?”

“Không, không cần đâu.”

Và rồi phía đầu dây bên kia nín thinh không nói gì thêm. Tôi nghĩ chú ý cũng giống như tôi, đang cố tìm xem còn chuyện để nói.

“Chú có... ừm... xuống đây cuối tuần này không ạ?” Tôi chủ động gợi chuyện trước.

“Không, tuần này thì không,” giọng chú ý nghe rất xa xăm. “Có gì chú sẽ gọi lại sau. Chơi vui nhé, Belly.”

Tôi đặt máy xuống. Từ đầu Hè tới giờ chú Fisher chưa xuống Cousins lấy một lần. Chú ý thường tới đây vào tuần sau ngày Quốc khánh 4/7, bởi vì như thế sẽ xin nghỉ được dễ hơn. Mỗi lần chú đến là y như rằng hai ngày cuối tuần đó chỉ có ăn thịt nướng và thịt nướng. Trong bếp luôn treo sẵn cái tạp dề dành riêng cho chú với dòng chữ BẾP TRƯỞNG BIẾT TUỐT trước ngực. Tôi tự hỏi không hiểu cô Susannah có buồn không, tụi con trai có nghĩ gì không khi biết chú sẽ không tới tuần này.

Tôi quay trở lại với cái ghế nóng ran của mình tiếp tục công cuộc “hành xác”. Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay và chỉ choàng tỉnh dậy khi bị Jeremiah tưới cả cốc soda lên người. “Cậu thôi đi,” tôi rú lên ngồi bật dậy. Cổ họng tôi khô rát vì khát (chắc tại tôi cho quá nhiều đường vào chai soda của mình) và vì da bị bốc hơi quá nhanh dưới ánh Mặt Trời.

Jeremiah ngồi xuống cái ghế bên cạnh, toe toét cười, “Đừng nói cậu có mỗi việc này từ sáng tới giờ nhá?”

“Chính nó đấy,” tôi lấy khăn thấm nước trên người và quệt hai tay vào quần Jeremiah.

“Đừng nhàm chán như vậy chứ. Đi chơi trò khác với mình đi,” cậu ấy rủ. “Tối nay mình mới phải đi làm thêm cơ.”

“Mình đang phơi nắng để nhuộm nâu da mà.”

“Da cậu đủ nâu rồi.”

“Nhưng cậu phải cho mình lái xe cơ.”

Jeremiah chân chừ một lát rồi gật đầu. “Cũng được. Nhưng cậu phải đi tắm đi đã. Mình không thích dầu dính đầy ra ghế đâu.”

Tôi hí hửng bật ngay dậy, lấy chun buộc tóc lên thật cao để đi tắm. “Mình sẽ xuống ngay. Nhớ đợi mình đây.”

Lúc tôi đi ra Jeremiah đã ngồi đợi sẵn trong xe, điều hoà bật ở mức tối đa thổi vù vù. Cậu ấy đang ngồi bên ghế hành khách. “Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi, sau khi đã yên vị đằng sau vô-lăng. Tôi có cảm giác giống như một tài xế chuyên nghiệp vậy. “Tennessee? New Mexico? Chúng ta phải đi đâu đó xa xa để mình còn luyện tập được.”

Jeremiah ngửa đầu ra sau, mắt nhắm nghiền. “Cứ rẽ sang trái ra đường cái đi rồi tính tiếp.”

“Tuân lệnh, thưa sếp,” tôi hồ hởi tắt điều hoà và mở toang cả bốn cửa sổ ra. Tôi vẫn thích hít thở không khí tự nhiên bên ngoài hơn là cái mát giả tạo của điều hoà.

Jeremiah liên tục chỉ đường cho tôi cho đến khi hai đứa dừng lại trước ngã tư dẫn vào đường đua xe Go Kart City.

“Cậu nói thật đây à?”

“Chẳng phải đã nói cho cậu đi tập xe còn gì,” Jeremiah nháy mắt đầy hóm hỉnh.

~*~

Bọn tôi đã phải xếp hàng khá lâu mới tới lượt của mình. “Em có thể lái chiếc xe màu đỏ kia được không?” Tôi hỏi anh nhân viên phục vụ lúc anh chỉ cho tôi chiếc màu xanh.

“Em xinh thế này đến *xe của anh* còn cho em mượn được nữa là cái xe màu đỏ đó,” anh nháy mắt với tôi, không quên nở một nụ cười thật tươi.

Mặt tôi đỏ bừng vì ngượng nhưng được khen như thế cũng thấy thích thích. Anh ấy rõ ràng là hơn tuổi tôi và lại còn công khai tán tỉnh theo đuổi tôi nữa chứ. Cuộc đời đúng là lắm cái thú vị. Mới chỉ mùa Hè năm trước thôi, khi tôi theo bọn con trai tới đây đua xe, anh chàng này thậm chí còn không buồn đưa mắt nhìn tôi lấy một lần.

Vừa loay hoay ngồi vào chiếc xe bên cạnh tôi, Jeremiah vừa lầm bầm, “Đúng là thẳng hâm. Năm ngoái cũng gặp, năm nay cũng vẫn gặp. Bây giờ lại giở giọng.”

“Gớm, cậu cứ làm như cái nghề cứu hộ của cậu danh giá lắm ý,” tôi phản bác lại.

“Thôi lái đi bà,” mặt Jeremiah càu càu.

Cứ mỗi khi xe của tôi vụt qua là anh chàng nhân viên kia lại giơ tay vẫy chào tôi. Anh vẫy tới lần thứ ba thì tôi cũng giơ tay chào lại.

Jeremiah và tôi mãi mê lái hết vòng này đến vòng khác, cho tới khi đến giờ Jeremiah phải về đi làm.

“Mình nghĩ hôm nay lái thế là đủ rồi,” cậu ấy vươn vai nói, “Về thì để mình lái.”

Tôi cũng không có ý kiến gì. Jeremiah lái xe rất nhanh, chỉ một thoáng đã về đến nhà. Cậu ấy thả tôi ở phía đầu nhà rồi đi thẳng tới chỗ làm. Cả người tôi rã rời, nhưng đầy thỏa mãn.

“Có ai đó tên là Cam đã gọi cho con,” mẹ đang ngồi trong bếp đọc báo, nói vọng ra.

“Thế ạ?” tôi sung sướng ôm mặt nhảy cẫng lên. “Cậu ấy có để lại số điện thoại không mẹ?”

“Không,” mẹ nói, “Cậu ấy bảo sẽ gọi lại sau.”

“Tại sao mẹ không hỏi số?” tôi phụng phịu hỏi. Tôi biết, nội quy của cái nhà này là Không-Phụng-Phịu nhưng đây là trước mặt tụi con trai thôi, còn với mẹ thì thoải mái.

“Mẹ không biết... Tại vì có thấy cậu ấy nhấn lại đâu. Mà cậu thanh niên đó là ai thế?”

“Mẹ không cần biết đâu,” tôi hậm hực mở tủ lạnh lấy chai nước chanh ra uống.

“Tuỳ con,” nói rồi mẹ cúi xuống tiếp tục đọc báo.

Mẹ là thế đấy, không bao giờ ép ai nói điều gì mà họ không muốn nói. Ít ra mẹ cũng nên hỏi xin số điện thoại của cậu ấy mới phải. Nếu là cô Susannah nghe máy, chắc hẳn mọi chuyện sẽ khác. Cô ấy sẽ lú lo hỏi han, chọc ghẹo tôi cho tới khi tôi chịu khai ra mới thôi. Và tôi cũng sẽ rất sẵn lòng chia sẻ.

“Sáng nay chú Fisher có gọi điện mẹ ạ,” tôi sực nhớ ra.

Mẹ buông tờ báo xuống, ngẩng mặt lên hỏi, “Chú ấy nói gì?”

“Cũng không có gì lắm. Chỉ là chú sẽ không tới Cousins cuối tuần này.”

Mẹ bĩu môi một cái, nhưng không nói gì.

“Cô Susannah đâu ạ?” Tôi hỏi. “Cô ở trên phòng hả mẹ?”

“Ừ, cô đang ngủ. Cô hơi mệt,” mẹ nói. Câu đó cũng có nghĩa là *Đừng có lên đó làm phiền cô*.

“Cô bị sao thế mẹ?”

“Cô bị cảm nắng,” mẹ bật ra rất nhanh.

Xưa nay mẹ vốn không phải là người biết nói dối, nhìn một cái là biết ngay mẹ đang nói thật hay nói dối. Đạo gần đây cô Susannah thường ở trong phòng nhiều hơn và trong mắt cô phảng phất một nỗi

buồn mà trước giờ tôi chưa từng thấy. Tôi biết đã có chuyện xảy ra. Tôi chỉ không dám chắc đó là chuyện gì.

Chương 23

Cam đã gọi cho tôi buổi tối hôm sau và cả hôm sau đó. Mỗi hôm chúng tôi buồn chuyện với nhau phải trên dưới 4-5 tiếng là ít. Tôi thường ra nằm dài trên cái ghế yêu thích của mình ở ngoài hiên và “nấu cháo” điện thoại với Cam. Vừa nói chuyện tôi vừa có thể tận hưởng không khí mát dịu của buổi tối mùa Hè trên biển và ngắm trăng sao trên trời. Tôi cười như nắc nẻ mỗi khi Jeremiah thò đầu ra cửa sổ hét toáng lên bảo tôi hạ volume xuống. Chúng tôi kể cho nhau mọi chuyện và tôi thích thế ra phết. Lần nào trước khi cúp máy tôi cũng nín thở chờ xem cậu ấy có định hẹn gặp mình lần thứ hai hay không. Để rồi lại thất vọng.

Và thế là tôi quyết định cậu ấy không làm thì mình sẽ làm. Tôi rủ Cam tới nhà chơi điện tử và nếu thích có thể đi bơi cùng nhau ngoài bể bơi. Tôi thấy mình thật ra đáng một phụ nữ độc lập, dám nghĩ dám làm khi chủ động gọi điện mời Cam đến nhà như vậy. Trong khi thực ra là vì tôi biết ngày hôm đó sẽ không có ai ở nhà. Tôi không muốn Jeremiah, anh Conrad hay mẹ hoặc thậm chí là cả cô Susannah gặp cậu ấy vội. Giờ cậu ấy phải là của riêng tôi đã.

“Mình bơi giỏi lắm đấy, vì thế cậu đừng có nổi cáu nếu bị mình vượt mặt nhá,” tôi dặn trước qua điện thoại.

“Bơi tự do á?” Cam cười phá lên hỏi.

“Kiểu nào mình cũng chơi được hết.”

“Sao cậu lúc nào cũng muốn đứng đầu thế?”

Bản thân tôi cũng không có lời giải đáp cho câu hỏi đó, ngoài việc tôi cảm thấy vui mỗi khi giành chiến thắng. Hơn nữa, ai mà không thích thắng? Lớn lên cùng với anh Steven và Hè nào cũng ở với Jeremiah và anh Conrad, với tôi việc giành chiến thắng là rất quan trọng bởi vì tôi là đứa con gái duy nhất trong hội và hầu như chẳng bao giờ có cơ hội thắng ba người họ được bất cứ cái gì. Với những kẻ yếu thế như tôi, chiến thắng luôn có ý nghĩa và ngọt ngào hơn gấp hàng ngàn lần.

Cuối cùng Cam cũng tới. Từ cửa sổ phòng ngủ, tôi nhìn thấy xe cậu ấy dừng lại trước cửa nhà. Xe cậu ấy có màu xanh nước biển và khá cũ kỹ, giống như cái áo khoác cậu ấy cho tôi mượn tối hôm trước. Cũng không có gì gọi là quá bất ngờ, bởi vì tôi cũng đã hình dung ra con xe của cậu ấy từ trước khi tới đây rồi.

Cam nhấn chuông cửa và tôi phi như bay từ trên lầu xuống, chạy ra mở cửa, “Chào cậu.” Tôi vẫn đang mặc cái áo khoác của cậu ấy.

“Cậu đang mặc áo của mình,” cậu ấy mỉm cười nhìn tôi. Trong cậu ấy còn cao hơn cả lần trước gặp.

“Nghĩ lại mình thấy có lẽ mình sẽ giữ chiếc áo này,” tôi tuyên bố. “Nhưng tất nhiên không phải lấy không của cậu. Hãy bơi thi với nhau, người nào thắng sẽ được quyền giữ chiếc áo này.”

“Nhưng như thế cậu đừng có nổi cáu nếu bị mình vượt mặt nhé.” Cam láu lỉnh nhắc lại lời tôi hôm trước. “Đây là cái áo yêu thích của mình và nếu mình thắng, mình sẽ lấy lại nó.”

“Nếu cậu thắng,” tôi nhún vai thách thức.

Sau đó chúng tôi ra bể bơi chuẩn bị tiến hành vụ cá cược. Không một chút ngưng ngừng, tôi thoăn thoắt cởi quần soóc, áo phông và cái áo khoác ra để khởi động – ngày nào tôi và Jeremiah chẳng lôi nhau ra đây thi xem ai bơi nhanh hơn. Vì thế tôi không hề thấy e dè hay ngưng ngấp gì khi mặc bikini trước mặt bọn con trai. Và bây giờ là Cam.

Nhưng cậu ấy ngay lập tức quay mặt đi và cởi áo phông ra.

“Sẵn sàng chưa?” Cam hô to.

Tôi bước tới thành bể, nhúng thử ngón chân xuống nước kiểm tra nhiệt độ. “Bơi đủ một vòng hả?”

“Tất nhiên rồi,” cậu ấy gật đầu. “Cậu có muốn xuất phát trước không?”

Tôi ngửa đầu cười ngạo nghễ, “Mình phải hỏi cậu có muốn xuất phát trước không mới đúng.”

“Cậu cũng khéo đùa ghê,” Cam nhướn lông mày nhìn tôi cười.

Tôi thắng vòng đầu tiên một cách dễ dàng. “Cậu cố tình để cho mình thắng,” tôi bất bình kêu lên.

“Đâu có,” cậu ấy lắc đầu chối nhưng tôi biết đó là lời nói dối. Chưa một mùa Hè nào, chưa một cuộc thi nào, chưa một người con trai nào, từ anh Conrad, Jeremiah đến anh Steven, lại chịu để tôi thắng cả.

“Từ giờ tốt hơn hết là cậu nên cố gắng hết sức của mình đi,” tôi cảnh báo. “Không thì mình sẽ giữ cái áo đó luôn đấy.”

“Chỉ cần thắng 2 trên 3 vòng là ổn chứ gì.” Cam giơ tay gạt tóc ra khỏi mắt.

Vòng thứ 2 cậu ấy là người thắng cuộc, để rồi chịu thua tôi ở vòng cuối cùng. Mặc dù Cam khẳng định là không hề nhường tôi nhưng tôi không tin lời cậu ấy cho lắm – vì người cậu ấy cao và dài thế kia cơ mà, chỉ cần một sai tay của cậu ấy đã bằng tới hai sai tay của tôi rồi. Nhưng tôi rất muốn giữ cái áo khoác của cậu ấy vì thế cũng không muốn thắc mắc gì thêm. Dù sao người thắng cuộc vẫn luôn là người thắng cuộc.

~*~

Lúc Cam ra về, tôi tiễn cậu ấy ra tới tận cửa xe. Cậu ấy không chui vào trong xe ngay mà cứ tần

ngần đứng ở bên ngoài nửa muốn nói điều gì đó với tôi nửa không biết có nên nói hay không. Phải mất một lúc sau, cậu ấy mới hắng giọng nói, “Mình có anh bạn tên là Kinsey, anh ấy mời mình tới dự buổi tiệc tại nhà vào tối mai. Cậu có muốn đi cùng mình không?”

“Tất nhiên rồi,” tôi nhận lời ngay tắp lự, không cần suy nghĩ. “Mình rất sẵn lòng.”

Tôi đã phạm một sai lầm rất lớn khi đưa chuyện này ra kể tại bàn ăn sáng buổi sáng hôm sau. Mẹ và cô Susannah đang ra ngoài mua hoa quả, ở nhà chỉ có mỗi tôi và hai tên con trai - tình trạng xảy ra như cơm bữa suốt mùa Hè năm nay. “Tối nay em sẽ đi dự tiệc,” tôi cố tình nói rất to, cốt để khoe khoang với hai người bọn họ.

Anh Conrad nhướn mày lên hỏi đầy nghi ngờ. “Em á?”

“Tiệc của ai thế?” Jeremiah tò mò hỏi, “Nhà Kinsey à?”

Tôi đặt ly nước quả xuống trở mắt ngạc nhiên. “Sao cậu biết?”

Jeremiah mỉm cười đầy ma mãnh. “Mình biết tất cả mọi người ở cái bãi biển Cousins này, Belly ạ. Mình là nhân viên cứu hộ mà. Quan trọng không kém gì thị trường đâu. Anh Grey Kinsey làm việc ở cửa hàng bán dụng cụ lướt sóng gần siêu thị chứ đâu.”

Anh Conrad nhúu mày hỏi, “Grey Kinsey là người chuyên bán thuốc kích thích crystal meth đúng không?”

“Hả? Không hề. Cam sẽ không đời nào chịu làm bạn với những loại người đó,” tôi giãy nảy kêu lên.

“Cam là ai?” Jeremiah lập tức hỏi ngay.

“Là anh chàng mình gặp hôm đốt lửa trại ở nhà anh Clay. Cậu ấy mời mình cùng đi và mình cũng đã nhận lời.”

“Rất tiếc. Em sẽ không được tới dự tiệc ở nhà một kẻ chuyên buôn bán thuốc kích thích như thế,” anh Conrad thủng thẳng nói.

Đây là lần thứ hai anh Conrad ngăn cấm tôi làm những thứ mà tôi thích và tôi rất ghét điều đó. Anh ấy nghĩ anh ấy là ai? Bằng mọi giá tôi phải có mặt ở bữa tiệc này. Không cần biết có crystal meth hay không, tôi sẽ vẫn đi. “Em đã nói rồi, Cam sẽ không đời nào chịu làm bạn với những loại người như thế! Cậu ấy là một straight edge.”

Anh Conrad và Jeremiah đồng thanh. “Cậu ta là một straight edge á?” và quay sang nhìn nhau cười khẩy. Những lúc như thế này, hai anh em bọn họ luôn đứng về cùng một phe, bỏ mặc tôi đơn thương độc mã một mình. Jeremiah dẫu sao cũng nhân đạo hơn một chút, mím chặt hai môi cố không bật cười thành tiếng. “Siêu nhờ!”

“Công nhận,” anh Conrad gật gù tán thành.

Tôi lườm cả hai anh em bọn họ một cái muốn cháy mặt. Họ không muốn tôi giao du với mấy kẻ

nghiện ngập nhưng đồng thời lại đi cười nhạo những người straight edge có lối sống lành mạnh. “Cậu ấy không chơi thuốc. Đó là lý do tại sao em tin rằng cậu ấy không kết bạn với một kẻ buôn bán ma túy.”

“Cậu biết không, có khi Greg Rosenberg mới là kẻ buôn bán ma túy ý chứ. Mình thấy anh Greg Kinsey tính cũng khá hay. Nhà anh ấy còn có hẳn một cái bàn bi-a cơ đấy. Mình nghĩ mình sẽ lượn qua bữa tiệc tối mai xem có gì hay ho không.”

“Hả... Này này...” tôi hoảng hốt.

“Cả anh nữa,” anh Conrad nói. “Anh vốn thích chơi bi-a mà.”

Tôi đứng bật dậy khỏi ghế. “Có ai mời hai người đâu mà xông đến tiệc nhà người ta?”

Anh Conrad ngửa người ra sau ghế, ung dung đưa hai tay ra sau gáy phán. “Đừng lo, Belly. Bọn anh chả làm gì tổn hại đến buổi hẹn hò của em đâu.”

“Trừ phi cậu ta dám động tới cậu...” Jeremiah nắm bàn tay phải lại đầy hăm dọa, đôi mắt xanh của cậu ấy sáng rực lên “...thì coi như đời cậu ta tàn.”

“Sẽ chẳng làm sao hết đâu,” tôi rên rỉ kêu giời. “Coi như em cầu xin. Đừng tới bữa tiệc đó. Làm ơn đừng xuất hiện ở đây.”

Jeremiah lờ đi coi như không nghe thấy. “Anh Conrad, anh định sẽ mặc gì?”

“Cũng chưa biết nhỉ. Có khi là quần soóc vải kaki thôi. Còn em, em định mặc gì?”

“Quá đáng!” Tôi hậm hực đứng dậy chạy ra khỏi bàn ăn.

Mọi chuyện không còn như xưa giữa tôi và anh Conrad, và giờ là giữa tôi và Jeremiah. Có điều gì đó kỳ lạ trong cách cư xử giữa hai người bọn họ và tôi. Liệu có khi nào họ cố tình không muốn tôi thành đôi với Cam không? Bởi vì họ có cảm tình với tôi? Điều hoang đường đó có khi nào xảy ra không nhỉ? Tôi e là không. Trong mắt họ tôi chỉ giống như một đứa em gái nhỏ mà thôi.

~*~

Sau khi sửa soạn quần áo xong xuôi, tôi ghé qua phòng cô Susannah chào tạm biệt. Mẹ và cô đang ngồi xem lại đồng ảnh cũ. Cô Susannah có vẻ như cũng sắp lên giường đi ngủ rồi, mặc dù lúc bấy giờ vẫn còn khá sớm. Xung quanh cô toàn gối là gối và cô đang mặc một trong những chiếc áo khoác lụa mà chú Fisher mua tặng cho cô một chuyến đi công tác ở Hong Kong. Khi nào cưới, tôi cũng sắm một cái màu kem giống như vậy.

“Vào đây giúp mẹ và cô sắp xếp lại đồng ảnh này vào album đi, Belly,” mẹ chìa cho tôi xem cái mũ sọc cũ kỹ, bên trong đựng đầy ảnh.

“Laurel, cậu không thấy là con bé đã chải chuốt để đi chơi à? Con bé còn ối thứ hay ho để làm thay vì ngồi nhà lục lọi mớ ảnh cũ với hai bà già chúng ta,” cô nháy mắt với tôi. “Belly, con trông tươi như hoa vậy. Cô rất thích nhìn con mặc màu trắng nhé, nó làm nổi bật làn da nâu khỏe khoắn của con.

Xinh lắm ý.”

“Cám ơn cô, cô Susannah,” tôi cười sung sướng.

Tôi không chải chuốt gì ghê gớm chỉ là không mặc quần soóc giống như tối hôm đốt lửa trại mà thôi. Tối nay tôi mặc một chiếc váy mùa Hè màu trắng, đi dép tông và bện tóc vắt sang một bên (mặc dù tóc vẫn chưa khô hẳn). Tôi biết tối nay về nhà chắc sẽ mất nửa tiếng đến một tiếng để gỡ chúng ra bởi vì chúng quá chặt, nhưng không sao, miễn trông đẹp là được.

“Con trông dễ thương lắm. Mà con định đi đâu đây?” mẹ hỏi.

“Chỉ là một bữa tiệc nhỏ thôi ạ,” tôi nhún vai đáp.

Mẹ nhăn mặt lại hỏi tiếp, “Conrad và Jeremiah có đi cùng con không?”

“Họ đâu phải vệ sỹ của con,” tôi đảo tròn hai mắt.

“Mẹ đâu có nói họ là vệ sỹ của con.”

Cô Susannah vẫy tay ra hiệu bảo tôi cứ đi đi, “Chơi vui nhé, Belly.”

“Vâng ạ,” tôi nhanh chóng đóng cửa lại trước khi mẹ kịp thêm câu hỏi.

Tôi đã rất hy vọng rằng những lời khi nãy của anh Conrad và Jeremiah chỉ là để chọc mình thôi chứ thực sự họ không hề có ý định tới buổi tiệc tối nay. Nhưng khi tôi chạy xuống dưới nhà mở cửa cho Cam thì bị Jeremiah gọi giật lại, “Ê, Belly.”

Cậu ấy và anh Conrad đang ngồi xem TV trong phòng khách. Tôi ngó đầu vào, cúi kính hỏi, “Gì? Mình đang vội.”

Jeremiah quay đầu lại nháy mắt đầy ranh mãnh nói, “Lát gặp.”

Anh Conrad cũng nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân rồi nhăn mặt hỏi, “Nước hoa của em mùi gì thế? Làm anh đau hết cả đầu. Mà tại sao em lại trang điểm choe choét thế kia?”

Tôi có trang điểm gì quá đà đâu, chỉ quét một chút phấn, mascara và son bóng thôi mà. Chắc tại anh ấy không quen nhìn thấy tôi khi có chút phấn son mà thôi. Hơn nữa tôi đây là mới chỉ xịt nước hoa vào cổ và cổ tay thôi đấy, nếu xét về độ nồng nặc thì chưa là gì so với cái cô đội mũ Red Sox hôm trước. Hôm đó thấy anh Conrad có vấn đề gì với nước hoa của cô ta đâu nhỉ, anh ấy thậm chí còn thích mùi nước hoa *của cô ta* là đằng khác. Kệ, không hơi đâu cãi nhau với hai anh em nhà này. Tôi ngắm mình lại một lần nữa trong chiếc gương ngoài hành lang - đồng thời lau đi một chút phấn trên má và nước hoa trên cổ.

Sau đó tôi đóng sầm cửa lại và chạy ra ngoài đón Cam. Vừa đúng lúc xe cậu ấy cũng đang rẽ vào. Tôi đã canh sẵn thời gian để cậu ấy không phải vào trong nhà và gặp mẹ tôi.

“Chào cậu,” tôi mở cửa chui vào trong xe.

“Xin chào! Đáng ra mình phải vào tận nơi đón cậu mới phải,” Cam nói.

“Tin mình đi, như thế này thì tốt hơn,” đột nhiên tôi cảm thấy rất xấu hổ. Tại sao sau khi buôn chuyện với nhau hàng tiếng đồng hồ, thậm chí đi bơi với nhau cả một buổi sáng rồi mà đến khi gặp lại tôi vẫn có cảm giác ngượng ngùng như lần đầu gặp nhau thế nhỉ?

“Nghe này, cái anh chàng Kinsey này hơi lập dị một chút nhưng là một người tốt,” Cam vừa lùi xe ra đường cái vừa nói. Ước gì tay lái của tôi cũng vững và dứt khoát được như cậu ấy.

“Anh ấy có tình cờ là kẻ bán chất kích thích crystal meth không thế?” Tôi hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

“Ừm... cái đó thì mình chịu,” Cam mỉm cười. Má bên phải của cậu ấy có lúm đồng tiền. Thế mà mình không nhận ra. Hay thật!

Tôi thở phào nhẹ nhõm. OK, vậy là giải quyết xong một chuyện. Giờ đến chuyện tiếp theo. “Cậu

đã gặp hai anh chàng đi cùng mình tối hôm trước tối buổi đốt lửa trại rồi đúng không? Jeremiah và anh Conrad?”

“Hai ông anh hờ của cậu ý hả?”

“Ừ. Mình nghĩ họ cũng sẽ ghé qua bữa tiệc tối nay đây. Họ biết anh Kensey.”

“Ôi thế à?” Giọng cậu ấy có vẻ rất hồ hởi. “Cũng tốt. Họ sẽ thấy là mình không phải một thằng hâm.”

“Họ đâu có nghĩ cậu hâm,” tôi xua tay vội. “À, thực ra thì... cũng có. Nhưng nói chung bất cứ anh chàng nào nói chuyện với mình đều bị họ liệt vào hàng hâm hết, chứ không phải riêng cậu.”

“Họ quan tâm đến cậu phết nhờ.”

“Ừm... cũng không hẳn. Có thể với Jeremiah thì có nhưng với anh Conrad, đó chỉ là nghĩa vụ thôi. Đáng ra anh ấy nên trở thành samurai mới phải,” tôi khẽ liếc về phía Cam. “Xin lỗi, cậu nghe mấy chuyện này chán lắm phải không?”

“Không, cậu cứ kể tiếp đi,” cậu ấy lắc đầu nói. “Sao cậu biết về samurai?”

“Năm lớp 9, môn Văn hóa thế giới của cô Baskerville. Bọn mình có cả một học kỳ nghiên cứu về Nhật Bản và Võ sỹ đạo. Mình gần như bị ám ảnh bởi cái tục tự mổ bụng của họ.”

“Bố mình mang một nửa dòng máu là Nhật Bản,” Cam kể. “Bà nội mình vẫn đang sống ở Nhật, vì thế mỗi năm nhà mình lại sang đó thăm bà một hai lần.”

“Ừầy,” tôi chưa bao giờ được tới Nhật, hay bất cứ quốc gia nào ở Châu Á. Đến một người mẹ chu du thiên hạ như mẹ cũng còn chưa đặt chân lên đó lần nào, huống hồ là tôi. Nhưng tôi biết mẹ rất mong muốn được một lần ghé thăm đất nước giàu truyền thống và văn hoá này. “Cậu có nói được tiếng Nhật không?”

“Một chút thôi.” Cam gãi đầu ngượng ngùng. “Đủ để giao tiếp.”

Tôi huýt sáo vang cả xe - là anh Steven đã dạy cho tôi cách huýt sáo. “VẬY là cậu nói được tiếng Anh, tiếng Pháp và cả tiếng Nhật? Quá siêu ý. Cậu đúng là một thiên tài.”

“Mình nói được cả tiếng Latin nữa,” cậu ấy nhắc, miệng cười toe toét.

“Chẳng ai giao tiếp bằng tiếng Latin hết. Đó là một ngôn ngữ chết,” tôi lý luận.

“Nó không hề chết. Nó hiện diện trong tất cả các ngôn ngữ của phương Tây,” giọng cậu ấy y như thầy Coney, thầy giáo dạy tiếng Latin của tôi năm lớp 7.

~*~

Lúc bọn tôi dừng xe trước cửa nhà anh Kinsey, thực lòng tôi không hề muốn xuống chút nào. Tôi thích cảm giác được nói chuyện và có người chịu nghe những gì mình nói. Nó khiến tôi thấy mình được trân trọng.

Cam đi rất nhanh. Tôi gần như phải chạy mới bắt kịp đôi chân dài lều nghều của cậu ấy. “Sao cậu quen anh Kinsey?” tôi hỏi.

“Anh ấy là nhà cung cấp của mình.” Cam nói, sau đó lập tức phá lên cười khi thấy cái mặt thộn ra của tôi. “Cậu đúng là dễ mắc lừa quá đấy, Flavia ạ. Bố mẹ anh ấy có một chiếc du thuyền. Mình gặp anh ấy ở bên du thuyền. Anh ấy khá dễ chịu.”

Bọn tôi cứ thế đẩy cửa đi thẳng vào trong nhà mà không cần gõ cửa. Họ bật nhạc to đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc vọng ra từ ngoài đường. Một cô gái đang quần quai trên sàn, rống lên bài *Like a Virgin* trong khi những người khác vừa uống bia vừa chuyền cho nhau quyển tên bài hát. Thì ra họ đang hát karaoke ạ. “Tiếp tới là bài *Livin’ on a Prayer*,” một người ngẩng đầu lên thông báo.

Nãy giờ có vài anh chàng tôi không quen mặt cứ liên tục nháy mắt làm quen với tôi. Chẳng hiểu có phải do hôm nay tôi trang điểm quá đậm không nữa? Tôi còn vẫn chưa quen với việc được bọn con trai để mắt tới, chứ đừng nói tới chuyện được họ mời đi chơi, cảm giác đó vừa tuyệt vời vừa có chút đáng sợ. Tôi nhìn thấy cô gái gặp hôm đốt lửa trại - người đã chặn tôi ở giữa bãi đỗ xe hỏi về Cam. Cô ta chốc chốc lại quay ra nhìn lên hai đứa bọn tôi, mặt buồn thiu. Tôi thấy tội nghiệp cho cô ta bởi tôi biết cảm giác thương thầm một ai đó là thế nào.

Tôi cũng nhận ra chị hàng xóm tên Jill – người chỉ tới Cousins vào dịp cuối tuần - đang ngồi bên cạnh anh chàng nhân viên cửa hàng băng đĩa. Anh ta chỉ làm ở đó vào các ngày thứ Ba và thường xuyên đeo băng tên của mình ngược. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nửa người dưới của anh ấy bởi vì anh luôn đứng ở sau quầy tính tiền mỗi lần tôi tới thuê đĩa. Cách đó không xa là chị Katie, nhân viên bán hàng trong tiệm bán đồ bơi của chú Jimmy. Nhưng hôm nay chị ấy không mặc đồng phục sọc trắng-đỏ như mọi ngày. Đó là những người Hè năm nào tôi cũng gặp ở Cousins. Hóa ra đây chính là nơi bọn họ vẫn thường lui tới, trong khi tôi bị bỏ rơi ở nhà một mình với mẹ và cô Susannah, không có gì làm ngoài việc xem đi xem lại bộ phim cũ mèm.

Tôi có cảm giác Cam quen biết tất cả mọi người ở đây. Với con trai thì cậu ấy chào hỏi và bắt tay, với con gái thì cậu ấy ôm. Và giới thiệu tôi. Cậu ấy gọi tôi là bạn Flavia. “Đây là bạn em, tên Flavia,” Cam nói. “Đây là anh Kinsey. Chúng ta đang ở nhà anh ấy.”

“Chào anh, anh Kinsey,” tôi chào.

Anh ta đang nằm dài như một con mèo lười trên chiếc ghế sô-pha giữa phòng, trên người mặc mỗi cái quần jeans. Trông anh ta không giống một kẻ buôn bán ma túy mà giống một tay bán báo hơn.

Sau khi nhấp một ngụm bia to, anh Kinsey nói, “Tên anh thực ra không phải là Kinsey. Mà là Grey. Nhưng mọi người cứ thích gọi là Kinsey.”

“Tên em thực ra không phải là Flavia. Mà là Belly. Chỉ có Cam gọi em là Flavia thôi.”

“Nếu hai đứa thích uống gì thì cứ vào trong bếp mở tủ ra lấy tự nhiên nhé.”

“Cậu có muốn uống gì không?” Cam quay sang hỏi tôi.

Tôi cũng không biết nên trả lời có hay không nữa. Một mặt tôi cũng muốn uống thử một lần cho

biết. Và coi như đó là một trải nghiệm cũng được bởi vì mùa Hè năm nay là một mùa Hè đặc biệt quan trọng đối với tôi. Nhưng mặt khác tôi lại lo lắng không biết Cam sẽ đánh giá mình như thế nào khi thấy tôi uống bia. Tôi chưa kịp tìm hiểu xem quy định của hội straight edge ngăn cấm và cho phép những gì.

Cuối cùng tôi quyết định không thử bởi tôi không muốn hơi thở của mình có mùi giống như anh Clay tôi hôm trước. “Mình muốn uống Coke,” tôi nói.

Cam gật đầu và tôi có thể nhận thấy sự hài lòng hiện rõ trên nét mặt của cậu ấy. Trên đường đi vào trong bếp, tôi nghe loáng thoáng tiếng mọi người xì xào buôn chuyện với nhau. “Nghe nói Kelly bị bắt do uống rượu lái xe thì phải, có lẽ vì thế mà Hè năm nay cô ấy không tới đây.” “Mình thì thấy bảo là cô ấy bị đuổi khỏi trường học.” Tôi không thể không tự hỏi người có tên Kelly đó là ai. Không biết tôi có nhận ra chị ấy nếu gặp mặt không. Tất cả là lỗi của anh Steven, anh Conrad và Jeremiah - họ chẳng bao giờ dắt tôi đi đâu nên tôi mới chẳng biết ai vào với ai thế này.

Tất cả các ghế trong bếp để đầy túi xách và áo khoác của mọi người vì thế Cam đành dẹp gọn đồng vỏ chai bày trên bệ bếp sang một bên để có chỗ cho hai đứa ngồi tạm.

“Cậu có quen hết mọi người ở đây không?” tôi hỏi, vất vẻo ngồi trên bệ bếp.

“Không quen hết,” Cam nói. “Mình tỏ ra như vậy chỉ vì muốn cậu nghĩ tốt về mình, rằng mình có nhiều bạn bè thôi.”

“Mình thấy cậu tốt mà,” mặt tôi đỏ bừng lên vì ngượng.

Cam bật cười trước câu trả lời thật thà, có phần ngây ngô của tôi, sau đó với tay mở tủ lấy cho tôi một chai Coke. Cậu ấy thậm chí còn giúp tôi mở nắp trước khi đưa nó cho tôi.

“Chỉ vì mình là một straight edge, không có nghĩa là cậu không thể uống bia. Đành rằng mình sẽ đánh giá cậu về điều đó thật nhưng cậu hoàn toàn vẫn có thể uống nếu thích... Mình nói đùa thế thôi.”

“Ừ, mình biết mà,” tôi nói. “Nhưng mình thích uống Coke hơn.” Và sự thật đúng là thế thật.

Tôi ngửa cổ uống một ngụm Coke to và ợ lên rõ vô duyên. “Xin lỗi,” tôi nhe răng cười ngượng ngịu.

“Tiếng ợ của cậu như của bọn trẻ con ý,” Cam nhận xét. “Hơi kinh nhưng cũng khá dễ thương.”

Tôi hất bím tóc của mình và đập nhẹ vào vai cậu ấy. Nếu anh Conrad có mặt ở đây, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua hành động giả nai vừa rồi của tôi. Anh ấy sẽ cười vào mặt tôi và nói: *Ô hô, em vừa làm cái gì đấy? Hoá ra đây là cách tán tỉnh con trai của em đấy hả, Belly.* Và rồi anh ấy có mặt ở đây thật.

Đột nhiên tôi nghe thấy cái giọng kim quen thuộc của Jeremiah vọng ra từ chỗ máy karaoke. Tôi cắn môi hậm hực nói, “Họ đang ở đây.”

“Cậu có muốn ra đó chào họ một tiếng không?”

“Không,” tôi lắc đầu, nhưng đồng thời vẫn nhảy xuống khỏi bệ bếp.

Bọn tôi quay trở lại phòng khách, và thấy Jeremiah đang đứng ở chính giữa sân khấu, gào rú một bài gì đó lạ hoắc, tôi chưa nghe bao giờ. Đám con gái vây đầy xung quanh, ai nấy cứ gọi là đả đốn không rời mắt khỏi Jeremiah. Còn anh Conrad ngồi trên chiếc ghế đối diện, tay cầm chai bia. Cô gái đội mũ Red Sox hôm trước đang dựa người vào tay anh, trông họ như là một cặp tình nhân ý.

“Cậu ấy hát hay thật đấy.” Cam gật gù khen ngợi. Rồi cậu ấy nhìn theo về hướng mắt tôi đang nhìn và hỏi, “Anh ấy và Nicole là một đôi đấy à?”

“Ai mà biết được?” tôi nhún vai nói, “Ai quan tâm làm gì?”

Lúc cúi chào khán giả, Jeremiah đã nhìn thấy tôi. “Belly! Bài hát tiếp theo dành tặng cho cậu,” nói rồi cậu ấy chỉ về phía Cam. “Cậu tên là gì?”

Cam hắng giọng trả lời, “Cam. Cameron.”

Jeremiah nói rất to vào mic, “Tên cậu là Cam Cameron á? Xin lỗi nhưng cái tên gì mà quê thế hả ông bạn?” làm mọi người bên dưới cười ồ lên, nhất là anh Conrad, người mà mới chỉ một giây trước mặt đang còn bí xị như cái bị rách.

“Chỉ là Cam thôi.” Cam trả lời rất nhã nhặn. Cậu ấy quay sang nhìn tôi làm tôi thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng không phải xấu hổ THAY CHO cậu ấy mà xấu hổ VÌ cậu ấy. Và tôi ghét anh em nhà Fisher vì điều đó.

Như thể một khi anh Conrad và Jeremiah thấy cậu ấy không xứng đáng thì tôi cũng sẽ phải thấy như vậy. Thật nực cười khi chỉ vài phút trước tôi vẫn còn cảm thấy gần gũi và thân thiết với cậu ấy đến thế.

“OK, Cam Cameron. Bài hát này dành tặng cho cậu và Belly Button yêu quý của tụi tôi. Bắt đầu đi nào, các cô gái,” ai đó bấm nút play trên màn hình. “Tình yêu mùa Hè làm tôi choáng váng...”

Tôi chỉ muốn lao vào bóp cổ Jeremiah, nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là giương mắt lên nhìn cậu ấy đầy phẫn nộ. Tôi cũng không thể trước mặt bao nhiêu người đứng lên giật mic của cậu ấy. Jeremiah nhe răng cười với tôi và bắt đầu nhảy. Máy khán giả nữ bên dưới thấy vậy cũng đứng dậy uốn éo theo. Một nàng thậm chí còn cao hứng hát phần lời của ca sỹ Olivia Newton-John rất nhiệt tình, nhưng mỗi tội sai nhạc. Đột nhiên có tiếng ai đó hỏi vọng lên: “Cô gái đó là ai thế?” Cô ta vừa hỏi vừa nhìn chằm chằm vào mặt tôi.

Bên cạnh tôi, Cam đang cười nghiêng cười ngả. Không thể tin nổi. Tôi thì đang muốn chết vì ngượng thế mà cậu ấy vẫn đứng đó mà cười được. “Cười lên nào, Flavia,” cậu ấy hích vai tôi.

Khi ai đó bảo tôi cười, tôi sẽ không thể không cười. Lần nào cũng vậy.

Nghe được khoảng nửa bài hát của Jeremiah, tôi và Cam rời khỏi phòng khách. Không cần nhìn cũng biết anh Conrad đang dõi theo hai đứa chúng tôi.

Cam và tôi ngồi trên cầu thang và nói chuyện. Cậu ấy ngồi cao hơn tôi một bậc. Chúng tôi trò chuyện rất rôm rả, tôi thích cái cách cậu ấy có thể bật cười dễ dàng trước mọi chuyện – chứ không như

anh Conrad. Với anh Conrad, bạn sẽ phải cố gắng rất nhiều hòng lấy được một nụ cười từ anh. Không thể có được điều gì dễ dàng từ anh Conrad.

Cái cách Cam thỉnh thoảng lại cúi sát về phía tôi khiến tôi cứ ngỡ cậu ấy sắp sửa hôn mình tới nơi rồi. Và tôi dám chắc là cậu ấy sẽ không gặp phải bất kỳ sự phản kháng từ phía tôi. Nhưng... tôi đã tưởng bờ hơi sớm. Hóa ra cậu ấy cúi xuống là để gỡ mắt cá chân hoặc kéo lại cái tất, chứ chẳng có ý nào khác.

Đúng lúc Cam lại chuẩn bị cúi xuống về phía tôi, thì thấy có tiếng cái cọ âm ỹ vọng ra từ phòng khách. Một trong số đó là tiếng của anh Conrad, không nhầm lẫn vào đâu được. Tôi lập tức nhảy dựng lên, “Ngoài kia xảy ra chuyện gì đó.”

“Chúng ta ra xem xem.” Cam rủ.

Anh Conrad và một gã nào đó - với hình xăm dây thép gai dọc theo cánh tay - đang cãi nhau. Anh ta chừng 25 tuổi, thấp hơn anh Conrad nhưng lại đô con hơn, cơ bắp cuộn cuộn, trông tương tá rất dữ dằn. Jeremiah đứng im nhìn, nhưng cũng đầy cảnh giác. Tôi biết, cậu ấy sẽ nhảy vào can thiệp khi thấy cần thiết.

“Họ cãi nhau về chuyện gì thế?” tôi thì thảo hỏi.

“Anh Conrad say ý mà,” Jeremiah nhún vai tỏ vẻ bất cần. “Đừng lo. Họ chỉ đang thích thể hiện một chút thôi.”

“Trông họ giống như muốn ăn tươi nuốt sống nhau thì đúng hơn,” tôi lo lắng bảo.

“Họ sẽ không sao đâu.” Cam trấn an. “Nhưng chúng ta có lẽ nên rời khỏi đây thôi. Muộn rồi.”

Tôi quay ra nhìn, quên bém mắt là cậu ấy cũng đang đứng bên cạnh mình. “Mình không về đâu,” tôi nói. Mặc dù việc ở lại của tôi có thể cũng chẳng ngăn được cuộc ẩu đả đó xảy ra. Nhưng bỏ anh ấy lại thế này thì cũng không đành.

Anh Conrad lừ lừ bước tới trước mặt anh chàng xăm mình kia, mặt vênh ngược lên đầy thách thức. Tôi có cảm tưởng anh ta chỉ cần gạt tay một phát cũng đủ khiến anh Conrad bay vèo ra ngoài cửa mất. Cứ thế này có khi đánh nhau to mất!

“Cậu không định làm gì đó sao?” tôi rít lên với Jeremiah.

“Anh ấy lớn rồi,” Jeremiah phẩy tay, mắt cậu ấy vẫn không rời khỏi anh Conrad. “Sẽ không sao đâu.”

Cậu ấy nói vậy không hề nghĩ vậy, tôi biết. Anh Conrad trông không hề ổn chút nào. Anh ấy không giống như Conrad Fisher mà tôi biết, đầy hoang dại và mất kiểm soát. Nhỡ anh bị thương thì sao? Tôi cần phải làm gì đó. Không thể chỉ đứng nhìn thế này được.

Tôi hít một hơi thật sâu, hùng dũng tiến về chỗ hai người họ đang đứng, hất cả tay Jeremiah ra lúc cậu ấy định ngăn cản. Nhưng đến khi đứng trước mặt họ rồi thì tôi lại không biết phải nói gì. Từ bé đến giờ đã bao giờ đứng ra can ngăn ai đánh nhau đâu.

“Ừm... xin chào,” tôi đứng xen vào giữa hai người. “Chúng ta về thôi anh.”

Anh Conrad đẩy tôi sang một bên, “Tránh ra, Belly.”

“Ai thế này? Em gái của mày hả?” Anh chàng kia nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, hất hàm hỏi.

“Không. Tôi là Belly,” tôi đáp ứng.

“Belly á?” Anh ta bật cười ha hả hỏi lại.

Tôi nắm lấy tay anh Conrad và khẽ cúi đầu chào từ biệt. “Chúng tôi phải về rồi.”

Tôi cũng không ngờ anh ấy say tới mức đó, đến đứng còn không vững. “Về làm gì vội. Giờ mới vui. Ở lại đây xem anh đá đít thằng cha này thế nào,” giọng anh líu hết cả lưỡi. Tôi chưa từng thấy anh Conrad trong tình trạng như thế này bao giờ. Sự dữ dội trong mắt anh khiến tôi hoảng sợ. Không hiểu cái bà đội mũ Red Sox kia biến đâu mất rồi. Đáng ra nên đứng ra xử lý vụ này phải là chị ta, chứ không phải tôi. Tôi thậm chí không biết mình phải làm gì trong tình huống này.

Nghe thấy vậy anh chàng kia lại bật cười nhưng tôi có thể thấy rõ là anh ta cũng chẳng ham hố gì cái trò đánh nhau này. Anh ta trông có vẻ mệt mỏi, như thể chỉ muốn mau mau chóng chóng về nhà và nằm dài trên giường xem TV thôi. Người duy nhất muốn gây sự ở đây là anh Conrad. Anh ấy giống như một chai Coke bị lắc mạnh giờ chỉ chờ để phụt vào ai đó. Không cần biết người đó là ai, có to cao hơn anh không, cơ bắp có nhiều hơn anh không. Tất cả những gì anh Conrad muốn là một trận ẩu đả. Và anh ấy sẽ không từ bỏ nếu chưa thực hiện được điều đó. Và anh chàng kia mà ra tay, anh Conrad chết là cái chắc.

Anh ta hết nhìn anh Conrad lại quay ra nhìn tôi sau đó lắc đầu nói, “Belly, tốt hơn hết em nên đưa cậu nhóc của em về nhà đi.”

“Đừng có nói chuyện với cô ấy,” anh Conrad cảnh cáo.

Tôi đặt một tay lên ngực anh Conrad - điều tôi chưa từng làm bao giờ. Ngực anh rất cứng và ấm, tôi có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập điên dại trong lồng ngực, gần như mất kiểm soát. “Thôi thôi về nhà đi anh ơi,” tôi nài nỉ. Nhưng có vẻ như anh Conrad không nhận thấy được sự tồn tại của tôi hay cảm nhận được bàn tay tôi trên ngực của anh.

“Nghe lời bạn gái mày đi, nhóc,” anh chàng kia nói.

“Tôi không phải bạn gái của anh ấy,” tôi xẵng giọng, mắt nhìn về phía Cam, người đang không để lộ một tẹo cảm xúc nào trên mặt.

Sau đó tôi quay sang nhìn Jeremiah cầu cứu và cậu ấy chạy vội tới. Cậu ấy thì thoả điều gì đó vào tai anh Conrad và bị anh ấy hất ra. Nhưng Jeremiah vẫn tiếp tục hạ giọng khuyên nhủ anh mình và rồi khi hai người họ quay ra nhìn tôi, tôi hiểu được rằng câu chuyện đó là về tôi. Ngập ngừng suy nghĩ một lát, cuối cùng anh Conrad cũng gật đầu đồng ý. Lúc ra về anh ấy còn nửa đùa nửa thật làm ra vẻ chuẩn bị đâm vào mặt chàng kia nhưng chỉ nhận lại cái phẩy tay không chấp của anh ta.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc cả bọn đi ra xe, Cam nắm lấy tay tôi hỏi, “Câu về nhà với hai người này có được không?”

Anh Conrad quay phắt người lại, lè nhè hỏi, “Thằng này là ai?”

“Mình sẽ không có vấn đề gì đâu. Đừng lo. Mình sẽ gọi cho cậu.”

Mặt cậu ấy thể hiện rõ sự lo lắng. “Nhưng ai sẽ lái xe?”

“Tôi.” Jeremiah giơ tay lên. Ồn Chúa, anh Conrad không cự nự lấy một lời. “Đừng lo, Straight Edge, tôi không uống bia mà lái xe đâu.”

Tôi phát xấu hổ về anh em nhà này mất thôi. Mặt Cam trông có vẻ không được vui nhưng cậu ấy cũng không phản đối gì thêm. “Cám ơn cậu về buổi tối hôm nay,” tôi vội vàng quay sang ôm chào tạm biệt Cam. Cả người cậu ấy cứng đờ.

Tôi lặng lẽ nhìn theo cậu ấy. Chưa bao giờ tôi cảm thấy ghét anh Conrad đến vậy. Chính anh và cái tính nóng nảy của anh đã phá hỏng buổi hẹn hò đầu tiên của tôi. Thật quá đáng!!!

Jeremiah nói, “Hai người vào xe trước đi. Mình để quên mũ trong nhà. Mình sẽ quay lại ngay.”

“Nhanh lên nhá,” tôi dặn với theo.

Anh Conrad và tôi im lặng chui vào xe. Ở ngoài này mọi thứ đều tĩnh mịch và im ắng lạ thường. Mặc dù mới chỉ 1h rưỡi sáng mà tôi có cảm giác như 4h sáng rồi ý và cả thế giới đang chìm trong giấc ngủ. Anh Conrad nằm dài trên băng ghế sau, bao nhiêu năng lượng và sự hưng hăng khi nãy bỗng chốc biến sạch. Tôi ngồi trên chiếc ghế trên, chân gác lên phía trước, người dựa hẳn ra sau. Không ai nói với ai câu nào. Mọi chuyện xảy ra khi nãy thật hãi hùng. Tôi không thể nhận ra anh là ai nữa. Đột nhiên tôi cảm thấy thật mệt mỏi.

Tóc của tôi để xoã ra đằng sau (lúc nãy ngồi nói chuyện với Cam ở chỗ cầu thang tôi đã tháo tóc ra vì khi nãy ở nhà bện chặt quá nên bị đau đầu) và từ phía đằng sau tôi cảm nhận được là anh Conrad đang đưa tay nghịch đuôi tóc tôi. Tim tôi như muốn ngừng đập. Bọn tôi cứ ngồi yên vậy, trong im lặng và Conrad Fisher đang nghịch tóc của tôi.

“Tóc của em như là tóc của con nít ý, lúc nào cũng rối tung hết cả lên,” anh nhẹ nhàng nói. Cái giọng âm áp ấy khiến tôi cứng đờ người ra, tay chân luống cuống không biết phải làm gì.

Tôi không nói gì cả. Tôi thậm chí còn không quay lại nhìn anh. Tôi không muốn làm anh sợ và rụt tay lại.

Nhưng cuối cùng anh vẫn rụt tay lại, không nghịch tóc tôi nữa. Tôi nhìn anh qua gương chiếu hậu. Anh nhắm mắt lại và thở dài. Cùng một lúc với tôi.

“Belly oi,” đột nhiên anh gọi.

Tôi giật mình mở choàng mắt ra. Mọi cảm giác buồn ngủ, mệt mỏi bỗng chốc tan biến hết. Tôi nín

thở chờ đợi xem anh sẽ nói gì tiếp theo. Tôi không trả lời anh bởi tôi sợ sẽ làm phá vỡ mạch suy nghĩ của anh.

Ngay khi đó Jeremiah quay trở lại, mở cửa và đóng cửa xe cái rầm. Khoảnh khắc mong manh để vỡ đó của tôi và anh ngay lập tức bị vỡ ra làm đôi. Nó đã qua rồi. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được anh ấy định nói gì với mình. Một khi cơ hội đã qua thì sẽ không bao giờ tìm lại được nữa.

Jeremiah quay sang nhìn tôi rất lạ, như thể cậu ấy đã đoán ra có điều gì đó đã xảy ra ở đây, lúc cậu ấy đi lấy mũ. Tôi nhún vai tỏ vẻ như không biết chuyện gì và cậu ấy bắt đầu khởi động xe.

Tôi vớ tay bật đài lên, thật to.

Trên suốt quãng đường về nhà, chẳng ai nói với ai câu nào - anh Conrad ngủ gục ở băng ghế sau, Jeremiah và tôi ai tập trung vào việc của người nấy: Cậu ấy lái xe, còn tôi nhìn vu vơ ra ngoài cửa sổ. Lúc xe chuẩn bị rẽ vào trong sân, Jeremiah quay xuống sáng giọng nói với anh Conrad, “Đừng để mẹ nhìn thấy anh trong bộ dạng này”.

Nghe Jeremiah nói tôi mới sực nhớ ra là anh Conrad đang rất say, đến độ không thể kiểm soát được lời nói và hành vi của bản thân nữa. Có lẽ sang đến ngày mai anh ấy sẽ chẳng còn nhớ được gì. Mọi chuyện sẽ giống như là chưa từng xảy ra.

Sau khi bọn tôi vào trong nhà an toàn, tôi chạy thật nhanh lên phòng của mình đóng cửa lại. Tôi muốn quên đi hết những gì vừa xảy ra trong xe, mà chỉ nhớ tới cái cách Cam nhìn tôi lúc hai đứa ngồi trên bậc thang và tay cậu ấy chạm vào vai tôi.

Chương 24

Ngày hôm sau, chẳng có gì hết. Anh cũng chẳng lờ tôi đi, bởi vì như thế có nghĩa là đã phải có chuyện gì đó xảy ra. Ngược lại, anh đối xử với tôi như bình thường. Như thể tôi vẫn chỉ là Belly bé nhỏ buộc tóc đuôi ngựa, suốt ngày chỉ thích bám đuôi các anh ra biển chơi. Đáng ra tôi phải biết rõ điều này hơn ai hết.

Vấn đề là cho dù anh đẩy tôi ra xa hay kéo tôi lại gần anh thì tôi lúc nào cũng chỉ đi về có một hướng: Hướng Conrad.

Vài ngày sau buổi tiệc ở nhà anh Kinsey, Cam không hề gọi điện cho tôi. Cũng khó trách cậu ấy. Tôi cũng không hề gọi cho cậu ấy - mặc dù cũng có nghĩ tới chuyện đó. Nhưng tôi không biết phải nói gì.

Cuối cùng cậu ấy cũng gọi, nhưng không hề nhắc lại chuyện đã xảy ra ở bữa tiệc. Cậu ấy rủ tôi cùng đi xem phim ở rạp chiếu phim ngoài trời. Và tôi đã nhận lời. Nhưng ngay lập tức tôi lo lắng không biết đi xem phim ở rạp ngoài trời như thế có đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải “âu yếm” với cậu

ấy ở trong xe không?

Bởi vì tôi xem phim toàn thấy mọi người làm như thế khi đến xem tại rạp chiếu phim ngoài trời. Các gia đình thường tụ tập ở mấy hàng đầu tiên, còn bãi trống phía sau đa phần là dành cho các cặp đôi yêu nhau. Tôi chưa từng tới đây mà có đôi có cặp bao giờ. Nếu có đi thì cũng là đi cùng cả gia đình, có mẹ, có cô Susannah và tụi con trai. Chứ không phải theo kiểu hẹn hò.

Một lần, Jeremiah, anh Steven và tôi lái xe tới đây để theo dõi anh Conrad và một trong số mấy cô bạn gái của anh. Cô Susannah đồng ý cho Jeremiah cầm tay lái, mặc dù cậu ấy chỉ vừa mới lấy bằng cách đây ít ngày. Mặc dù rạp chiếu phim ngoài trời cách nhà chưa đầy 3 dặm nhưng ở Cousins tất cả mọi người đều lái xe, kể cả bọn trẻ con ngồi trong lòng bố mẹ. Anh Conrad đã rất cáu khi phát hiện ra mình bị theo dõi. Anh ấy nhìn thấy bọn tôi khi đang trên đường đi mua nước uống. Cứ nhắc lại chuyện ngày hôm đó là chúng tôi lại được một trận cười đau hết cả ruột – anh ấy cứ đứng bên ngoài xe chửi, bên trong cả bọn cứ bò lăn bò càng ra cười khi nhìn thấy bộ dạng của anh: Tóc tai rối bù, môi dính choe choét son bóng của “ai đó”. Jeremiah cười nhiều tới nỗi chảy hết cả nước mắt nước mũi.

Tôi đã thầm hy vọng có anh Steven và Jeremiah đang rình rạp đầu đó ngoài kia, theo dõi và cười nhạo chúng tôi. Như thế sẽ khiến tôi thấy thoải mái hơn. An toàn hơn.

Tối hôm đó tôi mặc cái áo khoác trắng được của Cam, khóa được kéo tít lên tận cổ, hai tay khoanh trước ngực, suốt cả chặng đường tới rạp chiếu phim. Mặc dù tôi thích Cam và thích đi cùng cậu ấy tới đây thật, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng chỉ chực nhảy ra khỏi xe và đi bộ về nhà. Tôi mới chỉ hôn có một chàng trai và nụ hôn thậm chí còn không phải là thật. Taylor gọi tôi là nữ tu sỹ. Biết đâu chừng cậu ấy nói đúng, tận sâu thẳm trong tim, tôi chính là một nữ tu. Hay là tôi nộp đơn xin vào tu viện luôn cho rồi? Mà chắc gì đây đã là một buổi hẹn hò như tôi vẫn tưởng? Nhỡ Cam sau chuyện xảy ra tối hôm vừa rồi đã không còn thích tôi nữa, và chỉ muốn hai đứa làm bạn thì sao?

Cam liên tục chỉnh radio cho tới khi tìm được đúng đài cần tìm. Đứng đưa người theo điệu nhạc, cậu ấy quay sang hỏi tôi, “Cậu có muốn ăn bỏng ngô hay gì đó không?”

Thực lòng tôi cũng rất khoái vừa xem phim vừa ăn bỏng ngô nhưng ăn lại sợ bị giắt răng thì xấu hổ lắm, nên tôi quyết định từ chối.

Có vẻ như Cam rất thích bộ phim này, cứ nhìn cái cách cậu ấy thỉnh thoảng lại chồm hẳn người lên về phía cần gạt nước để nhìn cho rõ thì biết. Đó là một bộ phim kinh dị cũ mà theo lời Cam thì nó rất nổi tiếng, nhưng tôi chưa từng nghe tới tên bộ phim này bao giờ. Và lại cả buổi tôi gần như chẳng tập trung xem được gì - tôi có cảm giác mình nhìn Cam còn nhiều hơn là nhìn màn hình. Cậu ấy liếm môi rất nhiều. Cậu ấy không nhìn sang phía tôi hay cười cùng tôi mỗi khi có đoạn nào hài hước, giống như Jeremiah vẫn làm. Cả buổi Cam chỉ ngồi sát về phía bên của cậu ấy, chăm chăm nhìn lên màn hình.

Bộ phim vừa kết thúc, cậu ấy lập tức nổ máy xe rồi thân nhiên quay sang hỏi tôi, “Đi nhá?”

Không thể diễn tả nỗi thất vọng tràn trề của tôi khi đó. Cậu ấy chưa chi đã định đưa tôi về nhà rồi. Chẳng nhẽ cậu ấy không nghĩ nổi tới chuyện đưa tôi qua quán Scoops ăn một ly kem hay uống một cốc hoa quả dầm hay sao? Buổi hẹn hò tối nay, nếu có thể gọi nó là hẹn hò, đúng là một thất bại. Cậu ấy thậm chí còn không nắm tay tôi lấy một lần. Đáng rằng chưa chắc tôi đã cho cậu ấy chạm vào tay

mình, nhưng... ít nhất cậu ấy cũng nên thử chứ.

“Ừ...” tôi gật đầu. Tôi có cảm giác như sắp òa khóc tới nơi rồi. Tại sao ư? Tôi cũng chẳng biết nữa bởi tôi còn không chắc là mình có muốn hôn cậu ấy hay không cơ.

Cứ như vậy bọn tôi lái xe về nhà trong im lặng. Cam đỗ xe trước cửa nhà - tôi nín thở chờ đợi, tay đặt sẵn lên khóa cửa, để xem cậu ấy có định tắt máy hay không hay là tôi nên tự mở cửa ra ngoài. Nhưng cậu ấy đã tắt máy.

“Cậu có biết tại sao mình vẫn nhớ mặt cậu không?” D9ột nhiên Cam hỏi tôi.

Câu hỏi đó đột ngột đến nỗi tôi thộn mặt ra mất một lúc mới định thần được cậu ấy đang nói về chuyện gì.

“Ý cậu là ở Hội chợ tiếng Latin ý hả?”

“Ừ.”

“Có phải vì mô hình đấu trường Coliseum của mình không?” Tôi nửa đùa nửa thật hỏi. Anh Steven đã giúp tôi dựng mô hình đó. Công nhận là nó trông cũng ấn tượng thật.

“Không.” Cam đưa tay lên vuốt tóc. Cậu ấy không hề quay sang nhìn tôi lấy một lần. “Bởi vì lúc đó mình thấy cậu rất xinh. Có thể nói là cô gái xinh nhất mà mình từng gặp.”

Tôi bật cười thành tiếng. “Cậu thật khéo nói, Sextus.”

“Mình nói thật mà,” mặt cậu ấy nghiêm lại.

“Thôi đi,” tôi vẫn không chịu tin. Hay nói đúng hơn là tôi không cho phép bản thân mình tin vào điều này. Sống lâu với anh Steven, anh Conrad và Jeremiah tôi đã rút ra được một điều: Bất kỳ câu tán dương nào kiểu như thế cũng đều là sự khởi nguồn của một trò đùa tai quái.

Cam lắc đầu, hai môi mím chặt lại. Cậu ấy có vẻ bực mình khi thấy tôi không tin lời mình nói. Tôi không hề có ý muốn làm tổn thương đến tình cảm của cậu ấy... chỉ là tôi không thể tin nổi đó là sự thật. Tôi biết rất rõ bản thân mình hồi đó trông như thế nào chứ. Với đôi kính dày cộp, hai cái má phúng phính và thân hình gầy nhẳng bé tí tẹo như thế làm sao tôi có thể là cô gái xinh đẹp nhất mà *ai đó* từng gặp được.

Cam quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi và nói, “Ngày đầu tiên, cậu mặc váy màu xanh nước biển, kẻ nhưng thì phải. Nó khiến cho mắt cậu cũng có màu xanh.”

“Mắt mình màu xám,” tôi chỉnh lại.

“Thì đành là vậy nhưng chiếc váy đó khiến mắt cậu xanh thật mà.”

Và đó cũng là lý do tại sao ngày hôm ấy tôi lại mặc chiếc váy đó. Một trong những chiếc váy yêu thích nhất từ trước tới nay của tôi. Không biết tôi đã cất nó ở đâu rồi. Có lẽ trên gác xép, cùng với đồng quần áo mùa Đông. Dù sao thì giờ tôi cũng không ních vừa nổi nó nữa.

Trông cậu ấy thật đáng yêu, nhất là cái cách cậu ấy hồi hộp theo dõi, chờ đợi phản ứng của tôi. Hai má cậu ấy đang đỏ lựng lên như Mặt Trời. Tôi nuốt nước bọt cái ực rồi thẽ thọt hỏi, “Tại sao khi đó cậu không chủ động ra làm quen với mình?”

Cậu ấy nhún vai, “Cậu luôn được bạn bè vây quanh lấy. Suốt cả tuần mình chỉ biết đứng nhìn cậu từ xa, cố lấy hết can đảm để bước tới bắt chuyện với cậu nhưng rồi lại không dám. Cậu không thể tưởng tượng nổi mình đã ngạc nhiên thế nào khi nhìn thấy cậu tại buổi đốt lửa trại hôm trước đây. Thật thần kỳ, đúng không?” Cam cười ngượng ngịu.

“Công nhận, thần kỳ thật,” tôi gật đầu. Không thể tin nổi cậu ấy đã để ý đến tôi từ hồi đó. Có một người bạn xinh đẹp như Taylor ở bên cạnh, ai mà nghĩ sẽ có người chịu để mắt tới tôi cơ chứ?

“Mình thậm chí xem chút nữa còn định cố tình nói hồng bài hùng biện về đại thi hào Catullus của mình để cho cậu thắng cơ,” Cam thú nhận, người hơi nhích lại gần phía tôi.

“Cũng may là cậu không làm thế,” tôi nhào người ra, chạm vào tay cậu ấy. “Giá mà cậu chịu bước tới làm quen với mình sớm hơn thì hay biết mấy.”

Đúng lúc ấy, Cam cúi đầu xuống dịu dàng hôn lên môi tôi. Tay tôi vẫn chưa rời khỏi cái khóa cửa. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ được khi đó là: *Giá như đây mới là nụ hôn đầu tiên của mình.*

Chương 25

Bước vào nhà mà toàn thân tôi vẫn như đang bước trên mây. Tôi tua đi tua lại trong trí nhớ của mình về những gì vừa xảy ra ngoài kia – cho tới khi nghe thấy tiếng mẹ và cô Susannah cãi nhau trong phòng khác. Một nỗi lo sợ từ đâu ập tới khiến cả người tôi như đóng băng, tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt. Hai người họ chưa bao giờ cãi nhau ồn ã đến như vậy, trừ một lần duy nhất và Hè năm ngoái khi ba chúng tôi cùng đi mua sắm ở trên phố, cách Cousins khoảng một giờ chạy xe. Đó là một khu trung tâm mua sắm ngoài trời, nơi những người giàu có thường hay lui tới. Tôi tia ngay thấy một chiếc váy đẹp – không quá điệu đà, kiểu cách nhưng vẫn cực kỳ nữ tính. Tôi thích nó vô cùng. Cô Susannah bảo tôi nên mặc thử, dù sao cũng chẳng mất gì và tôi đã làm theo lời cô. Sau khi nhìn thấy tôi thử xong, cô quyết định là tôi cần phải có nó. Nhưng mẹ nhất quyết không đồng ý. “Con bé mới 14 tuổi. Nó biết mặc chiếc váy như thế này vào dịp gì?” Cô Susannah khẳng định nói rằng chiếc váy này được thiết kế ra là để dành cho tôi. Mặc dù vẫn biết khi đó mẹ không hề dư dả gì, vì vừa mới ly dị nhưng vì thích cái váy đó quá nên tôi vẫn nài nỉ xin mẹ mua. Mẹ và cô Susannah đã cãi nhau một trận to ở ngay giữa cửa hàng, trước mặt tất cả mọi người. Cô Susannah muốn mua nó cho tôi còn mẹ thì không cho. Cuối cùng tôi phải nhảy vào giảng hòa và nói là không còn thích chiếc váy đó nữa, mặc dù trong lòng thích vô cùng. Tôi biết mẹ nói đúng, tôi sẽ chẳng bao giờ có dịp mặc nó.

Cuối mùa Hè năm đó, khi từ Cousins trở về nhà, tôi tìm thấy chiếc váy ấy trong vali của mình, được gói cẩn thận trong một tờ giấy, đặt ngay ngắn ở trên cùng. Cô Susannah đã quay lại và mua nó cho tôi. Tính cô là như vậy, một khi đã thấy đúng là sẽ làm cho bằng được. Sau đó hẳn mẹ cũng đã

nhìn thấy chiếc váy này trong tủ quần áo của tôi nhưng mẹ không bao giờ nhắc lại chuyện đó một lần nào nữa.

Biết rằng đứng ngoài hành lang nghe lỏm chuyện như thế này là không nên nhưng tôi không thể kiềm lòng được.

Tôi nghe thấy cô Susannah nói, “Laurel, mình đã là người trưởng thành rồi. Cậu làm ơn đừng can thiệp vào cuộc sống của mình có được không? Mình sẽ tự quyết định mình muốn sống như thế nào?”

Không cả kịp chờ xem câu trả lời của mẹ như thế nào, tôi sốt ruột bước thẳng vào trong phòng hỏi, “Có chuyện gì thế à?” tôi nhìn mẹ chăm chăm. Tôi biết mình làm vậy sẽ giống như đang đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mẹ nhưng tôi mặc kệ.

“Không có gì. Mọi chuyện vẫn ổn” – mẹ nói, hai mắt đỏ hoe, giọng đầy mệt mỏi.

“Thế tại sao hai mẹ lại cãi nhau?”

“Hai mẹ đâu có cãi nhau đâu, cháu yêu,” cô Susannah xoa xoa hai bên vai tôi trấn an. “Mọi chuyện vẫn ổn thật mà.”

“Theo những gì cháu vừa nghe được thì không hề giống thế chút nào.”

“Thật mà,” cô Susannah quả quyết.

“Cô hứa nhé?” Tôi rất muốn tin lời cô.

“Cô hứa,” cô gật đầu nói.

Mẹ không nói không rằng làm lủi đi lên nhà. Nhìn cái cách hai vai mẹ rũ xuống thế kia là tôi hiểu rằng mọi chuyện không hề ổn, rằng mẹ vẫn đang không vui. Nhưng vì tôi muốn ở cùng với cô Susannah, nơi mọi thứ vẫn ổn, nên tôi quyết định không đi theo mẹ. Hơn nữa, những lúc không vui mẹ vẫn thường thích ở một mình hơn là có người làm phiền bên cạnh.

“Mẹ cháu bị làm sao thế ạ?” Tôi thì thầm hỏi cô Susannah.

“Chẳng có gì đâu. Nào, kể cho cô nghe về buổi hẹn hò với Cam xem nào,” cô kéo tôi ngồi xuống ghế.

Đáng ra tôi phải tiếp tục gắng hỏi cô xem chuyện gì đã xảy ra giữa mẹ và cô nhưng nỗi lo lắng của tôi đột nhiên tan biến hết khi cô hỏi về Cam. Tôi muốn kể cho cô nghe mọi điều về cậu ấy, tất cả. Cô Susannah có biệt tài khiến người khác luôn muốn trút bầu tâm sự với cô, sẵn sàng chia sẻ mọi bí mật thầm kín nhất của mình.

Cô vỗ vỗ tay lên đùi và tôi ngồi xuống bên cạnh, gối đầu lên đùi cô. Cô đưa tay vuốt tóc mái tôi sang một bên. Bỗng dưng tôi cảm thấy thật ấm áp và an toàn, như thể trận cãi vã khi nãy chưa hề xảy ra. Có khi đó không hẳn là một cuộc tranh cãi, có khi tôi đã quá nhạy cảm và hiểu nhầm câu chuyện. “Cậu ấy khác với tất cả những người cháu từng gặp,” tôi bắt đầu kể.

“Khác thế nào?”

“Cậu ấy rất thông minh và không bao giờ để ý xem người khác nghĩ gì về mình. Cậu ấy lại còn rất đẹp trai nữa. Cháu thật không dám tin là người như cậu ấy lại để mắt tới mình.”

Cô Susannah lắc đầu nói, “Kìa, sao cháu lại tự ti như thế. Tất nhiên cậu ấy phải để mắt tới cháu rồi. Cháu đáng yêu như vậy cơ mà. Hè năm nay cháu thực sự đã thành thiếu nữ. Mọi người không thể không chú ý tới cháu được.”

“Ha,” tôi cảm thấy tự mãn. Cô Susannah rất giỏi trong việc khiến cho người khác cảm thấy mình được trân trọng, “Cháu rất vui khi có cô để kể về mấy chuyện như thế này.”

“Cô cũng vậy. Nhưng cháu cũng có thể tâm sự với mẹ mà.”

“Mẹ cháu không thích mấy chuyện này đâu. Mẹ sẽ giả vờ là có quan tâm nhưng thực ra trong lòng chẳng hề để ý gì đâu.”

“Ôi Belly. Không phải như thế đâu. Mẹ cháu chắc chắn là rất quan tâm muốn biết mọi chuyện của cháu. Cô nói thật đấy.” Cô Susannah dịu dàng ôm lấy mặt tôi. “Mẹ cháu là một fan cuồng nhiệt của cháu, chỉ sau cô. Mẹ cháu luôn quan tâm lo lắng cho cháu. Đừng đẩy mẹ ra xa như thế.”

Tôi thực sự không muốn nói về mẹ nữa. Tôi chỉ muốn nói về Cam thôi. “Cô sẽ không thể tin nổi Cam đã nói với cháu những gì tối nay đâu.” Tôi bắt đầu mở máy.

Chương 26

Cứ như vậy, tháng 7 dần trôi qua và tháng 8 đã đến từ lúc nào không hay. Có lẽ mùa Hè trôi nhanh hơn khi bạn có ai đó để chia sẻ cùng. Đối với tôi “ai đó” kia chính là Cam. Cam Cameron.

Chú Fisher luôn đến thăm mọi người vào tuần đầu tiên của tháng 8. Chú sẽ mang theo những thứ yêu thích của cô Susannah ở thành phố: Bánh sừng bò nhân nho khô, sô-cô-la mùi oải hương. Và hoa, chú luôn mua hoa. Cô Susannah yêu hoa vô cùng. Cô nói cô cần chúng như cần không khí, để thở. Cô có nhiều lọ hoa đến nỗi tôi chưa bao giờ đếm hết được tổng cộng cô có bao nhiêu, từ bình hoa to đến bình nhỏ, từ bình thủy tinh cho đến bình gốm sứ... Khắp nhà đâu đâu cũng thấy lọ hoa, không phòng nào không có ít nhất một lọ hoa tươi mỗi ngày. Loài hoa yêu thích nhất của cô là hoa mẫu đơn. Trên cái tủ gỗ kê đầu giường của cô luôn có một bình để hằng sáng, điều đầu tiên cô nhìn thấy sau khi thức giấc chính là những bông hoa mẫu đơn.

Cô còn thích sưu tầm vỏ ốc nữa. Cô thường thả chúng vào những chiếc cốc thủy tinh lớn để trưng bày. Mỗi lần đi dạo ở biển về là y như rằng cô sẽ mang về một vốc vỏ ốc. Cô sẽ bày hết ra bàn, trầm trồ ngắm nghía chúng và nói những câu đại loại như “Cái này trông giống như cái tai ý nhỉ?” hoặc là “Cái này màu hồng đẹp quá cơ”... Sau đó cô sẽ sắp xếp chúng theo thứ tự từ lớn đến bé. Tôi rất thích

ngồi xem cô chơi với những chiếc vỏ ốc này.

Tuần đó, đáng ra chú Fisher sẽ phải xuống thăm mọi người như thường lệ nhưng cô Susannah nói chú không thể xin nghỉ vì ở ngân hàng có việc đột xuất cần phải làm. Sẽ chỉ 5 người chúng tôi ở đây từ nay tới hết Hè thôi. Đây cũng là mùa Hè đầu tiên không có chú Fisher và anh Steven.

Sau khi cô lên giường ngủ sớm, anh Conrad nói với tôi, giọng rất bình thản, “Họ sắp ly dị.”

“Ai cơ ạ?” Tôi hỏi.

“Bố mẹ anh. Đã đến lúc rồi.”

Jeremiah quắc mắt lên nhìn anh Conrad. “Anh im đi, Conrad.”

Anh Conrad nhún vai nói, “Tại sao? Em cũng biết đó là sự thật mà. Belly cũng chẳng hề ngạc nhiên, đúng không Belly?”

Không. Tôi đang cực kỳ ngạc nhiên là đằng khác. Tôi lập bập hỏi lại, “Em tưởng cô và chú yêu nhau lắm mà.”

Có thể tôi chưa hiểu tình yêu là gì nhưng tôi biết họ đã rất yêu nhau. Hơn bất cứ cặp vợ chồng nào tôi từng biết. Cái cách họ âu yếm nhìn nhau ở bàn ăn tối, cái cách cô Susannah phàn chán mỗi khi chú xuống Cousins thăm mọi người... Tôi không hề nghĩ những người như vậy lại chia tay nhau. Những người như bố mẹ tôi mới là nên chia tay. Không phải cô Susannah và chú Fisher.

“Họ *đã từng* yêu nhau,” Jeremiah sửa lại, “Mình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Bố không tốt. Đó là chuyện đã xảy ra,” anh Conrad đứng dậy nói. Giọng anh ấy cứ từng tưng như không, nhưng có cái gì đó không ổn trong giọng nói của anh. Bởi tôi biết anh yêu và kính trọng bố mình đến nhường nào. Tôi tự hỏi không biết có phải chú Fisher có bạn gái mới giống như bố mình không. Hay là chú ý đã lừa dối cô Susannah? Nhưng ai lại đi lừa dối một người tuyệt vời như cô Susannah cơ chứ? Không thể nào?

“Đừng để mẹ cậu biết là cậu biết nhé,” Jeremiah đột nhiên nhắc, “Mẹ mình không biết là bọn mình đã biết.”

“Ừ, không đâu,” tôi gật đầu. Làm sao anh em họ biết được chuyện đó? Bố mẹ tôi đã phải gọi anh Steven và tôi lại để thông báo và giải thích cặn kẽ mọi chuyện trước khi quyết định ly hôn.

Sau khi anh Conrad bỏ lên phòng, Jeremiah nói với tôi, “Bố mình đã ngủ riêng ở phòng khách hàng tuần trước khi ba mẹ con mình tới đây nghỉ Hè. Bố cũng đã dọn đi gần hết đồ đạc và quần áo ra khỏi nhà rồi. Bố mẹ nghĩ bọn mình đỡ hơi hay sao mà không biết,” giọng cậu ấy lạc đi ở câu cuối cùng.

Tôi nắm lấy tay Jeremiah, bóp nhẹ. Cậu ấy đang bị tổn thương vô cùng. Tôi đoán có lẽ anh Conrad cũng vậy, nhưng anh chỉ không thể hiện ra mà thôi. Giờ nghĩ lại mới thấy mọi chuyện hóa ra đều có nguyên nhân của nó. Tại sao anh Conrad lại cư xử khác hẳn ngày thường như vậy. Thật không giống Conrad một chút nào. Anh ấy đang bị tổn thương. Và còn cô Susannah nữa. Tại sao cô dành quá

nhiều thời gian ở trong phòng một mình như thế, tại sao khuôn mặt cô luôn phẳng phất nổi buồn. Thì ra cô cũng đang bị tổn thương.

Chương 27

“Con và Cam dành khá nhiều thời gian bên nhau đấy nhỉ,” mẹ ngẩng mặt lên khỏi tờ báo nói.

“Đâu có ạ,” tôi chối vội, mặc dù chúng tôi quả thực là cũng hay gặp nhau thật. Ở căn nhà mùa Hè này, một ngày trôi qua rất nhanh, bạn thậm chí còn không kịp nhận ra là thời gian đang vùn vụt qua đi. Thấm thoát Cam và tôi đã quen nhau được hai tuần. Gọi cậu ấy là bạn trai tôi cũng không sai, bởi chúng tôi gần như ngày nào cũng cặp kè bên nhau. Cuộc đời tôi trước khi gặp Cam thật là tẻ nhạt!

Mẹ nói, “Không có con ở nhà thấy vắng vẻ hẳn đi. Mọi người rất nhớ con đấy.” Nếu người nói câu đó là cô Susannah chắc hẳn tôi đã vô cùng cảm kích và biết ơn, nhưng nếu là từ mẹ thì xin lỗi... rất khó chịu! Nghe không khác gì một lời buộc tội! Hơn nữa mẹ và cô cũng có ở nhà mấy đâu. Họ lúc nào cũng bận rộn với những việc mà chỉ hai người họ mới biết.

“Belly, con mời cậu bạn đó tới nhà mình ăn tối ngày mai đi,” cô Susannah dịu dàng đề nghị.

Tôi rất muốn nói “không” nhưng... làm sao tôi nỡ chối cô Susannah chuyện gì. Nhất là khi cô đang trải qua thời kỳ tiền ly hôn như thế này. Tôi không thể nói “không”. Và thế là tôi đành ậm ừ, “Vâng... để xem.”

“Đi mà, cháu yêu? Cô rất muốn gặp cậu ta một lần.”

“Dạ vâng, thế để cháu hỏi cậu ấy xem,” tôi đành nhượng bộ. “Nhưng cháu không dám hứa trước. Sự nhờ cậu ấy có kế hoạch trước rồi.”

Cô Susannah gật đầu, “Cháu cứ hỏi thử xem sao.”

Thật không may cho tôi, Cam không hề có kế hoạch nào hết.

Cô Susannah vào bếp, và cô làm món đậu phụ rán, bởi vì Cam ăn chay. Đây cũng là điều tôi vô cùng khâm phục ở cậu ấy, nhưng khi bắt gặp ánh mắt giễu cợt của Jeremiah đang nhìn mình, đột nhiên tôi lại hơi chùn lại. Tối hôm đó Jeremiah làm món bánh kẹp thịt – giống như chú Fisher, thịt nướng luôn là món ăn khoái khẩu của cậu ấy.

Anh Conrad đã ăn trước từ sớm và bỏ lên phòng chơi guitar. Anh ấy thậm chí không thèm xuống nhà ăn tối cùng mọi người, chỉ xuống lấy chai nước rồi lên phòng luôn, không chào hỏi Cam lấy một câu.

“Thế tại sao cậu không ăn thịt hả Cam?” Jeremiah hỏi, mồm vẫn đang nhồm nhoàm nhai.

Cam uống một ngụm nước và nói, “Mình phản đối chuyện ăn thịt động vật.”

Jeremiah gạt gù ra chiều hiểu biết, hỏi tiếp, “Nhưng Belly cũng ăn thịt mà. Cậu chịu để cho bản thân bị hôn bằng đôi môi đó sao?” và cậu ta phá lên cười ha hả. Cô Susannah và mẹ quay sang nhìn nhau mỉm cười, không nói gì.

Mặt tôi đỏ lựng lên, tôi biết Cam không hề thích bị giễu cợt như vậy. “Cậu im mồm đi, Jeremiah,” tôi quát lên.

Cam cười gượng gạo nhìn mẹ và cô Susannah, “Mình không đánh giá hay phán xét những người thích ăn thịt. Đây chỉ là sự lựa chọn riêng của từng người.”

Jeremiah vẫn tiếp tục không buông tha. “Như thế nghĩa là cậu không thấy có vấn đề gì với việc hôn môi của Belly sau khi chạm vào động vật chết lại chạm vào môi của cậu?”

Cô Susannah tắc lưỡi nhắc, “Jere, để yên cho bạn ăn đi con.”

“Đúng rồi đây, Jere, để yên cho cậu ấy ăn,” tôi lừ mắt nhìn Jeremiah. Ở dưới gầm bàn, tôi tung chân đá cho cậu ta một cái rõ đau vào chân, đủ mạnh để làm cho anh chàng phải nhăn mặt lại vì đau.

“Không sao đâu ạ.” Cam nói. “Mình chẳng thấy có vấn đề gì. Trái lại...” đột nhiên Cam quay sang kéo tôi về phía cậu ấy và hôn một cái rất nhanh, trước mặt tất cả mọi người. Mặc dù đó chỉ là một cái hôn nhẹ, nhưng mặt tôi vẫn đỏ bừng lên vì ngượng.

“Làm ơn đừng hôn Belly ở ngay giữa bàn ăn như thế.” Jeremiah ngao ngán thốt lên. “Cậu làm tôi thấy buồn nôn.”

Mẹ lắc đầu nhìn Jeremiah. “Belly đã đến tuổi được hôn rồi,” sau đó mẹ chìa cái đĩa về phía Cam. “Nhưng chỉ thế thôi đây.”

Nói rồi mẹ cười phá lên với chính câu nói đùa của mình, cô Susannah ngồi bên cạnh cố gắng không bật cười theo.

“Mẹ! Nghe chẳng buồn cười chút nào,” tôi hậm hực nói. “Tối nay mẹ uống thế là đủ rồi đây.” Tôi không dám đưa mắt nhìn về phía Jeremiah hay Cam.

Sự thực là tôi và Cam cũng chưa làm gì khác ngoài chuyện hôn nhau. Cậu ấy không hề tỏ ra sốt ruột hay có ý giục giã gì với tôi. Lúc nào cũng thận trọng và dịu dàng – thậm chí có phần hơi căng thẳng là đằng khác. Không hề giống cái cách bọn con trai vẫn thường cư xử trước mặt bọn con gái. Mùa Hè năm ngoái tôi đã từng bắt gặp Jeremiah lả lơi với một cô gái trên biển. Phải gọi là siêu tình tứ và thân mật ý. Tôi đã lên lớp cho cậu ấy một bài về cái gọi là hành-xử-ý-tứ-ở-nơi-công-cộng nhưng cậu ấy đã bỏ ngoài tai. Vậy mà giờ Cam lại công khai hôn tôi trước mặt mọi người như thế này thì tôi còn nói được ai nữa cơ chứ. Đáng ra cậu ấy nên ý tứ hơn một chút!

“Belly, mẹ chỉ đùa thôi mà. Con thừa biết mẹ rất ủng hộ con trong việc tìm tòi và khám phá bản thân mà,” mẹ đưa cốc lên hớp một hơi.

Jeremiah ngửa cổ lên cười phá lên. Bực mình, tôi đứng dậy khỏi ghế nói, “Thôi Cam và con sẽ

ra ngoài ăn tối.” Tôi cúi xuống thu dọn thìa đĩa của mình và đợi Cam đứng dậy.

Nhưng cậu ấy vẫn ngồi im, không hề nhúc nhích. “Belly, mọi người chỉ đang đùa thôi mà,” nói rồi Cam xúc một ít cơm và rau củ cải cho vào miệng ăn ngon lành.

“Khá lắm, Cam. Không ngờ cậu cũng chế ngự được Belly nhà này.” Jeremiah gật gù khen ngợi.

Không còn cách nào khác, tôi đành phụng phịu ngồi lại xuống ván, mặc dù làm vậy có hơi mất mặt. Nhưng tôi biết dù tôi có đứng dậy bỏ đi thì cũng chẳng ai định đuổi theo mình đâu. Mọi người sẽ cho rằng tôi đang làm mình làm mẩy, lên cơn “Belly Button” – tức là “phụng phịu”, theo ngôn ngữ của anh Steven – mà thôi. Anh ấy đã tự nhận mình là thiên tài khi phát minh ra cụm từ đó.

“Không ai chế ngự mình hết, Jeremiah ạ. Đặc biệt Cam Cameron lại càng không,” tôi nói.

Ngay lập tức mọi người cười ồ lên, kể cả Cam, bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên vô cùng rôm rả và tự nhiên. Cam hòa nhập với mọi người dễ dàng hơn tôi tưởng và tôi rất mừng về điều đó. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nếu không muốn nói là sẽ rất tuyệt, giống như cô Susannah đã hứa.

Sau bữa tối, Cam và tôi ra biển đi dạo. Đối với tôi, không có gì tuyệt vời hơn là được đi dạo ngoài biển vào buổi tối. Nó khiến cho bạn có cảm giác như bạn có thể đi mãi, đi mãi tới tận cùng của thế giới, cả bãi biển và bầu trời rộng lớn kia dường như chỉ thuộc về mình bạn. Khi tản bộ trên biển về đêm, bạn có thể nói bất cứ điều gì mà bạn không thể nói trong cuộc đời thực. Trong bóng tối mịt mù, bạn có thể cảm nhận được sự gần gũi của người đang đi bên cạnh. Bạn có thể nói bất cứ điều gì mình thích.

“Mình rất vui vì cậu đã tới,” tôi nói.

Cam nắm lấy tay tôi, ân cần nói, “Mình cũng vậy. Mình vui vì cậu thấy vui.”

“Tất nhiên là mình vui rồi.”

Tôi buông tay Cam và cúi xuống xắn cao ống quần lên cho khỏi ướt.

Cam trầm ngâm nói tiếp, “Nhưng... mình thấy hình như cậu vẫn buồn buồn cái gì thì phải.”

“Đâu có,” tôi đứng thẳng người dậy nhìn Cam, khẽ hôn lên môi cậu ấy một cái, “Thấy chưa? Đây chính là mình, đang rất vui.”

Cậu ấy mỉm cười và hai đứa lại tiếp tục nắm tay nhau dạo mát. “Vậy thì tốt. Thế ai trong số hai người đó là nụ hôn đầu của cậu?”

“Mình từng kể chuyện ý với cậu à?”

“Ừ. Cậu nói nụ hôn đầu tiên của cậu với một chàng trai là ở ngoài biển, năm cậu 13 tuổi.”

“Ồ thế à,” tôi ngược mắt lên nhìn Cam, cậu ấy vẫn đang mỉm cười. “Cậu đoán thử xem ai?”

Ngay lập tức cậu ấy nói: “Người anh, Conrad.”

“Tại sao cậu lại nghĩ là anh ý?”

Cam nhún vai. “Chỉ là cảm giác thể thôi, qua cái cách anh ấy nhìn cậu.”

“Anh ấy có bao giờ thèm nhìn đến mình đâu,” tôi lắc đầu. “Và cậu đã đoán sai rồi, Sextus ạ. Người đó là Jeremiah.”

Chương 28

Hè năm 14 tuổi

“Chơi trò Truth or Dare (Thật hay Thách) không anh?” Taylor gạ anh Conrad.

“Không,” anh lắc đầu từ chối.

Taylor bĩu môi. “Anh đừng có ẻo lả như thế chứ.”

“Cậu đừng có dùng từ ẻo lả bừa bãi như thế,” Jeremiah nhắc.

Taylor mở miệng chực cãi nhưng rồi lại thôi. “Mình không có ý gì cả, Jeremy. Mình chỉ muốn nói anh ấy thật tẻ nhạt.”

“Nhưng *ẻo lả* đâu có nghĩ là *tẻ nhạt* đâu, đúng không Taylor?” Jeremiah phân tích. Giọng cậu ấy đầy vẻ khó chịu. Có lẽ anh chàng vẫn còn âm ỉ vì chuyện Taylor cả ngày chỉ để mắt tới anh Conrad.

Taylor thở dài cái thượt rồi quay sang nói với anh Conrad, “Anh Conrad, anh có biết anh rất là tẻ nhạt không? Hãy chơi trò Truth or Dare với tụi em đi.”

Không nói không rằng, anh vớ tay lấy điều khiển vặn thật to tiếng TV lên, sau đó chữa điều khiển về phía Taylor và ấn nút TẮT TIẾNG, làm tôi bò lăn bò càng ra cười.

“OK, khỏi cần anh ấy nữa. Anh Steven, sự thật hay hành động?”

“Sự thật,” anh Steven.

Hai mắt Taylor sáng bừng lên. “OK. Anh và chị Claire Cho đã đi xa tới mức nào?” Tôi biết cậu ấy đã nung nấu muốn hỏi điều này từ lâu lắm rồi, chỉ chờ cơ hội thuận tiện là hỏi ngay. Claire Cho là cô gái mà anh Steven đã hẹn hò suốt năm đầu tiên của trung học. Taylor thề sống thề chết với tôi là chị Claire đó không có mắt cá chân trong khi tôi lại cho rằng tại mắt cá chân của chị ý quá thanh mảnh thôi. Trong mắt tôi, chị Claire Cho là người có hình thể thuộc vào loại hoàn hảo khó ai sánh bằng.

Mặt anh Steven đỏ bừng lên. “Anh sẽ không trả lời câu này.”

“Làm gì có chuyện đó. Anh phải trả lời. Đây là trò Truth or Dare cơ mà. Anh không thể ngồi đây

và nghe hết bí mật của người khác trong khi bí mật của mình thì lại không chịu tiết lộ,” tôi nói. Bản thân tôi cũng luôn tò mò muốn biết chuyện giữa anh và chị Claire Cho.

“Nhưng đã có ai tiết lộ bí mật nào đâu?” Anh ấy giãy nảy lên phản đối.

“Thì phải đợi đến lượt của bọn em đã chứ. Anh yên tâm, mọi người sẽ nói hết, không ai giấu chuyện gì đâu.” Taylor trấn an anh. “Giờ thì hãy dừng cảm lên và trả lời câu đó đi.”

“Đúng rồi đây, anh Steven, đàn ông con trai phải dừng cảm lên chứ.” Jeremiah hòa vào theo.

Ba đưa chúng tôi đồng thanh hô vang, “Cố lên, Steven! Cố lên!” Ngay cả anh Conrad cũng với tay tắt tiếng TV để nghe câu trả lời của anh Steven.

“Được rồi, được rồi,” anh Steven giơ hai tay lên hàng. “Trật tự đi rồi anh nói.”

Ngay lập tức tụi tôi đưa nào đưa nấy im bật, mắt hau háu nhìn anh chờ đợi: “Và...?” tôi móm lòi.

“Mức thứ ba,” anh thú nhận.

Tôi thả phịch người ra sau ghế. Wow! Mức thứ ba! Không ngờ đấy. Anh trai mình đã dám tiến hành tới mức thứ ba rồi cơ đấy. Thật choáng váng. Thật kinh khủng.

Taylor hơi đỏ mặt khi nghe thấy câu trả lời của anh Steven, nhưng nét mặt cô nàng đầy vẻ thỏa mãn. “Giỏi lắm, anh Steven.”

Anh ngám ngẫm lắc đầu nhìn Taylor, sau đó nói, “Giờ đến lượt anh.” Anh ngó quanh phòng một lượt tìm “nạn nhân” tiếp theo. Tôi trượt người sâu xuống ghế, không dám ngẩng mặt lên nhìn về phía anh. Tôi thực lòng không muốn bị đem ra làm trò cười một chút nào. Với tính cách của anh Steven, chắc chắn anh ấy sẽ không để yên cho tôi đâu, cho dù tôi là em gái ruột thật đấy. Thế nào anh ấy cũng sẽ xoáy vào nỗi đau chưa-từng-được-hôn của tôi cho mà xem.

Thật bất ngờ, anh ấy đã bỏ qua tôi và chọn Taylor. “Taylor. Thật hay Thách?” Coi ra anh ấy đang muốn trả thù lại cái câu hiểm hóc khi nãy của Taylor.

Ngay lập tức Taylor lên tiếng phản đối. “Anh không thể chọn em được, bởi vì em vừa mới hỏi anh. Anh phải chọn người khác,” cậu ấy nói không sai, luật của trò này là thế thật.

“Em sợ hã, Tay-Tay? Sao em nói người ta được mà bản thân lại không dám à?” Anh Steven giễu.

“Được rồi. Chơi thì chơi, xem ai sợ ai. Sự thật.” Taylor nói.

Anh Steven mỉm cười đầy nham hiểm. “Em sẽ chọn hôn ai trong căn phòng này?”

Taylor suy nghĩ vài giây sau đó tùm tùm cười ra chiều đắc thắng. Đúng cái kiểu mặt gian xảo giống như hồi cậu ấy lôi cô em gái ra nhuộm tóc xanh, năm tụi tôi mới chỉ khoảng 8 tuổi. Taylor đợi cho tới khi mọi con mắt đổ dồn hết về phía cậu ấy rồi mới đồng dục tuyên bố. “Belly.”

Trong một phút, cả căn phòng bỗng trở nên im phăng phắc, đến cả một hơi thở cũng không có. Tất cả đều ngây hết người ra vì sốc, sau đó bắt đầu phá lên cười ngặt nghẽo. Tiếng anh Conrad là to nhất.

Tôi phi thẳng cái gối vào mặt Taylor, rõ mạnh.

“Như thế là không công bằng. Cậu không trả lời thật.” Jeremiah giờ ngón tay xua xua với Taylor.

“Mình nói thật mà.” Taylor vẫn đang tiếp tục hỉ hả với câu trả lời dí dỏm của mình. “Mình chọn Belly. Hãy chú ý nhìn cho kỹ cô em gái bé bỏng của các anh đi. Cậu ấy ngày càng “ngon” thế kia cơ mà.”

Tôi giấu mặt ra sau gối. Mặt tôi giờ còn đỏ hơn cả mặt an Steven. Bởi vì đó không phải là sự thật, tôi chẳng hề trông “ngon” trong mắt ai cả, và mọi người đều biết rõ điều này. “Taylor, thôi đi. Xin cậu đấy.”

“Đúng rồi, em im đi được rồi đấy, Tay-Tay.” Anh Steven nói. Mặt anh ấy vẫn chưa hết đỏ.

“Nếu lời em nói là thật, hãy hôn Belly đi.” anh Conrad thách đố, trong khi mắt vẫn dán chặt vào TV.

“Ê,” tôi cao giọng nói. “Em là một con người, chứ không phải là đồ vật cho mấy người thích hôn là hôn nha.”

Anh quay mặt ra nhìn tôi và nói, “Anh đâu có nói là muốn hôn em đâu.”

Sôi máu, tôi hung hăng đáp trả lại, “Dù sao đi nữa em cũng không cho phép ai hôn mình hết. Nhất là hai người,” tôi còn tính lẻ lưởi về phía anh Conrad trêu tức cơ, nhưng lại sợ sẽ bị nói là trẻ con nên đành thôi.

Taylor vội xen vào giảng hòa. “Mình chọn Sự Thật cơ mà, đâu có chọn Hành Động. Vì thế sẽ không có chuyện hôn hít gì ở đây hết.”

“Chúng ta không hôn nhau bởi vì mình không muốn hôn cậu,” tôi cãi lại. Mặt đỏ bừng lên, một phần vì tức anh Conrad, một phần vì ngượng khi được khen là trông “ngon”. “Thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Đến lượt cậu hỏi kia.”

“Được. Jeremiah. Sự thật hay hành động?”

“Hành động.” Anh chàng uể oải dựa lưng ra sau ghế.

“OK. Hãy hôn một ai đó trong phòng này, ngay bây giờ.” Taylor nhìn chăm chăm về phía cậu ấy và chờ đợi.

Cả căn phòng bỗng trở nên im phăng phắc, ai nấy đều hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Jeremiah. Cậu ấy có dám làm thật không? Nếu theo tính cách của Jeremiah thì cậu ấy chẳng có gì là không dám cả. Tôi tò mò muốn biết cậu ấy là một người hôn như thế nào, cậu ấy sẽ thực hiện một nụ hôn kiểu Pháp, hay là sẽ chỉ chạm nhẹ một cái lên môi thôi? Tôi tự hỏi không biết đây có phải là nụ hôn đầu tiên của hai người họ hay không, hay là họ đã hôn nhau mấy hôm trước rồi, khi tôi không có mặt ở đó. Tôi nghĩ là họ đã hôn nhau rồi.

Jeremiah ngồi thẳng dậy. “Quá đơn giản,” cậu ấy xoa xoa hai tay vào nhau, tùm tùm cười. Taylor

thấy vậy nhoe nhoẹt miệng cười duyên, rồi nhẹ nhàng lấy tay hất tóc sang một bên làm dáng.

Đột nhiên Jeremiah nghiêng người sang phía tôi hỏi, “Sẵn sàng chưa?” và không đợi cho tôi trả lời, cậu ấy cúi xuống hôn lên môi tôi. Môi cậu ấy hơi mở ra, nhưng đó không hẳn là một nụ hôn kiểu Pháp. Tôi cố đẩy Jeremiah ra nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục hôn tôi, thêm vài giây nữa.

Tôi lại đẩy Jeremiah ra và cậu ấy quay trở về chỗ của mình, mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người trong phòng khi đó cứ gọi là mắt chữ ô mồm chữ o, ngẩn người ra vì choáng váng. Trừ anh Conrad, người duy nhất không có vẻ gì là bất ngờ khi chứng kiến vụ việc vừa rồi. Mà trước giờ anh ấy cũng có bao giờ tỏ ra ngạc nhiên với bất kỳ chuyện gì đâu. Trong khi đó tôi sốc tới độ gần như không thở nổi nữa. Tôi vừa bị lấy đi nụ hôn đầu đời. Trước mặt tất cả mọi người. Trước mặt ông anh trai.

Thật không dám tin nụ hôn đầu của tôi lại bị Jeremiah lấy đi mất như vậy. Tôi đã chờ đợi bấy lâu nay với mong muốn rằng nụ hôn đầu sẽ thật đặc biệt, và chỉ dành cho một người đặc biệt. Ai ngờ nó lại xảy ra trong một cuộc chơi Truth or Dare thế này? Như thế còn đâu gọi là đặc biệt hả giờ? Và tệ hơn nữa, Jeremiah làm vậy chỉ vì muốn khiến cho Taylor nổi cơn ghen, chứ chẳng phải vì cậu ấy thích gì tôi.

Và cậu ấy đã thành công. Mắt Taylor nhăn tít lại, gườm gườm nhìn Jeremiah như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Kinh quá!” Anh Steven thốt lên. “Cái trò này kinh quá đi. Anh không chơi nữa đâu,” anh nhìn tụi tôi đầy khinh bỉ và bỏ ra khỏi phòng.

Tôi cũng đứng dậy, cùng lúc với anh Conrad. “Chào,” tôi nói và quay ra chỉ và mặt Jeremiah. “Và, Jeremiah, mình sẽ không bỏ qua cho cậu vụ này đâu.”

Cậu ấy nháy mắt. “Cậu hãy kỳ lưng cho mình một buổi là coi như huề làng,” làm tôi phi thẳng cái gối và đầu cậu ta và đóng sầm cửa lại sau lưng. Việc Jeremiah tiếp tục giả vờ tán tỉnh tôi càng khiến cho sự việc tồi tệ hơn. Như kiểu đang hạ mình ban ơn cho tôi đỡ tủi thân vì không có ai để mắt tới ý.

Phải mất một vài giây sau tôi mới chợt nhận ra là Taylor không hề đi theo mình. Cô nàng vẫn đang ở trong phòng khách, cười hô hô trước trò đùa vừa rồi của Jeremiah.

Ngoài hành lang, anh Conrad nheo mắt nhìn tôi, nói bằng cái giọng rất bề trên. “Đừng giả vờ nữa. Em chẳng thích bỏ xù đi được còn làm bộ.”

Tôi lừ mắt nhìn anh, “Ai bảo anh thế? Tưởng anh yêu mình nhất, làm gì có thời gian để ý tới người khác.”

Anh quay lưng bỏ đi, không quên nói với lại một câu. “Ồ, anh để ý mọi thứ đấy, Belly. Kể cả em.”

“Đồ đáng ghét!” Tôi hét văng lên. Tôi có thể thấy tiếng anh cười tặc lưỡi và khép cửa lại sau lưng.

Tôi quay trở về phòng của mình và chui vào chăn. Tôi nhắm mắt, tua đi tua lại trong đầu về

những gì vừa xảy ra. Môi của Jeremiah đã chạm vào môi của tôi. Môi của tôi giờ không còn là của riêng tôi nữa. Nó đã bị một đôi môi khác chạm vào. Đôi môi của Jeremiah. Cuối cùng tôi đã được hôn và người làm việc đó, không phải ai khác, chính là cậu bạn Jeremiah của tôi – người đã lờ tôi đi suốt cả tuần vừa rồi.

Giá như tôi có thể nói với Taylor về chuyện này. Giá như chúng tôi có thể tâm sự với nhau về nụ hôn đầu của mình. Nhưng điều đó là không thể, tôi biết. Bởi ngay lúc này đây có lẽ cậu ấy đang hôn chính cái người vừa hôn tôi chỉ mấy phút trước. Tôi dám chắc là như thế.

Khoảng một tiếng sau mới thấy Taylor lục đục mở cửa vào phòng. Ngay lập tức tôi nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

“Belly oi?” Cậu ấy thì thào gọi.

Tôi không trả lời cậu ấy nhưng cũng giả vờ cựa mình cho giống thật.

“Mình biết cậu vẫn đang thức, Belly.” Taylor nói. “Và mình tha thứ cho cậu.”

Tôi chỉ muốn ngồi bật dậy và hét vào mặt cậu ấy rằng, “Cậu tha thứ cho mình á? Còn mình, mình sẽ không tha thứ cho cậu vì đã tới đây và phá hỏng hết mùa Hè của mình.” Nhưng tôi đã không làm vậy, mà chỉ vẫn tiếp tục giả vờ ngủ.

~*~

Sáng hôm sau tôi dậy rất sớm, tầm 7 giờ hơn một tí thôi, nhưng đã không thấy Taylor đâu. Tôi biết cậu ấy đã đi đâu. Cậu ấy đi ngắm Mặt Trời mọc cùng Jeremiah. Bọn tôi đã lên kế hoạch đi ngắm Mặt Trời mọc trên biển cùng nhau một lần trước khi Taylor quay lại thành phố, nhưng sáng nào hai đứa cũng ngủ quên. Còn hai ngày nữa là cậu ấy về rồi và cậu ấy đã rủ Jeremiah cùng đi, chứ không phải tôi.

Tôi thay đồ bơi và chuẩn bị xuống bể bơi. Thời tiết buổi sáng thường hơi lạnh hơn bình thường nhưng tôi vẫn thích bơi sáng bởi nó khiến tôi có cảm giác như đang được vùng vẫy giữa đại dương. Về lý thuyết, nghe “bơi ngoài đại dương” có vẻ hay ho, thú vị lắm nhưng trên thực tế nó không lý tưởng như mọi người vẫn tưởng tượng đâu. Nước biển cực mặn, nó sẽ khiến cho mắt bạn cay xè không nhìn thấy gì luôn. Hơn nữa bơi ở nhà có cái gì đó riêng tư hơn, kín đáo hơn. Buổi sáng và buổi tối bể bơi thường chỉ thuộc về mình tôi và cô Susannah.

Đang lục đục mở cửa đi ra bể bơi, thì tôi thấy mẹ trên chiếc ghế dài bên cạnh bể, tay cầm cuốn sách. Có điều mẹ đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó khác, chứ không hề nhìn vào quyển sách.

“Chào mẹ,” tôi nhảy trước mặt mẹ, làm mẹ giật bắn mình ngẩng đầu lên.

“Chào con,” mẹ hắng giọng. “Con ngủ ngon không?”

Tôi nhún vai, thả khăn tắm xuống cái ghế kế bên mẹ. “Tất nhiên rồi ạ.”

Mẹ giơ tay lên che cho khỏi chói mắt và hỏi, “Con và Taylor chơi vui chứ?”

“Siêu vui ý ả.”

“Taylor đâu rồi?”

“Con chịu,” tôi nói. “Con cũng chẳng quan tâm.”

“Hai đứa cãi nhau đấy à?” mẹ hỏi.

“Không ạ. Chỉ là... con bắt đầu ước đã không mời cậu ấy tới đây. Thế thôi.”

“Có được những người bạn thân là rất quan trọng. Họ là người thân thiết, gần gũi với con như chị em gái trong nhà vậy,” mẹ nói. “Đừng đánh mất điều quý giá đó.”

“Con chẳng đánh mất điều gì hết,” tôi quạu quọ nói. “Tại sao mẹ lúc nào cũng đổ lỗi cho con về mọi chuyện thế?”

“Mẹ có đổ lỗi gì cho con đâu,” mẹ mỉm cười, nhẹ nhàng nói. “Mà tại sao con luôn nghĩ mọi chuyện đều là tại mình thế, con yêu?”

Tôi thở dài ngao ngán, ngả người ra đằng sau và tung mình xuống nước. Nước trong bể lạnh khủng khiếp. Tôi trôi lên khỏi mặt nước, hét lên rất to về phía mẹ, “Con không hề nhá!”

Và rồi tôi bắt đầu bơi, càng nghĩ về Jeremiah và Taylor tôi càng nóng máu và bơi điên cuồng hơn. Sau khi hùng hục bơi vài vòng không ngừng nghỉ, hai vai tôi bắt đầu nóng ran lên.

Mẹ đã bỏ đi lúc nào không hay, chỉ thấy Taylor, Jeremiah và anh Steven đang lò dò đi tới.

“Belly, cậu mà bơi nhiều quá vai sẽ u lên như vận động viên bơi lội đấy.” Taylor cảnh cáo. Cô nàng hôm nay không định bơi, chỉ ngồi nhúng chân xuống nước ve vẩy nghịch thôi.

Tôi lơ đi như không nghe thấy gì. Taylor thì biết quái gì về thể thao? Cậu ấy cho rằng riêng việc đi dạo trong khu mua sắm trên đôi giày gót cao chót vót đã là một hình thức luyện tập thể thao rồi. “Mấy người vừa đi đâu về đấy?” tôi thả người nổi lênh bênh trên mặt nước.

“Thi đi chơi loăng quăng tôi.” Jeremiah trả lời mập mờ.

Rất một lũ *Judas phản Chúa*, tôi rửa thơm trong bụng.

“Còn anh Conrad đâu?”

“Ai mà biết? Anh ấy đâu thềm chơi với những đứa như tụi này.” Jeremiah ngồi phịch xuống ghế.

“Cậu ấy đi chạy rồi,” anh Steven bênh bạn. “Cậu ấy phải chuẩn bị cho mùa bóng tới. Tuần sau Conrad phải tập trung với đội tuyển rồi, nhớ không?”

Tôi nhớ chứ. Năm đó anh Conrad đã rời Cousins sớm để kịp về tập trung. Tôi không hề nghĩ người như anh lại thích chơi bóng đâu đấy. Có lẽ chú Fisher đóng vai trò khá lớn trong vụ này. Jeremiah cũng có ý định chơi nhưng cậu ấy không coi đó là một việc nghiêm túc. Hay nói đúng hơn là cậu ấy chưa bao giờ nghiêm túc với bất cứ chuyện gì.

“Năm tới có khi mình cũng sẽ tham gia đội tuyển.” Jeremiah thông báo. Cậu ấy lén quay sang nhìn Taylor để xem cô càng có tỏ vẻ hâm mộ hay gì không nhưng Taylor thậm chí còn không thèm nhìn về phía cậu ấy.

Hai vai Jeremiah rũ xuống ủ rũ và tôi cảm thấy tội nghiệp cho cậu bạn thân của mình.

“Jere, bơi thi với mình không?”

Cậu ấy nhún vai. “Tại sao không?” rồi đứng dậy cởi áo sơ mi ra, lao ùm xuống bể. “Cậu muốn mình chấp cậu một tay không?”

“Khỏi. Mình thừa sức thắng được cậu”- tôi cười nhạt.

“Ô hô... để xem.”

Hai chúng tôi bơi thi dọc theo chiều dài bể, kiểu tự do. Jeremiah thắng tôi vòng đầu. Nhưng tôi đã thắng lại cậu ấy vòng thứ hai và vòng thứ ba. Ở trên bờ, Taylor ra sức cổ vũ cho tôi – nhưng chẳng hiểu sao điều đó lại khiến tôi cảm thấy khó chịu.

~*~

Sáng sớm hôm sau Taylor lại biến mất. Nhưng lần này tôi quyết định sẽ tham gia cùng họ. Bãi biển đâu chỉ thuộc về mình Jeremiah và Taylor. Nếu thích tôi cũng có quyền đi ngắm Mặt Trời mọc giống như bao người khác. Tôi đứng dậy, thay quần áo và đi ra cửa.

Ban đầu tôi cũng không nhận ra họ đâu bởi vì họ đứng tít ở ngoài xa, lưng lại còn quay về phía tôi. Họ đang ôm hôn nhau rất tình tứ. Họ thậm chí còn không buồn ngắm Mặt Trời mọc. Và... người con trai kia không phải là Jeremiah. Mà là anh Steven. Anh trai tôi.

Đột nhiên mọi thứ diễn ra giống như trong mấy bộ phim tôi từng xem với cái kết đầy bất ngờ nhưng đồng thời lý giải được hết mọi chuyện. Tôi chợt nhớ lại cái cách Taylor và anh Steven thường xuyên đấu khẩu với nhau, cái cách anh Steven dù không thích nhưng vẫn miễn cưỡng đi dạo ngoài cầu cảng buổi tối hôm trước hay cái cách Taylor khẳng khái nói chị Claire Cho không có mắt cá chân.

Họ không nghe thấy tiếng bước chân tôi đi tới. Và rồi tôi sẵn giọng nói rất to, “Wow, đầu tiên là anh Conrad, sai đó là Jeremiah và giờ là anh trai của mình.”

Taylor giật mình quay ngoắt lại, sững sờ nhìn tôi. Anh Steven trông cũng có vẻ bất ngờ. “Belly...” cô nàng ấp úng nói.

“Cậu im ngay,” tôi quát lên. Sau đó quay sang chỉ vào mặt anh Steven. “Còn anh, anh đúng là đồ đạo đức giả. Anh thậm chí còn không hề thích cậu ấy! Anh nói cậu ấy là loại con gái tóc vàng hoe, bị thuốc nhuộm tóc làm cho teo hết não rồi cơ mà.”

Anh Steven hắng giọng, “Anh chưa bao giờ nói thế,” mắt anh hết quay sang nhìn Taylor rồi lại nhìn tôi. Taylor giơ tay trái lên dụi mắt, mặt cô nàng vẫn còn sung húp lên vì ngái ngủ. Cậu ta đang mặc áo len của *anh Steven*. Tôi giận đến nỗi không cả hét lên nổi nữa.

“Mình sẽ mách với Jeremiah,” phải mất một lúc tôi mới thốt nên lời.

“Belly, bình tĩnh đi nào. Em chẳng còn bé bỏng gì nữa đâu mà làm om sòm lên như thế,” anh Steven thở dài nhắc.

Đầu tôi như muốn bốc hỏa, ba máu sáu cơn, tôi hét ầm lên, “Hai người chết đi!” tôi chưa bao giờ ă nói với anh mình kiểu đó. Hay nói đúng hơn là với *bất kỳ ai*. Anh Steven sững người, mắt chớp chớp nhìn tôi.

Nói xong tôi quay lưng giận giữ bỏ đi, và Taylor vội đuổi theo tôi. Tôi đi nhanh tới nỗi cậu ấy phải chạy mãi mới đuổi kịp. Coi ra khi tức giận, tốc độ đi của con người tăng lên đáng kể.

“Belly, mình xin lỗi mà,” cậu ấy lẻo đẻo đi bên cạnh nài nỉ. “Mình cũng đã định kể cho cậu nghe rồi. Nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh.”

Tôi đứng khựng lại, quay ngoắt người ra sau hỏi, “Từ khi nào? Chuyện xảy ra từ khi nào? Bởi vì theo như mình thấy thì mọi chuyện xảy ra với *Jeremy* cũng rất nhanh mà, đâu phải với anh trai của mình.”

Taylor nhún vai kiểu “*mình cũng không biết phải giải thích thế nào*” – khiến tôi càng nổi điên hơn. Và rồi cậu ấy thẽ thọt nói, “Lâu nay mình vẫn thích anh Steven, cậu cũng biết mà, Belly.”

“Xin lỗi, mình chẳng biết gì hết. Cảm ơn vì đã nói cho mình biết.”

“Khi biết anh ấy cũng thích mình thì mình chẳng suy nghĩ được gì nữa. Như kiểu không thể tin nổi được ý.”

“Đó chính là vấn đề đây. Anh ấy không hề thích cậu. Anh ấy chỉ lợi dụng cậu vì cậu có mặt ở đây thôi,” tôi nói. Tôi biết như tể có hơi độc ác nhưng sự thật bao giờ chẳng phũ phàng. Thà biết sớm còn hơn đau khổ về sau. Sau đó tôi bỏ vào nhà, bỏ mặc Taylor đứng trơ khấc một mình.

Taylor đuổi theo túm lấy tay tôi nhưng đã bị tôi phũ phàng hất tay ra.

“Đừng giận nữa mà, Belly,” Taylor mắt rung rung cầu xin tôi. “Mình muốn mọi chuyện giữa hai chúng mình mãi mãi sẽ không có gì thay đổi.” Cậu ấy nói thế là có ý gì? Rằng *mình muốn cậu mãi mãi vẫn như cũ, trong khi mình tiếp tục phát triển vòng 1 cho đầy đặn hơn, bỏ chơi vi-ô-lông và hôn anh trai cậu?*

“Chẳng có gì là mãi mãi cả,” mặt tôi lạnh như tiền. Tôi cố tình nói như thế để làm đau lòng Taylor bởi tôi biết cậu ấy sẽ rất đau khi nghe thấy câu đó.

“Đừng giận mình mà, Belly?” Taylor nài nỉ. Cậu ấy rất ghét khi bị ai đó giận.

“Mình chẳng giận gì cậu,” tôi nói. “Mình chỉ nghĩ rằng chúng ta không còn hiểu nhau như xưa nữa.”

“Đừng nói thế mà, Belly.”

“Thật đấy.”

“Mình xin lỗi cậu, được chưa?”

Tôi im lặng, đưa mắt nhìn ra phía bãi biển.

“Cậu đã hứa với mình là cậu sẽ đối xử tốt với cậu ấy,” tôi nói tiếp.

“Ai cơ? Anh Steven á?” Taylor bối rối hỏi lại.

“Không. Jeremiah. Cậu đã nói là cậu sẽ tốt với Jeremiah.”

Taylor phẩy tay. “Ôi, cậu ấy chẳng để tâm đâu.”

“Có đấy. Chỉ là ... cậu không hiểu hết về cậu ấy thôi.” *Giống như mình hiểu cậu ấy*, tôi định bồi thêm câu đó nhưng lại thôi. “Mình không thể tưởng tượng nổi cậu có thể hành động thật... thật...” tôi cố tìm một từ thật cay độc để diễn tả hết nỗi bức xúc trong lòng do Taylor mang lại. “Lẳng lơ.”

“Mình không phải là một đứa lẳng lơ.” Taylor ra sức phân bua.

Tôi đã giành phần thắng trong cuộc tranh cãi lần này với Taylor nhưng sao tôi lại chẳng cảm thấy vui vẻ gì hết?

Một lát sau, Jeremiah rủ tôi chơi bài. Từ đầu Hè tới giờ hai đứa tôi chưa chơi riêng với nhau lần nào. Đây từng là truyền thống của hai chúng tôi. Thật vui khi lại được chơi trò này với Jeremiah. Kể cả không giành phần thắng cũng không sao.

Jeremiah chia bài cho tôi và cả hai bắt đầu chơi. Nhưng có thấy rõ cả Jeremiah và tôi đều không dành tâm trí ở cổ bài trên tay, tâm trí chúng tôi khi ấy đang nghĩ đâu đâu ý. Như có một thỏa thuận ngầm từ trước với nhau, không một ai trong chúng tôi nhắc về Taylor. Hay chí ít đó là điều tôi đã nghĩ... cho tới khi Jeremiah mở miệng nói, “Ước gì cậu chưa từng đưa cậu ấy tới đây.”

“Mình cũng ước thế.”

“Sẽ hay hơn nếu chỉ có chúng ta với nhau.” Jeremiah đưa tay tráo bài.

“Ừ,” tôi gật đầu đồng ý.

Sau khi Taylor rời khỏi Cousins, sau mùa Hè năm đó, mọi thứ vẫn như cũ nhưng mọi người thì không. Taylor và tôi vẫn là bạn nhưng không còn là bạn thân như ngày xưa. Nhưng chúng tôi vẫn là bạn. Dù gì cậu ấy cũng đã biết và chơi với tôi từ bé. Thật không dễ gì mà vứt bỏ đi toàn bộ quá khứ. Bởi như thế đồng nghĩa với việc bạn cũng sẽ phải vứt đi một phần trong bạn.

Anh Steven quay trở lại ngay với chị Claire Cho và quên bẵng đi sự tồn tại của Taylor. Chúng tôi chỉ giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra thôi. Nhưng trên thực tế, nó đã xảy ra.

Chương 29

Tôi nghe thấy tiếng anh về nhà. Tôi nghĩ là cả nhà đều nghe thấy - trừ Jeremiah, một khi cậu ấy đã ngủ thì dù đại bác có bắn bên cạnh cũng chẳng hề vấy tai. Anh Conrad đi lên cầu thang, vấp ngã và chửi thề. Anh đóng cửa phòng lại và bật đèn thật to. Khi đó đã là ba giờ sáng.

Tôi nằm thêm độ ba giây nữa sau đó ngồi bật dậy và chạy xuống cuối hành lang tới phòng của anh. Tôi gõ cửa hai lần, nhưng với tiếng nhạc uỳnh ụcch như thế kia e rằng anh ấy khó lòng mà nghe thấy được. Tôi xoay nắm cửa, tự động mở cửa vào phòng. Anh đang ngồi trên mép giường, loay hoay tháo giày. Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên và thấy tôi đang đứng lù lù trước mặt. “Mẹ em không dạy em phải gõ cửa à?” Anh đứng dậy và đi ra vặn nhỏ đèn xuống.

“Em có gõ mà, nhưng anh bật nhạc to thế kia không nghe thấy là phải. Anh sẽ làm cả nhà thức dậy mất, anh Conrad,” tôi bước vào trong phòng, đóng cửa lại. Lâu lắm rồi tôi mới vào phòng anh như thế này. Mọi thứ vẫn giống như trong trí nhớ của tôi: Gọn gàng và ngăn nắp. Trong khi phòng của Jeremiah thì ngược lại, trông bừa bộn chẳng khác gì như vừa trải qua một cơn bão ý. Khác hẳn phòng anh Conrad, mọi thứ đều nằm ở đúng vị trí của mình. Từ những cái bút chì, được cắm ngay ngắn trên nóc tủ sách. Thật mừng khi thấy ít nhất còn có những thứ này vẫn giống như cũ, không có gì thay đổi!

Mái tóc của anh rối bù, như thể vừa có ai đó dùng tay bới tung lên vậy. Không lẽ là cái chị đội mũ Red Sox hôm nọ? “Em lại định đi mách với mọi người về anh đẩy hả Belly? Em vẫn chưa sửa cái tật hay mách lẻo à?”

Tôi vờ như không nghe thấy câu châm chích vừa rồi của anh, lù lù tiến về phía cái bàn ở góc phòng. Trên đó treo một bức ảnh chụp anh trong bộ đồng phục bóng đá, quả bóng kẹp dưới nách. “Tại sao anh lại bỏ bóng đá thế?”

“Không còn thấy hay nữa.”

“Em còn tưởng anh mê bóng đá cơ đấy.”

“Không hề, người thích bóng đá là bố anh, chứ không phải anh.”

“Nhưng em thấy anh cũng thích thật mà,” trong bức ảnh treo trên tường kia rõ ràng anh chỉ đang cố làm mặt nghiêm nghị thế thôi chứ thực ra anh đang cố để không mỉm cười.

“Thế còn em tại sao lại thôi không học nhảy nữa?”

Tôi quay đầu lại nhìn anh. Anh đang cởi khuy áo khoác, bên trong anh mặc một chiếc áo phông trắng.

“Anh vẫn còn nhớ cơ à?”

“Em từng nhảy nhót khắp nhà như một chú lùn còn gì.”

Tôi lườm anh, chữa lại, “Chú lùn không hề nhảy nhót nhá. Và xin thưa với anh em là một vũ công

ba-lê, chứ không phải nhảy nhót loăng quăng khắp nhà.”

Anh nhếch mép cười, “Thế tại sao em lại thôi không học múa nữa?”

Lúc đó là khoảng thời gian bố mẹ tôi vừa mới ly dị. Mẹ không thể một mình đưa đón tôi hai lần một tuần liên tục được. Mẹ còn phải đi làm. Tôi cũng thấy nó không đáng phải phí công sức như thế làm gì. Tôi không còn hứng thú với môn ba-lê như xưa, và Taylor cũng đã nghỉ, thôi không theo học lớp này nữa. Hơn nữa tôi ghét phải nhìn cơ thể của mình trong bộ đồ bó sát. Ngực tôi phát triển sớm hơn bất kỳ bạn nào trong lớp, và trong bức ảnh chụp chung với cả lớp trông tôi già dặn chẳng khác gì cô giáo. Ngượng không thể tả được!

Tôi không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh, mà nói tránh đi, “Em đã từng là một trong những học viên giỏi nhất đấy! Nếu tiếp tục, không biết chừng giờ em đã được một công ty nào đó tuyển rồi ý chứ,” tất nhiên là tôi bốc phét vậy thôi chứ tôi không hề giỏi tới mức đó.

“Kinh!” Anh dài giọng mỉa mai.

“Ít ra thì em cũng còn biết nhảy.”

“Này, anh cũng biết nhảy đấy.”

Tôi khoanh hai tay trước ngực, hất hàm nói, “Thế thì chứng minh em xem nào!”

“Anh chẳng việc gì phải chứng minh cho ai hết. Chính anh chẳng phải đã từng dạy cho em một vài động tác đó còn gì? Sao em có thể quên nhanh thế không biết?” Anh Conrad nhảy xuống khỏi giường, nắm lấy tay tôi và quay tôi một vòng. “Đó, thấy chưa? Chúng ta đang nhảy đấy thôi.” Tay anh vòng qua eo tôi, miệng cười rất tươi, nói với tôi, “Anh nhảy còn giỏi hơn em đấy, Belly,” sau đó anh buông tôi ra và ngồi phịch xuống giường thở hắt hển.

Tôi đứng nhìn anh trân trối. Thực sự không biết phải hiểu anh như thế nào nữa. Một phút trước anh còn đang đầy tâm trạng và thu mình một góc, vậy mà chỉ một phút sau đã thấy anh cười sảng khoái, lại còn cầm tay tôi nhảy nhót khắp phòng như đúng rồi. “Như thế này mà anh gọi là nhảy à?” Tôi quay lưng đi về phía cửa. “Còn nữa, anh làm ơn vặn nhỏ nhạc xuống đi. Anh sắp khiến cả nhà thức giấc rồi đấy.”

Anh mỉm cười. Anh ấy luôn có cách khiến cho tôi, cho bạn, cho tất cả mọi người phải mềm lòng trước ánh mắt của anh. Anh nói, “Được rồi. Ngủ ngon, Bells.” Bells là nick-name của tôi từ cả nghìn năm trước.

Thật khó mà có thể không yêu anh Conrad. Khi anh dễ thương như thế này. Tôi đã nhớ ra tại sao mình đã từng yêu anh đến thế.

Tôi đã nhớ ra mọi chuyện.

Căn nhà mùa Hè của chúng tôi có một chồng đĩa CD dành cho mọi người cùng nghe. Và tất cả chỉ có thể. Hè này qua Hè khác, chúng tôi chỉ nghe đi nghe lại ngần ấy cái đĩa CD. Đó là đĩa của nhóm Police, ban nhạc yêu thích của cô Susannah vào mỗi buổi sáng. Đó là đĩa của Bob Dylan, nam ca sĩ yêu thích của cô vào mỗi buổi chiều. Đó là đĩa của nữ ca sĩ Billie Holiday, tình yêu của cô vào mỗi bữa tối. Còn buổi tối là tự do cho tất cả mọi người. Điều thú vị là mỗi khi Jeremiah bật cái tủ “The Chronic” của cậu ấy là y như rằng mẹ từ trong phòng giặt là sẽ lồm bồm hát theo. Mặc dù mẹ rất ghét mấy kiểu nhạc rap như thế này. Ngược lại, mỗi khi mẹ bật đĩa của Aretha Franklin, nữ hoàng nhạc Soul, ngay lập tức Jeremiah cũng đứng đưa người hát theo. Nói chung chúng tôi thuộc hết nhạc của nhau do phải nghe đi nghe lại quá nhiều.

Thể loại tôi thích nhất là dòng nhạc Motown. Tôi thường nghe chúng qua chiếc Walkman cũ kỹ của cô Susannah, mỗi khi nằm tắm nắng ngoài hiên nhà. Tối hôm đó tôi bật đĩa *Boogie Beach Shag* và vặn loa rõ to trong phòng khách. Cô Susannah ngay lập tức kéo Jeremiah đứng dậy và bắt đầu nhảy. Cậu ấy đang mải mê chơi poker với anh Steven, anh Conrad và mẹ tôi, một cao thủ poker.

Ban đầu Jeremia nhất quyết không chịu nhưng chỉ sau vài giây cũng bắt đầu nhảy. Đó là một điệu nhảy trên biển khá phổ biến hồi những năm 1960. Tôi thích thú ngồi xem hai mẹ con cô Susannah nhảy. Thấy cái cách cô cười khanh khách mỗi khi Jeremiah xoay cô theo vòng tròn khiến tôi bỗng dưng cũng thêm được nhảy. Chân tôi ngứa ngáy, chỉ chực chạy ra nhảy cùng hai mẹ con Jeremiah. Dù gì tôi cũng học múa ba-lê và múa hiện đại. Tôi muốn thể hiện cho mọi người thấy mình giỏi thế nào.

“Stevie, nhảy với em đi,” tôi lấy chân chọc chọc vào lưng anh Steven. Nãy giờ tôi đang nằm bò ra đất xem hai mẹ con nhà kia nhảy.

“Điên à,” anh Steven nhếch miệng cười khẩy.

“Connie, nhảy với Belly đi con,” cô Susannah giục, mặt cô đang đỏ bừng lên vì vừa bị Jeremiah xoay cho hai vòng liên tục.

Tôi không dám nhìn về phía anh Conrad. Tôi chỉ sợ tình yêu tôi dành cho anh, nỗi khao khát của tôi đối với anh sẽ hiện rõ trên mặt mình, giống như một bài thơ.

Anh Conrad thở dài. Nhưng vẫn ngoan ngoãn chìa tay ra cho tôi nắm và kéo tôi dậy. Hai chân tôi khi ấy gần như không đứng vững, run rẩy vì hồi hộp. Anh vẫn không bỏ tay tôi ra. “Em phải nhảy thế này này,” vừa nói anh vừa đưa chân làm mẫu cho tôi xem, “Một-hai-ba, một-hai-ba, xoay.”

Tôi phải làm đi làm lại một vài lần rồi mới quen. Trông thì có vẻ dễ ai dè lúc vào nhảy thật cũng khó ra phết. Hơn nữa tôi lại còn đang siêu căng thẳng và hồi hộp nữa chứ. “Nhảy cho đúng nhạc vào,” anh Steven ngồi bên ngoài thầy dùi.

“Đừng đơ người ra như thế, Belly. Điệu nhảy này con phải thả lỏng hết ra, thật thoải mái vào,” mẹ ngồi trên ghế cũng lên tiếng chỉ đạo.

Tôi cố ý không để cho lời của họ làm cho phân tâm và chỉ tập trung nhìn vào anh Conrad. “Sao anh học được điệu nhảy này?”

“Mẹ anh dạy cho cả hai anh em,” anh Conrad nói. Sau đó anh kéo tôi sát về phía anh, đặt tay của tôi lên tay anh và cả hai chúng tôi cùng nhảy. “Động tác này gọi là cùng nắm tay nhau cùng nhảy.”

Tôi thích nhất động tác cùng nắm tay nhau cùng nhảy này. Chưa bao giờ tôi được đứng sát gần anh đến như thế. “Làm lại một lần nữa đi anh,” tôi giả vờ như vẫn chưa hiểu.

Anh lại hướng dẫn tôi thêm một lần nữa, đưa tay nắm lấy tay tôi. “Hiểu chưa? Giờ thì em đã nắm được cách nhảy rồi đấy.”

Nói rồi anh giơ tay xoay tôi một vòng, làm tôi chóng hết cả mặt. Nhưng siêu vui.

Chương 31

Tôi dành cả một ngày tiếp theo ở ngoài biển cùng Cam. Chúng tôi đã có một buổi pic-nic nho nhỏ. Cam làm món bánh kẹp rau từ quả bơ, rau mầm, bánh mì và mayonnaise tự chế của cô Susannah. Tôi cũng không ngờ là bánh kẹp rau thôi mà có thể ngon đến thế. Chúng tôi ngồi ở dưới biển hàng giờ đồng hồ liền. Cứ mỗi lần sóng biển đánh tới là cả hai đưa lại hét lên inh ỏi và cười sảng sặc khi bị sóng và nước biển nhấn chìm. Mắt tôi cay xè bởi nước biển mặn chát còn da thì ran rát vì cọ vào cát quá nhiều. Tôi có cảm giác toàn thân như vừa được trát một lớp kem tẩy da chết hiệu St.Ives của mẹ ý. Thích ời là thích!

Sau đó chúng tôi lên bờ nằm dài trên chiếc khăn tắm đã trải sẵn từ trước. Tôi rất thích nhúng mình xuống làn nước mát lạnh của đại dương cho tới khi cả người ướt nhẹp đi rồi chạy lên bờ giang tay chân trên cái khăn tắm, để mặc cho Mặt Trời “sấy khô” lớp cát trên người đi. Tôi có thể làm việc này cả ngày – đại dương, cát, đại dương, cát.

Tôi mang theo hoa quả dầm, không có gì tuyệt vời hơn khi được một cốc ăn hoa quả mát lạnh như thế này sau hàng giờ trằm mình dưới biển. “Mình cực mê hoa quả dầm,” tôi vừa nói vừa đưa tay bốc nốt miếng lê cuối cùng.

Cam nhanh tay nâng mắt từ tay tôi, “Mình cũng thế, và cậu đã ăn tới ba miếng rồi, mình mới chỉ có hai,” vừa nói Cam vừa hí hửng giơ miếng lê lên như.

“Cậu có ba giây để trả nó lại cho mình,” tôi cảnh cáo. “Mình không cần biết cậu ăn hai miếng hay là mình ăn hai mươi miếng. Đây là nhà của mình.”

Cam bật cười phá lên và tọng luôn cả miếng lê vào miệng nhai ngon lành. “Đây đâu phải nhà của cậu, đây là nhà của cô Susannah.”

“Cậu cứ làm như rành chuyện nhà người ta lắm ý. Đây là nhà của tất cả bọn mình,” tôi ngả người lại xuống cái khăn tắm. Tự dưng thấy khát kinh khủng, chắc tại món hoa quả đậm ngọt quá. Xoay người nhìn sang Cam, tôi đề nghị, “Cậu có thể quay lại nhà của bọn mình mang ít nước giải khát Kool-Aid ra đây không? Làm ơn điiii.”

“Mình chưa thấy ai trong một ngày mà ăn nhiều đường như cậu,” Cam lắc đầu nhìn tôi. “Đường trắng là rất hại cho sức khỏe đấy.”

“Hô hô, vậy sao còn cướp miếng lê cuối cùng với mình?” Tôi phản pháo lại.

“Mình chỉ không muốn bỏ phí thôi.” Cam đứng dậy phúi cát trên quần. “Mình sẽ mang nước ra cho cậu, nhưng không phải nước ngọt Kool-Aid.”

Tôi lè lưỡi trêu lại Cam, rồi gật đầu, “Sao cũng được, miễn là có cái gì đó uống. Mình đang khát chết rồi đây. Cậu đi nhanh lên đấy nhá.”

Nhưng cậu đã không hề quay trở lại ngay. Tôi cứ thế ngồi đợi ngoài biển hơn 40 phút mà vẫn chẳng thấy bóng dáng anh chàng đâu. Cuối cùng đành một mình ý ạch thu dọn đồ nghề (khăn tắm, kem dưỡng da, túi pic-nic và rác) quay trở lại căn nhà, vừa đi vừa thở nặng nhọc, mồ hôi vã ra như tắm không khác gì một con lạc đà ngoài sa mạc. Cậu ấy đang nằm bò ra trên sàn nhà trong phòng khách chơi điện tử với bọn con trai.

“Cám ơn vì đã không buồn quay lại với chai Kool-Aid của mình,” tôi ném phịch cái túi xuống đất.

Cam ngẩng mặt lên nhìn tôi đầy tội lỗi, “Ồi! Xin lỗi cậu. Họ rủ mình chơi cùng một ván, và thế là...” giọng cậu ấy nhỏ dần đi.

“Đừng bao giờ xin lỗi,” anh Conrad giở giọng đàn anh ra khuyên.

“Đúng đấy, cậu là gì, nô lệ của cậu ấy chắc? Giờ cậu ấy còn sai cậu đi pha nước Kool-Aid cho nữa cơ á?” Jeremiah vừa nói vừa bấm điên cuồng vào cái bảng điều khiển. Cậu ấy quay đầu lại và nhe răng cười với tôi để chứng tỏ là mình chỉ đang nói đùa thôi, nhưng tôi đã không nhe răng cười lại với Jeremiah để cậu ấy hiểu được rằng tôi không thích đùa như thế.

Anh Conrad không nói thêm gì nữa và tôi thậm chí còn không thèm liếc về phía anh. Nhưng tôi có thể cảm nhận được là anh đang nhìn tôi. Ước gì anh đừng nhìn tôi như thế.

Tại sao ngay cả khi tôi có bạn của riêng mình rồi mà vẫn có cảm giác lạc lõng giữa bọn con trai thế này? Thật bất công! Tại sao Cam có thể tỏ ra vui mừng và cảm kích đến vậy khi được coi là một phần của hội? Ngày hôm nay đang vui tự dưng lại thành ra thế này.

“Mẹ mình và cô Susannah đâu rồi?” Tôi cầm cẩu hỏi.

“Hai mẹ đi đâu đó.” Jeremiah trả lời bằng quơ. “Shopping?”

Mẹ tôi rất ghét shopping, nếu có đi chắc là bị cô Susannah ép đi thôi.

Tôi hậm hực bỏ vào trong bếp pha nước Kool-Aid uống. Anh Conrad đứng dậy đi theo tôi. Không cần phải quay đầu lại nhìn tôi cũng biết đó là anh.

Tôi lẳng lặng làm việc của mình, tự rót một cốc nước Kool-Aid vị nho ra cốc, vờ như không nhìn thấy anh đang đứng đó quan sát. “Em định cứ tiếp tục lờ anh đi như thế hả?” Cuối cùng anh cũng mở lời.

“Không,” tôi nói, “Anh muốn gì?”

Anh thờ dài, tiến lại gần chỗ tôi đang đứng: “Tại sao em lại thế?” Và rồi anh cúi xuống nhìn cốc nước trên tay tôi, càng lúc khoảng cách giữa hai chúng tôi càng được thu hẹp. “Anh có thể uống thử một ngụm không?”

Tôi đặt cốc nước lên bàn và quay người bỏ đi nhưng anh đã nắm lấy cổ tay tôi. Tôi nghĩ khi đó do quá bất ngờ nên tim tôi đã đập chệch đi mất một vài nhịp. Anh nói, “Thôi mà, Bells.”

Ngón tay của anh chạm vào da tôi rất mát, nhưng chẳng hiểu sao cả người tôi đột nhiên nóng bừng lên như phát sốt. Tôi giật mạnh tay ra khỏi tay anh. “Đề em yên.”

“Tại sao em lại nổi nóng với anh?” Anh bối rối hỏi lại. Có một điểm rất hay ở anh Conrad mà không phải ai cũng nhận ra, đó là: Anh chỉ bối rối khi anh thực sự nóng lòng về một chuyện gì đó. Mà hiếm khi có điều gì có thể khiến anh Conrad bối rối, cho nên anh cũng rất hiếm khi nóng lòng về bất cứ chuyện gì. Hiển nhiên là anh chẳng bao giờ nóng lòng hay bối rối gì về tôi. Trong mắt anh, tôi mãi chỉ là cô em gái nhỏ của thằng bạn thân. Luôn luôn là vậy.

“Anh quan tâm à?” Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của anh.

“Có,” anh Conrad có vẻ cũng bất ngờ với chính câu trả lời của mình.

Vấn đề là bản thân tôi cũng không dám chắc về nhận định của mình nữa. Anh luôn biết cách khiến cho tâm hồn tôi rối loạn. Có khi mới phút trước còn đối xử tử tế với tôi, nhưng chỉ độ một phút sau đã có thể trở mặt lạnh te được rồi. Anh khiến tôi phải nhớ những thứ tôi không bao giờ muốn nhớ. Nhưng mọi chuyện giờ đã khác. Tình cảm giữa tôi và Cam đang tiến triển khá tốt. Vậy mà cứ mỗi khi bắt đầu hạ quyết tâm quên anh đi thì anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt triu mến ấy, hoặc nắm tay tôi xoay vòng vòng, hoặc gọi tôi là Bells và thế là mọi nỗ lực quên-anh-Conrad của tôi lại đổ xuống sông xuống biển hết.

“Sao anh không ra ngoài làm một điều thuốc đi?” Tôi nói.

Mặt anh nghiêm lại, có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng của tôi, “OK.”

Tôi cảm thấy hài lòng, xen lẫn chút tội lỗi khi nói những lời phũ phàng như vậy với anh. Nhưng xem ra có vẻ như cuối cùng tôi đã quên được anh.

“Sao em không vào phòng và tự nhìn lại mình trong gương đi?” Anh nói tiếp.

Câu nói đó của anh thật không khác gì một cú tát vào mặt, như thể tôi vừa bị ai đó bắt gặp đang làm chuyện gì đó xấu xa. Không lẽ anh từng thấy tôi đứng uốn éo trước gương và trầm trồ tự khen bản

thân sao? Trong mắt mọi người tôi chỉ là một đứa con gái tự phụ và nông cạn như vậy thôi sao?

Tôi mím chặt môi nhìn anh, lắc đầu không nói thêm gì nữa và bỏ đi.

“Belly...” anh vội gọi với theo. Anh ấy thấy hối hận vì câu nói vừa rồi của mình. Điều đó hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Tôi quay trở lại phòng khách, bỏ mặc anh đứng đó một mình. Cam và Jeremiah ngược mắt lên nhìn tôi như thể họ biết có chuyện đã xảy ra. Không lẽ họ nghe thấy tiếng tôi và anh trong bếp? Mà nghe thấy thì cũng có sao?

“Đến lượt mình chơi,” tôi ngồi xuống giành lấy cái điều khiển trên tay Jeremiah. Tôi tự hỏi không hiểu đây có phải là cảm giác của một người đang dần khép lại mọi tình đầu, và chuẩn bị đón chờ một tình yêu mới?

Chương 32

Cam lại tới nhà tôi chơi và ở lại tới khuya. Đến gần nửa đêm, tôi rủ cậu ấy ra biển đi dạo và thế là cả hai chúng tôi cùng đi. Biển về đêm thật đẹp, vừa rộng vừa yên ắng tới lạ thường. Không biết biển này có từ bao giờ. Tôi đoán có lẽ nó phải được hàng triệu năm tuổi là ít.

“Sự thật hay hành động?” đột nhiên Cam quay sang hỏi tôi.

Tôi thực sự không có tâm trạng chơi mấy trò nói thật này. Trong đầu tôi chợt lóe lên ý tưởng khá điên rồ: Đi tắm tiên. Cùng với Cam. Một trò mà các anh chị lớn tuổi hơn vẫn thường làm mỗi khi ra biển chơi. Nếu bọn tôi đi tắm tiên cùng nhau, đó sẽ là bằng chứng chứng tỏ rằng tôi đã lớn.

Tôi nói, “Cam, chơi trò khác đi. Cậu có muốn cùng mình đi tắm tiên hay...”

Tôi còn đang ngẫm nghĩ xem có trò gì khác vui hơn không thì Cam đã vội nói ngay, “Cái đầu tiên, cái đầu tiên,” miệng cậu ấy ngoác ra tới tận mang tai. “Hoặc cả hai, mặc dù mình còn chưa biết cái thứ hai là gì.”

Đột nhiên tôi thấy phấn khích vô cùng, toàn thân lâng lâng như người say rượu vậy. Tôi chạy rất nhanh ra chỗ mép nước và vớt áo lên trên cát. Ở Cousins, lúc nào tôi cũng mặc sẵn bộ bikini ở bên trong. “Luật là thế này,” tôi vừa nói vừa đưa tay cởi quần soóc. “Không ai được cởi hết đồ cho tới khi cả hai đã hoàn toàn ở dưới nước! Và không nhìn lên!”

“Khoan.” Cam tắt tả chạy theo tôi. “Cậu định tắm tiên thật đấy à?”

“Ồ. Cậu không muốn à?”

“Có chứ, nhưng nhớ mẹ cậu thấy chúng ta thì sao?” Cam liếc mắt nhìn về phía căn nhà.

“Không đâu. Tôi như thế làm sao nhìn thấy gì?”

Cam hết nhìn tôi lại quay ra nhìn về phía căn nhà. “Hay để lát nữa đi,” cậu ấy ngáp ngừng đề nghị.

Tôi ngẩn người ra nhìn Cam. Đáng ra cậu ấy phải là người thuyết phục tôi chơi trò này mới đúng chứ. “Cậu nói thật đấy à?” tôi hỏi. Nhưng thật ra câu tôi muốn hỏi thực sự là: *Cậu có phải là con trai không thế?*

“Ừ. Giờ cũng chưa muộn lắm. Nhỡ mọi người vẫn còn thức thì sao?” Nói rồi Cam cúi xuống nhặt áo đưa cho tôi. “Có khi lát chúng ta hẳn quay lại.”

Tôi biết thừa cậu ấy không hề có ý định đó.

Một phần trong tôi thấy bức mình nhưng một phần lại thấy nhẹ nhõm vì điều đấy. Nó giống như kiểu bạn rất mê món bánh mì kẹp thịt phết bơ đậu phộng rán nhưng rồi chỉ sau khi cắn được hai miếng, bạn chợt nhận ra là mình không thích nó đến thế.

Tôi giật lấy cái áo trên tay của Cam và nói, “Mình không cần cậu thương hại, Cam ạ,” sau đó quay lưng đi rất nhanh về nhà làm cát dưới chân bắn tung tóe. Tôi cứ đinh ninh là cậu ấy sẽ chạy theo mình cơ đấy ai dè cậu ấy không hề nhúc nhích lấy một bước. Tôi cũng chẳng buồn quay lại nhìn xem cậu ấy đang làm gì ngoài đó. Không biết chừng Cam đang ngồi hí hoáy viết lên trên cát một trong mấy bài thơ ngu ngốc của cậu ấy, dưới ánh sáng le lói của Mặt Trăng.

Ngay khi vừa vào đến nhà tôi xộc thẳng vào tổng bếp. Đèn trong đó vẫn đang bật một bóng, anh Conrad đang ngồi xúc dưa hấu ăn một mình. “Cam Cameron đâu rồi?” Anh hỏi.

Tôi đứng đực người ra để mất một lúc nghĩ xem anh ấy đang hỏi đều hay là quan tâm muốn biết thực sự. Mặt anh thần nhiên, không biểu lộ chút cảm xúc gì, nên tôi nghĩ là mỗi thứ một ít. Nếu anh tỏ ra như chưa hề có trận tranh cãi ngay hôm trước thì tôi cũng sẽ làm như thế.

“Ai mà biết được ạ?” Tôi hăm hăm mở tủ lấy ra một hũ sữa chua. “Mà em cũng chẳng quan tâm.”

“Hai đứa cãi nhau à?” Anh nhếch mép hỏi, làm tôi chỉ muốn tát cho một cái vào mặt.

“Anh hãy cứ lo chuyện của anh đi,” tôi cầm hũ sữa chua dẫu ngồi xuống bên cạnh anh. Đây là hũ sữa chua không đường của cô Susannah, trông chẳng hấp dẫn tẹo nào. Tôi đẩy nắp hũ sữa chua lại và đẩy nó ra xa, không đụng lấy một thìa.

Anh Conrad đẩy quả dưa hấu về phía tôi, “Em đừng khát khe với mọi người quá, Belly ạ,” nói rồi anh đứng dậy, hất hàm nói, “Còn nữa, hãy mặc thêm áo vào.”

Tôi múc một muỗng dưa hấu to đưa lên miệng và thè lưỡi trêu anh. Tại sao anh luôn khiến tôi có cảm giác như đứa con nít 13 tuổi thế nhỉ? Đột nhiên trong đầu tôi văng vẳng lời của mẹ, “*Chẳng ai có thể khiến bạn cảm thấy thế nào hết. Nếu không được sự đồng ý của bạn* – Đệ nhất phu nhân Eleanor Roosevelt đã từng nói như vậy. Xém chút nữa mẹ đã đặt tên con theo tên của bà ấy...” Và mẹ đã nói đúng, tôi không nên để anh Conrad làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình như thế nữa. Giá như tóc tôi

ươn ướt một tẹo, hoặc quần áo tôi dính tí cát để anh ấy tưởng là tôi và Cam đã làm chuyện gì đó thì hay biết mấy.

Tôi tiếp tục ngồi ăn dưa hấu một mình, cho tới khi chỉ còn chừng nửa quả trên bàn. Tôi vẫn cố đợi xem Cam có quay trở lại vào nhà không nhưng chẳng thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Điều đó khiến tôi càng sôi máu hơn. Một phần trong tôi chỉ muốn ra khóa bẻ cửa lại, không cho cậu vào nhà nữa. Có lẽ cậu ấy sẽ lang thang ở bên ngoài và tình cờ gặp một người vô gia cư nào đó rồi kết bạn với anh ta. Và ngày hôm sau, khi hai đứa gặp lại nhau, cậu ấy sẽ liến thoắng kể cho tôi nghe về cuộc đời của người đàn ông đó. Nhưng ở cái bãi biển Cousins này bói đâu ra người vô gia cư cơ chứ? Suốt bao nhiêu năm ở đây tôi chưa từng gặp một người vô gia cư nào. Nếu có chắc Cam sẽ tìm thấy ngay.

Cam đã không quay trở lại nhà. Cậu ấy cứ thế là đi thôi. Tôi nghe thấy tiếng xe cậu ấy nổ máy từ trong nhà. Tôi rất muốn đuổi theo và mắng cho cậu ấy một trận. Ít ra thì cậu ấy cũng nên vào nhà và chào tôi lấy một tiếng chứ. Không lẽ tôi đã phá hỏng mọi chuyện giữa hai đứa? Không lẽ cậu ấy không còn thích tôi nữa? Không lẽ tôi sẽ không bao giờ còn được gặp cậu ấy?

Đêm hôm đó tôi nằm vắt tay lên trán tự hỏi: Không lẽ các mối tình diễn ra vào mùa hè thường đến và đi nhanh như vậy sao?

Sáng sớm hôm sau, lúc ra ngoài hiên ngồi ăn bánh mỳ tôi chợt nhìn thấy một cái thang rỗng trên con đường mòn từ nhà dẫn ra biển. Đó là vỏ chai nước suối Poland Spring – loại nước uống yêu thích duy nhất của Cam. Bên trong có một mẫu giấy nhỏ. Là một TIN NHẮN TRONG CHAI!!! Mặc dù mực viết trên đó bị nhòe đi một chút nhưng tôi vẫn có thể đọc được dòng chữ, “Minh nợ cậu một buổi tắm tiên.”

Chương 33

Jeremiah nói tôi có thể quanh quẩn bên bể bơi trong khi cậu ấy đi làm thêm (làm cứu hộ) ở đó. Tôi chưa bao giờ được tới bể bơi công cộng này, nghe nói nó to và đẹp lắm vì thế ngay khi nghe thấy lời đề nghị của Jeremiah tôi lập tức nhận lời ngay. Với tôi, CLB này luôn là một điều bí ẩn. Hè năm ngoái anh Conrad nhất quyết không chịu cho tôi tới đó bởi anh thấy ngượng.

Tầm giữa trưa tôi bắt đầu đạp xe đạp tới chỗ hẹn với Jeremiah. Mọi thứ trong đó đều xanh mướt và lồng lộng vô cùng, bao xung quanh là một sân golf rộng lớn. Tôi bước tới quầy lễ tân và nói rằng mình đến gặp Jeremiah, lập tức chị ấy vẫy tay ra hiệu cho tôi vào.

Tôi nhìn thấy Jeremiah trước cả khi cậu ấy nhìn thấy tôi. Cậu ấy đang ngồi trên cái ghế dành cho nhân viên cứu hộ và nói chuyện với một cô gái mặc bikini trắng, tóc đen nhánh. Cả hai người họ đang chuyện trò, cười nói rất rôm rả. Trông cậu ấy ngồi trên chiếc ghế cứu hộ đó thật là oai. Tôi chưa bao giờ gặp Jeremiah ở chỗ làm bao giờ.

Đột nhiên tôi cảm thấy ngượng. Tôi loẹt quẹt đôi tông tiến về phía Jeremiah. “Xin chào.” tôi giao tay vẫy.

Jeremiah từ trên cao nhìn xuống vẫy tay chào lại, “Cậu đến rồi à?” Miệng cậu ấy cười rõ tươi.

“Ừ,” tôi quăng qua quăng lại cái túi vải trên tay, một món quà của cô Susannah dành cho tôi.

“Belly, đây là Yolie. Bạn cùng làm chung với mình.”

Yolie nhào người ra bắt tay tôi. Thì ra không phải ai mặc bikini cũng chỉ là để bơi, người ta vẫn có thể làm việc khi mặc bikini. Cái bắt tay của Yolie rất chắc và khỏe, đảm bảo nếu gặp mẹ chắc thế nào cũng được hết lời ca ngợi cho mà xem. “Chào Belly, mình được nghe nói rất nhiều chuyện về cậu.”

“Ồ, vậy sao?” Tôi ngược mắt nhìn Jeremiah.

“Ồ, mình kể cho cậu ấy nghe chuyện cậu ngủ ngáy to đến thế nào, mình ở tí cuối hành lang còn nghe thấy.” Jeremiah lè lưỡi trêu.

Tôi té một cái rồ đau vào chân cậu ấy. “Cậu thôi đi,” rồi quay sang niềm nở chào Yolie, “Rất vui được gặp cậu.”

Cậu ấy mỉm cười đầy thân thiện, hai má hiện rõ hai cái lúm đồng tiền rất duyên. “Mình cũng vậy. Jere, cậu có muốn nghỉ một lát không?”

“Ồ, một lát nữa,” Jeremiah nói. “Belly, đi bôi kem chống nắng đi.”

Tôi lè lưỡi lại với Jeremiah, sau đó trải khăn tắm ra cái ghế cách đó không xa. Nước ở đây có màu xanh ngắt, ngoài ra còn có hai cái cầu nhảy, một cao, một thấp. Ở phía đằng xa, đám trẻ con đang hò hét nô đùa với nhau, té nước ầm ỹ. Tôi quyết định khi nào thấy nóng quá sẽ nhảy xuống nước sau, còn giờ cứ nằm trên ghế phơi nắng, đeo kính râm, nhắm mắt nằm nghe nhạc cái đã.

Một lát sau Jeremiah đi tới. Cậu ghé hông ngồi xuống mép ghế tôi đang nằm, và ngửa cổ tu nốt cốc Kool-Aid trên bàn của tôi. “Cậu ấy xinh đấy,” tôi nói.

“Ai cơ? Yolie á?” Jeremiah nhún vai. “Cậu ấy dễ thương lắm. Một trong những fan hâm mộ của mình đấy.”

“Ha!”

“Thế còn cậu thì sao? Cam Cameron thật đấy hả? Cam ăn chay. Cam Straigh Edge.”

Tôi cố lắm mới không nhoèn miệng cười hài lòng. “Thì sao? Mình thích cậu ấy đấy.”

“Cậu ấy cứ lập dị kiểu gì ý.”

“Đó chính là điều mình thích ở cậu ấy. Cậu ấy có cái gì đó... khác biệt.”

Jeremiah nhíu mày, “Khác biệt với ai?”

“Mình cũng không biết,” tôi nói vậy thôi chứ trong đầu tôi biết mình đang ngầm so sánh cậu ấy với ai.

“Ý cậu là cậu ấy không đáng ghét như anh Conrad chứ gì?”

Tôi bật cười, gật đầu, “Chính xác. Cậu ấy dễ thương hơn nhiều,” và Jeremiah cũng bật cười theo.

“Chỉ dễ thương thôi sao?”

“Trên cả dễ thương ý.”

“Nghĩa là cậu đã hoàn toàn quên anh ý rồi? Thật sao?”

“Ừ.”

“Mình không tin,” Jeremiah dí sát mặt về phía tôi, giống như cái cách cậu ấy thường làm mỗi khi hai đứa chơi bài Uno với nhau.

Tôi bỏ kính ra, nhìn thẳng vào mắt Jeremiah, quả quyết nói, “Thật. Mình đã hoàn toàn quên được anh ý rồi.”

“Đề rồi xem.” Jeremia đứng vụt dậy. “Giờ nghỉ của mình hết rồi. Cậu ngồi đây được chứ? Đợi một lát rồi mình sẽ đưa cậu về cùng. Chúng ta để xe cậu vào trong cốp là OK.”

Tôi gật đầu và nhìn theo bước chân cậu đi về phía chiếc ghế cứu hộ, Jeremiah là một người bạn tốt của tôi. Cậu ấy luôn đối xử tử tế với tôi, ân cần và lo lắng cho tôi.

Chương 34

Mẹ và cô Susannah ngồi trên ghế, còn tôi nằm dài trên chiếc khăn tắm hình gấu Teddy hiệu Ralph Lauren. Đây là chiếc khăn yêu thích nhất của tôi mỗi khi ra biển bởi vì nó dài và mềm hơn bất kỳ chiếc khăn nào khác.

“Tối nay con định làm gì hả, hạt đậu nhỏ?” mẹ hỏi. Tôi rất thích khi mẹ gọi tôi là “hạt đậu nhỏ”, nó khiến tôi nhớ lại cái thời 6 tuổi, vẫn còn rúc nách ngủ cùng với mẹ.

Tôi nói giọng đầy tự hào, “Con và Cam sẽ tới khu vui chơi Putt Putt.”

Đám trẻ con tại tôi hồi nhỏ vẫn thường xuyên tới đây chơi. Chú Fisher sẽ đưa cả lũ tới đây và treo giải thưởng cho bọn con trai. “20 đô-la cho bạn nào đánh vào lỗ ngay từ gậy đầu tiên”. “20 đô-la cho người thắng cuộc”. Anh Steven mê mẩn trò này. Tôi nghĩ hẳn là anh đã từng ước rằng chú Fisher là bố của tôi. Đáng ra chú ý đã có thể là bố của anh em tôi thật. Cô Susannah kể mẹ tôi chính là người hẹn hò với chú trước, nhưng sau đó đã nhường lại cho cô Susannah vì thấy hai người đó hợp với nhau hơn.

Chú Fisher cũng cho tôi tham gia vào cuộc đấu golf với bọn con trai nhưng là để tôi đỡ tủi thân thôi chứ chú biết thừa tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội thắng nổi bọn họ đâu. Và đúng thế thật, tôi chưa lần nào thắng được lấy một lần. Và lại tôi cũng chẳng thích thú gì với cái trò đánh golf mini này. Mọi thứ ở đó đều là nhân tạo, từ những cái cây cho đến từng cọng cỏ. Tất cả đều hoàn hảo đến mức khó chịu. Giống như chú Fisher. Anh Conrad từng rất muốn được trở thành một người như bố và tôi vẫn thường cầu nguyện mong sao anh sẽ không bao giờ trở thành một người giống như chú Fisher.

Lần cuối cùng tôi chơi ở Putt Putt là năm tôi 13 tuổi và đó cũng là lần đầu tiên tôi có “nguyệt san”. Hôm đó tôi không biết, lại còn mặc nguyên một cái quần trắng tinh nữa chứ... làm anh Steven hốt hoảng, tưởng rằng tôi bị thương ở đâu đó nữa chứ - và trong một giây tôi cũng đã nghĩ như vậy. Sau lần ấy tôi không bao giờ muốn quay trở lại Putt Putt một lần nào nữa, kể cả khi bọn con trai nhất quyết năn nỉ rủ tôi đi cùng.

Vì thế lần này quyết định tới Putt Putt chơi coi như một cuộc cách mạng đối với tôi. Cơ hội để phục thù cho tuổi 12 của tôi.

“Con có thể về nhà sớm được không?” mẹ hỏi. “Mẹ muốn ba mẹ con cô cháu có thời gian quây

quần bên nhau một tí, chúng ta sẽ cùng xem phim chẳng hạn.”

“Sớm là mấy giờ ạ? Hai mẹ toàn 9h đã đi ngủ rồi.”

Mẹ tháo kính ra nhìn tôi. “Mẹ muốn con ở nhà nhiều hơn.”

“Thì con chẳng đang ở nhà đây còn gì,” tôi cãi lại.

Mẹ lờ đi coi như không nghe thấy câu vừa rồi của tôi. “Con dạo này dành quá nhiều thời gian cho anh chàng đó rồi đấy...”

“Mẹ chẳng nói là mẹ cũng thích cậu ấy còn gì!” Tôi quay sang tìm cô Susannah cầu cứu. Cô gật đầu nhìn tôi vẻ đầy thông cảm.

Mẹ thở dài không nói thêm gì nữa. Thấy vậy cô Susannah lập tức nhảy vào chữa cháy. “Cả nhà ai cũng thích Cam nhưng mọi người cũng rất nhớ cháu, Belly ạ. Mẹ và cô hoàn toàn hiểu là cháu có cuộc sống riêng của cháu,” cô chình lại cái ống hút trong cốc rồi nháy mắt với tôi. “Nhưng mẹ và cô chỉ muốn cháu chia sẻ với mình nhiều hơn một chút thôi.”

Tôi mỉm cười ngả người xuống ghế và nói, “OK, con sẽ về nhà sớm. Chúng ta sẽ cùng xem phim.”

“Tốt,” mẹ hài lòng nói.

Tôi nhắm mắt lại, đeo tai nghe vào. Có lẽ mẹ nói đúng. Tôi đã dành quá nhiều thời gian với Cam. Có lẽ mẹ nhớ tôi thật. Nhưng mẹ không thể nghiễm nhiên cho rằng tối nào tôi cũng sẽ quanh quẩn ở nhà bên mẹ và cô như mọi mùa Hè trước. Tôi đã sắp 16 tuổi, chuẩn bị thành người lớn tới nơi rồi. Mẹ phải học dần cách chấp nhận rằng tôi không thể mãi là “hạt đậu nhỏ” của mẹ được.

Hai mẹ nghĩ rằng tôi đã lặn ra ngủ nên bắt đầu quay sang nói chuyện với nhau. Nhưng thực ra tôi vẫn thức và đã nghe thấy hết những gì họ nói, qua tiếng nhạc.

“Dạo này Conrad cư xử tệ quá,” mẹ hạ giọng nói. “Thằng bé bày đầy vỏ chai bia ngoài hiên sáng nay làm mình phải đi dọn. Mọi chuyện ngày càng nằm ngoài khả năng kiểm soát của mình.”

Cô Susannah thở dài nãy nê. “Mình nghĩ nó đã biết được chuyện gì đó. Mấy tháng nay thằng bé đã cư xử lạ lùng như thế rồi. Thằng bé rất nhạy cảm, mình e rằng chuyện này sẽ là một cú giáng mạnh đối với nó.”

“Cậu không nghĩ là đã đến lúc ngồi nói chuyện với hai đứa rồi sao?” Mẹ hỏi. Mỗi khi mẹ dùng cái câu “Cậu không nghĩ là” thì người kia phải hiểu là mẹ muốn nói “Mình nghĩ là... Vì thế cậu cũng nên làm thế đi”.

“Đợi qua mùa Hè này đã,” cô Susannah nói. “Không thể sớm hơn được đâu.”

“Beck,” mẹ nói. “Mình nghĩ đã đến lúc rồi.”

“Mình sẽ biết khi nào nên nói. Đừng ép mình nữa mà, Laur.”

Tôi biết, dù mẹ có khuyên thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm lay chuyển quyết định của cô Susannah. Đằng sau cái vẻ dịu dàng kia là một tinh thần thép. Bề ngoài trông cô nhẹ nhàng và dễ tính vậy thôi nhưng khi cần cô cũng cứng đầu và kiên quyết như ai.

Tôi rất muốn nói cho cả hai biết rằng anh Conrad đã biết mọi chuyện và Jeremiah cũng thế, nhưng tôi lại không thể. Làm như vậy có gì đó không hay cho lắm. Bởi đây đâu phải chuyện của tôi đâu mà đi kể với người khác.

Cô Susannah vẫn muốn hai con mình có một mùa Hè thật hoàn hảo, có đủ cả bố cả mẹ, giống như ngày xưa. Tôi rất muốn nói với cô rằng những mùa Hè như thế đã qua rồi và sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Chương 35

Mặt Trời bắt đầu lặn và Cam tới đón tôi tới sân golf mini ở Putt Putt. Tôi đứng đợi sẵn cậu ấy ở ngoài sân và vừa thấy xe cậu ấy rẽ vào tôi lập tức chạy ủa ra. Thay vì chạy sang phía ghế dành cho khách, tôi vòng sang bên ghế người lái. “Mình có thể lái không?” Tôi hỏi cho có vậy thôi chứ biết thừa là cậu ấy sẽ đồng ý.

“Đã ai nói không với cậu điều gì chưa?” Cam lắc đầu chịu thua.

Tôi hấp háy mắt với cậu ấy, mỉm cười nói, “Chưa.” Tất nhiên đó là một lời nói dối rồi, bởi vì nói “chưa có ai nói có với tôi điều gì” thì có lẽ sẽ chính xác hơn.

Tôi mở cửa xe, và Cam đứng tránh ra nhường chỗ cho tôi.

“Tối nay mình phải về nhà sớm,” tôi vừa quay xe vừa nói.

“Ừ, không thành vấn đề,” Cam hắng giọng. “Nhưng cậu có thể giảm tốc độ một chút được không? Đường này tốc độ tối đa chỉ cho phép 35 km/giờ thôi đây.”

Chốc chốc lại thấy Cam quay sang nhìn tôi mỉm cười. “Gì chứ? Sao cậu lại cười,” tôi hỏi, mặt đỏ bừng lên. Tôi chỉ muốn đưa tay lên che mặt.

“Cậu có một cái mũi rất dễ thương.” Cam đưa tay lên chạm vào mũi tôi.

“Mình ghét cái mũi của mình,” tôi hét yêu vào tay cậu ấy một cái.

“Tại sao? Dễ thương thế cơ mà. Đôi khi chính những thứ không hoàn hảo mới lại là đẹp.”

Tôi tự hỏi không hiểu cậu ấy có phải đang khen mình đẹp không? Không hiểu có phải vì cậu ấy thích tôi chính vì sự không hoàn hảo của tôi không?

Chúng tôi mãi chơi quên băng đi mất thời gian. Hai người chơi phía trước chúng tôi chơi rõ chậm, mãi mới đánh vào được một lỗ bởi còn mãi... ôm hôn nhau. Trông thật ngứa mắt. Chẳng nhẽ tôi lại nói với họ rằng sân golf mini không phải chỗ rảnh cho các cặp đôi hẹn hò kiểu đó. Nếu muốn ôm hôn nhau như thế sao không lái xe tới rạp chiếu phim ngoài trời mà chơi. Sau đó Cam kêu đói bụng, thế là tụi tôi lại dừng lại ăn tối. Lúc đó đã quá 10 giờ và tôi biết có lẽ mẹ và cô Susannah đã lên giường đi ngủ rồi.

Cam để cho tôi lái xe về nhà. Tôi thậm chí chẳng phải xin, cậu ấy lẳng lặng đưa chìa khóa cho tôi. Chúng tôi từ từ rẽ vào sân. Trong nhà đèn các phòng đều đã tắt tối om, ngoại trừ phòng của anh Conrad. “Mình chưa muốn vào nhà vội,” tôi nói.

“Mình tưởng cậu phải về nhà sớm mà.”

“Ừ, nhưng mình chưa muốn vào vội,” tôi bật đài lên.

Đột nhiên Cam hắng giọng quay sang hỏi, “Mình có thể hôn cậu được không?”

Giá như cậu ấy đừng có hỏi như thế. Giá như cậu ấy cứ thế mà hôn tôi thôi. Tự dưng câu đó khiến cho bầu không khí trong xe bỗng trở nên ngưng ngưng, và tôi không thể nói không. Tôi nói, “OK. Nhưng lần sau cậu làm ơn đừng hỏi mấy câu như thế nhé. Chẳng ai lại đi xin phép để hôn người khác cả. Cậu muốn hôn thì cứ hôn thôi.”

Ngay lập tức tôi thấy hối hận vì đã nói câu đó, khi nhìn thấy nét mặt của Cam. “Thôi bỏ qua đi,” mặt cậu ấy đang đỏ bừng lên vì ngưng, “Hãy quên đi việc mình vừa hỏi.”

“Cam, mình xin lỗi...” trước khi tôi kịp nói hết câu, cậu ấy nhoài người tới hôn lên môi tôi. Má cậu ấy cọ vào mặt tôi hơn ram ráp nhưng cảm giác cũng thấy thích thích.

Sau khi hôn xong, cậu ấy nhìn tôi hỏi, “Ok chứ?”

Tôi mỉm cười, “OK,” nói rồi tôi ấn nút cởi dây an toàn ra. “Ngủ ngon.”

Tôi ra khỏi xe, Cam cũng mở cửa đi vòng ra chỗ ghế của tài xế. Bọn tôi đứng ôm nhau một lúc, và tôi chợt ước rằng giá như khi ấy anh Conrad đang nhìn chúng tôi từ trên cửa. Mặc dù tôi không còn yêu anh nữa nhưng tôi vẫn muốn anh biết được điều đó, bằng việc chứng kiến tận mắt tình cảm nồng thắm giữa tôi và Cam.

Tôi chạy vào trong nhà. Và không cần phải ngoái đầu nhìn lại tôi cũng biết Cam đang đợi cho tôi vào hẳn bên trong rồi mới nổ máy đi về.

Ngày hôm sau mẹ không hỏi gì tôi về chuyện lỡ hẹn tối hôm qua nhưng mẹ cũng chẳng cần nói. Mẹ luôn biết cách khiến tôi cảm thấy tội lỗi mà không cần nói lấy một lời.

Sinh nhật của tôi báo hiệu cho sự kết thúc của mùa Hè. Và đó cũng là điều đáng mong chờ cuối cùng của mỗi mùa Hè. Hè năm nay tôi tròn 16 tuổi. Nó có ý nghĩa đặc biệt với bọn con gái tụi tôi, chứng tỏ chúng tôi đã sắp trở thành người lớn. Taylor thậm chí còn đặt tiệc mừng sinh nhật lần thứ 16 ở khách sạn do anh họ của cậu ấy làm DJ và mời cả trường tới dự. Cậu ấy đã dành tới nửa năm để chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật này. Còn sinh nhật của tôi năm nào cũng giống như nhau: Bánh ngọt, quà mừng tinh thần của tụi con trai và màn xem lại các bức ảnh cũ trong album ngày xưa cùng mẹ và cô Susannah. Tất cả các lần sinh nhật của tôi đều được tổ chức tại đây, trong căn nhà này. Cô Susannah vẫn còn giữ những bức ảnh mẹ ngồi hóng gió ngoài hiên nhà với cái bụng tròn vo, khi đang mang bầu tôi tháng thứ 7. Ảnh bốn anh em tụi tôi chạy đuổi nhau trên bãi biển – trên người tôi chẳng mặc gì, ngoài một chiếc mũ mừng sinh nhật đang lằm chằm chạy theo các anh. Phải tới năm 4 tuổi mẹ mới bắt đầu bắt tôi mặc đồ bơi, vì thế từ 3 tuổi đổ về trước tôi lúc nào cũng trong trạng thái “thiên nhiên” như thế mà ra biển thôi.

Tôi không hề mong đợi bữa tiệc sinh nhật năm nay sẽ có gì khác với mọi năm. Trừ việc vắng mặt anh Steven – bữa tiệc đầu tiên trong đời không có anh ở bên cạnh đẩy qua đẩy lại để tranh thổi nến cùng.

Tôi đã biết trước bố mẹ sẽ tặng cho tôi cái gì: Chiếc xe ô tô cũ của anh Steven, bố mẹ đã mang nó đi sơn sửa lại cho tươm tất rồi. Sau khi quay trở lại trường học, tôi sẽ đăng ký vào lớp lấy bằng lái xe và sớm thôi, tôi sẽ không bao giờ còn phải xin đi nhờ xe ai nữa.

Tôi tự hỏi không hiểu mọi người ở nhà có ai nhớ tới ngày sinh nhật của tôi không, ngoại trừ Taylor. Cậu ấy không năm nào không gọi cho tôi đúng 9:02 sáng và hát mừng sinh nhật. Nhược điểm duy nhất của việc sinh ra vào mùa Hè chính là việc bạn không thể tổ chức sinh nhật cùng các bạn ở trường. Bạn sẽ không có cơ hội được nhận những quả bóng bay gài vào cánh cửa tủ đựng đồ. Tôi thực ra cũng chẳng đặt nặng mấy chuyện đó nhưng nếu có thì vẫn vui hơn.

Mẹ bảo tôi mời Cam tới cho vui nhưng tôi đã không mời cậu ấy. Tôi thậm chí còn không nói cho cậu ấy biết hôm đó là sinh nhật mình. Tôi không muốn cậu ấy cảm thấy áp lực, nghĩ rằng cần phải làm gì đó cho tôi. Hơn nữa, nếu tôi muốn bữa tiệc năm nay giống như mọi năm, có lẽ thành phần tham dự cũng chỉ nên giống như mọi năm: Tức là sẽ chỉ có riêng chúng tôi với nhau, gia đình mùa Hè của tôi.

Vừa thức dậy vào sáng hôm sau, tôi đã ngửi thấy cả căn nhà thơm phức mùi bơ và đường. Cô Susannah đã nướng sẵn một cái bánh sinh nhật cho tôi. Một cái bánh ba tầng, phủ lớp kem màu hồng, viền trắng. Trên đó có dòng chữ CHÚC MỪNG SINH NHẬT, BELLES bằng kem tươi màu trắng rất điệu, cùng một cây nến nhỏ được thắp sẵn. Cô và mẹ bắt đầu vỗ tay hát, cô Susannah ra hiệu cho anh Conrad và Jeremiah hát cùng. Cả hai người bọn họ miễn cưỡng hát theo, sai hết cả nhạc.

“Hãy ước một điều ước đi, Belly,” mẹ nói.

Tôi vẫn đang mặc quần áo ngủ, miệng ngoác ra tận mang tai. Bốn năm gần đây năm nào tôi cũng chỉ ước có một điều giống nhau. Nhưng năm nay thì sẽ khác. Năm nay tôi sẽ ước một điều khác. Tôi nhắm mắt lại cầu nguyện và thổi nến.

“Hãy mở quà của cô trước đi,” cô Susannah hớn hờ giục. Đó là một cái hộp nhỏ xinh xinh, được

bọc trong giấy hồng.

Mẹ quay sang hỏi cô đầy nghi ngờ. “Cậu đã làm gì thế Beck?”

Cô cười đầy bí hiểm, nắm lấy tay tôi, “Mở ra đi, cưng.”

Tôi xé giấy bọc ra và mở nắp hộp. Bên trong là một sợi dây chuyền ngọc trai với những viên ngọc trai bé li ti xuyên chuỗi vào nhau. Trông nó khá cũ kỹ, không giống như những chiếc vòng bạn có thể mua thời nay. Nó giống như chiếc đồng hồ Thụy Sĩ cổ của bố tôi, được làm rất tinh xảo và cẩn thận. Đây là sợi dây chuyền đẹp nhất mà tôi từng thấy.

“Ôi Chúa ơi!” Tôi nín thở nhắc nó lên.

Tôi nhìn cô Susannah, hai mắt sáng long lanh vì sung sướng. Sau đó quay ra nhìn mẹ chờ đợi. Tôi cứ ngỡ mẹ sẽ nói câu gì đó phản đối trước một món quà quý giá như thế cơ nhưng tôi đã nhầm. Mẹ không nói gì cả, chỉ mỉm cười hỏi cô Susannah, “Có phải là...”

“Ừ,” cô gật đầu, nhìn tôi nói tiếp, “Đây là sợi dây chuyền bố cô đã tặng cho cô nhân dịp sinh nhật lần thứ 16. Cô muốn tặng nó cho con.”

“Thật à?” Tôi hớn hờ quay sang nhìn mẹ một lần nữa, để chắc chắn là OK. Mẹ gật đầu. “Ôi, cảm ơn cô lắm lắm, cô Susannah. Sợi dây đẹp quá!”

Cô cầm lấy sợi dây trên tay tôi và đeo vào cổ cho tôi. Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên tôi được đeo vòng ngọc trai. Cả buổi tôi không ngừng giơ tay sờ lên cổ.

Cô Susannah vỗ vỗ tay hỏi tiếp, “OK, kể đến là ai nào? Jeremiah? Conrad?”

Anh Conrad nhún vai nói, “Anh quên bég mất. Xin lỗi, Belly.”

Tôi ngẩn người ra mất một giây. Anh ấy chưa từng quên sinh nhật của tôi bao giờ. “Không sao à,” tôi nói, mắt thậm chí không hề nhìn về phía anh.

“Mở quà của mình đi,” Jeremiah nói. “Có điều so với món quà sinh nhật kia thì món quà của mình thật tầm thường. Cảm ơn mẹ rất nhiều!” nói rồi cậu ấy đưa cho tôi một cái hộp nhỏ và ngã người ra sau ghế.

Tôi lắc lắc cái hộp đoán, “OK, xem nào... Một cục phân bằng nhựa? Hay một cái móc khóa hình biển số xe?”

Jeremiah mỉm cười nói, “Mở ra đi rồi biết. Yolie giúp mình chọn đây.”

“Yolie là ai thế?” cô Susannah hỏi.

“Một cô gái yêu thầm Jeremiah à,” tôi mở hộp quà ra.

Bên trong đó, nằm ngay ngắn giữa lớp đệm bông là một lá bùa may mắn nhỏ xinh bằng bạc hình chiếc chìa khóa rất dễ thương.

Chương 37

Hè năm 11 tuổi

“Chúc mừng sinh nhật, mít ướt,” anh Steven vừa hát vừa vút ạch một vốc cát lên đùi tôi. Một con dĩa trắng từ đâu chui ra bò lên bắp chân tôi. Tôi rú lên thất thanh, nhảy tung tung như con dõ hơi. Tôi đuổi theo anh Steven khắp bãi biển nhưng không tài nào tóm được anh ấy. Chưa bao giờ tôi bắt kịp anh Steven trong bất kỳ cuộc rượt đuổi nào. Anh nhảy nhót xung quanh tôi chọc ghẹo.

“Lại đây thôi nên đi nào con,” mẹ gọi.

Ngay khi anh Steven quay đầu chạy lại về chỗ mẹ, tôi lao tới nhảy lên lưng anh, một tay vòng lấy cổ anh, tay còn lại nắm tóc anh giật lấy giật để.

“Á!!!!” anh gầm lên, ngã người ra sau. Tôi vẫn ôm chặt lấy cổ anh giống như một con khỉ con, kể cả khi Jeremiah ra sức cầm chân tôi kéo. Anh Conrad bò lăn bò càng ra trên đất, cười rũ rượi.

“Các con,” cô Susannah gọi. “Có bánh này!”

Tôi nhảy xuống khỏi lưng anh Steven, lồm cồm bò ra chỗ mẹ và cô Susannah.

“Anh sẽ bắt được mày!” anh gầm lên, đuổi theo tôi.

Tôi trốn ra sau lưng mẹ, “Không được. Hôm nay là sinh nhật của em,” tôi lè lưỡi ra trêu anh.

“Mẹ.” Anh Steven kêu lên. “Em ý bứt bao nhiêu tóc của con.”

“Steven, đầu con vẫn còn đầy tóc. Đừng lo,” mẹ thấp nền lên chiếc bánh vừa nướng ban sáng. Đó là một chiếc bánh phủ sô-cô-la với dòng chữ nguệch ngoạc “Chúc mừng sinh nhật” mà trông cứ như “Chúc mừng sim nhật”.

Tôi thối tất nền trước khi anh Steven kịp xông ra “thối giúp”. Tôi không muốn anh ấy lấy trộm mất điều ước của mình. Điều ước của tôi là về anh Conrad, tất nhiên rồi.

“Mở quà sinh nhật đi, mít ướt,” mặt anh Steven sung sĩa. Tôi biết thừa anh ấy tặng quà gì cho tôi rồi. Một lọ lăn khử mùi được cuộn trong tờ giấy ăn Kleenex; tôi có thể nhìn xuyên qua đó.

Tôi lờ đi, nhào người lấy hộp quà nhỏ, gói trong chiếc giấy hình vỏ sò. Đó là quà của cô Susannah, vì thế tôi biết chắc chắn nó sẽ rất tuyệt. Tôi xé giấy bọc ra, bên trong đó là một sợi dây chuyền bạc của cửa tiệm Rheingold – nơi cô Susannah thường xuyên tới mua đồ ở đó. Trên sợi dây chuyền là năm lá bùa nhỏ xinh xắn: Hình vỏ sò, hình cái áo bơi, hình lâu đài cát, hình kính râm và hình móng ngựa.

“Cái này để thể hiện sự cảm kích của mọi người khi có được con trong cuộc đời chúng ta,” cô Susannah nói.

Tôi cầm chiếc vòng tay lên ngắm nghía, ánh Mặt Trời chiếu vào từng lá bùa sáng lấp lánh. “Cháu thích lắm ạ.”

Mẹ im lặng không nói gì. Tôi biết mẹ đang nghĩ gì. Mẹ nghĩ rằng cô Susannah đang nuông chiều tôi quá khi bỏ tiền mua một món quà xa xỉ như thế này cho tôi. Làm tôi cũng cảm thấy tội lỗi vì đã thích chiếc vòng đến vậy. Mẹ đã mua tặng tôi một bản nhạc và mấy cái đĩa CD. Nhà chúng tôi không có nhiều tiền như là Fisher – vào giây phút ấy, cuối cùng tôi đã hiểu câu nói đó có nghĩa là gì.

Chương 38

“Mình thích nó lắm,” tôi sung sướng kêu lên.

Tôi chạy vội lên trên phòng mở chiếc hộp âm nhạc ra lấy cái vòng tay cô Susannah tặng mấy năm trước và chạy xuống dưới nhà.

“Nhìn này,” tôi móc thêm bùa may mắn hình chiếc chìa khóa vào và đeo lên tay.

“Đó là một chiếc chìa khóa bởi vì cậu sắp có xe riêng rồi. Hiểu chưa?” Jeremiah vòng tay ra sau gáy, tựa lưng vào thành ghế.

Giờ thì tôi đã hiểu, tôi mỉm cười rất tươi với Jeremiah để tỏ lòng biết ơn.

Anh Conrad ghé mắt sát vào tay tôi nhìn, gật gù khen, “Đẹp đấy.”

Tôi một tay đeo vòng, tay còn lại không ngừng mân mê lá bùa thứ sáu vừa mới ghép thêm vào. “Mình thích nó lắm,” tôi tần ngần nói với Jeremiah, “Nhưng nếu là mua ở cửa hàng Rheingold thì chắc là đắt lắm.”

“Mình đã phải để dành tiền cả mùa Hè để mua nó đấy,” mặt cậu ấy đầy vẻ nghiêm trọng.

Tôi thần mặt ra ái ngại nhìn Jeremiah. “Thật à??”

“Nói thế mà cũng tin,” Jeremiah cười phá lên.

“Mình cũng chẳng tin lời cậu đâu,” tôi đâm nhẹ vào vai cậu ấy. Mặc dù tôi quả là cũng đã tin lời cậu ấy nói thật, dù chỉ là trong vài giây.

Jeremiah đưa tay lên xoa xoa chỗ tôi vừa đâm và nói, “Nó cũng không đắt tới mức đó đâu. Hơn nữa mình mới được tăng lương mà, cậu quên rồi à? Đừng lo cho mình. Cậu thích là tốt rồi. Yolie nói chắc chắn cậu sẽ thích.”

Tôi ôm chầm lấy Jeremiah, “Nó thật hoàn hảo.”

“Món quà tuyệt lắm, Jere,” cô Susannah nói. “Nó còn tuyệt hơn cả cái dây chuyền của mẹ là cái chắc.”

“Mẹ cứ đùa.” Jeremiah bĩu môi nhưng tôi biết thực ra cậu ấy đang rất vui.

Mẹ nhổm dậy, bắt đầu cắt bánh. Mẹ không phải là một người cắt bánh giỏi cho lắm: Miếng thì quá to, miếng lại quá nhỏ, bánh và kem cứ gọi là lẫn lộn. “Ai muốn ăn bánh nào?” Mẹ vừa hỏi vừa mút mát mấy đầu ngón tay.

“Con không đói,” anh Conrad đứng vụt dậy. “Con phải thay đồ đi làm đây. Chúc mừng sinh nhật em, Belly.”

Anh bỏ đi lên trên phòng, làm mấy người còn lại trong một phút chẳng biết nên phản ứng thế nào cho phải. Mẹ là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí gượng gạo đó, “Bánh ngon lắm, ăn một miếng đi Beck,” mẹ ấn một đĩa bánh vào tay cô Susannah.

Miếng méo xệch, cô Susannah nói, “Mình cũng không thấy đói. Cậu cũng biết người ta vẫn hay nói thế nào về người đầu bếp thường không thích ăn những món do chính mình nấu rồi đấy.”

Tôi cắn một miếng bánh rất to. “Mmmm. Siêu ngon!”

“Công nhận,” mẹ gật gù hưởng ứng.

Chương 39

Anh Conrad mời Nicole, cô gái đội mũ Red Sox hôm trước, tới nhà chơi. Nhà của chúng tôi. Không thể tin được cô nàng Red Sox đó lại đang có mặt ở đây. Cảm giác có một cô gái nào khác ngoài tôi ở trong cái nhà này thật là kỳ lạ.

Chiều hôm đó tôi đang ra ngoài hiên ngồi ăn bánh ngọt và đọc báo thì hai người họ lái xe vào trong sân. Chị ta mặc quần soóc ngắn, áo phông trắng, kính râm gài trên đầu. Hôm nay không thấy chị ta đội mũ Red Sox. Nói chung trông chị ta rất sành điệu, chứ không như tôi, lồi thoi trong chiếc áo ngủ được chế ra từ cái áo phông cũ. Thay vì mời chị ta vào trong nhà chơi, hai người bọn họ quyết định ngồi trò chuyện và hóng mát ngoài hiên. Chẳng hiểu họ nói gì với nhau, chỉ biết rằng chị ta cứ khúc khích cười như đúng rồi.

Sau độ 5 phút thì tôi chịu hết nổi, quyết định rút điện thoại gọi cho Cam. Cậu ấy nói sẽ có mặt trong vòng nửa tiếng nhưng chỉ 15 phút sau đã thấy xe của cậu ấy rẽ vào trong sân.

Hai người họ đi vào nhà đúng lúc tôi và Cam đang tranh cãi nên xem bộ phim nào. “Hai đứa định xem phim gì thế?” Anh Conrad ngồi xuống cái ghế đối diện. Cô nàng Red Sox ngồi bên cạnh anh, sát đến nỗi nếu nhìn qua sẽ tưởng họ đang ngồi lên lòng nhau.

Tôi nói, mắt không thèm nhìn về phía anh. “Bọn em còn chưa quyết định,” tôi cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘bọn em’.

“Không ngại nếu bọn anh ngồi xem cùng chứ?” Anh Conrad hỏi. “Hai đứa biết Nicole rồi đúng không?”

Đột nhiên anh ấy lại thích giao lưu kết bạn là sao? Trong khi cả mùa Hè vừa rồi cả ngày có khi không bước ra khỏi phòng nói chuyện với ai?

“Chào,” chị ta chào chúng tôi bằng cái giọng tẻ ngắt.

“Chào chị,” tôi cũng chào lại bằng cái giọng không-thiết-tha nhất có thể.

“Chào chị Nicole,” Cam gật đầu lịch sự. Tôi rất muốn nói với cậu ấy rằng chẳng việc gì phải tỏ ra thân thiện thế làm gì nhưng tôi biết dù có nói cậu ấy cũng sẽ chẳng nghe nên đành thôi. “Em muốn xem phim *Reservoir Dogs* nhưng Belly lại thích phim *Titanic*.”

“Thật á?” Chị ta trở mắt lên nhìn tôi. Còn anh Conrad phá lên cười ngặt nghẽo.

“Belly mê phim *Titanic* lắm,” giọng anh đầy mỉa mai.

“Em chỉ thích nó hồi 9 tuổi thôi,” tôi tỉnh bơ nói. “Giờ em muốn xem lại để cười cho vui thôi, nói cho anh biết.”

Tôi sẽ không để anh chọc cho nổi đóa lên trước mặt Cam như lần trước nữa. Hơn nữa tôi vẫn rất thích *Titanic*. Còn gì lãng mạn hơn một mối tình đầy bi kịch trên một chuyến tàu định mệnh? Và tôi biết thừa anh Conrad cũng từng mê mẩn bộ phim này nhưng anh chỉ giả bộ không thích thôi.

“Mình bỏ phiếu cho phim *Reservoir Dogs*,” chị Nicole ngấm lại mấy cái móng tay mới sơn.

Chị ta có quyền gì mà bỏ phiếu ở đây? Đây đâu phải là nhà của chị ta?

“Hai phiếu cho phim *Reservoir Dogs*,” Cam hí hửng thông báo. “Còn anh Conrad?”

“Anh nghĩ anh sẽ bỏ phiếu cho phim *Titanic*,” anh thản nhiên nói. “Anh thấy phim *Reservoir Dogs* còn tệ hơn cả phim *Titanic*. Nó hơi cường điệu quá mức.”

Tôi nheo nheo mắt nhìn anh, “Em nghĩ lại rồi. Em sẽ bỏ phiếu cho phim *Reservoir Dogs*. Xem ra anh bị áp đảo rồi, anh Conrad,” giọng tôi đầy đắc thắng.

Chị Nicole ngẩng lên nói, “Nếu thế thì chị sẽ chuyển sang bỏ phiếu cho phim *Titanic*.”

“Chị nghĩ chị là ai thế?” Tôi làm bằm một mình. “Chị làm gì có quyền bỏ phiếu ở đây?”

“Thế cậu ta có chắc?” Anh Conrad huých khủy tay vào Cam làm cậu ấy giật bắn cả mình. “Anh đùa thôi.”

“Thôi xem phim *Titanic* đi,” anh đứng dậy lấy DVD từ trên giá xuống.

Bốn người chúng tôi ngồi xem phim trong im lặng, thỉnh thoảng lại phá lên cười trước mấy trường đoạn sến sến kiểu như khi Jack đứng trước mũi tàu hét vang “Ta là vua của thế giới”. Trừ tôi. Xem được độ nửa phim thì chị Nicole quay ra thì thầm câu gì đó vào tai anh Conrad. Hai người họ đứng dậy và anh Conrad nói, “Lát gặp lại hai đứa.”

Ngay khi họ vừa đi khỏi, tôi rít lên, “Thật kinh tởm. Chắc là họ lên lầu làm chuyện đó ý mà.”

“Làm chuyện gì cơ?” Cam hỏi.

“Thôi đi, cậu đừng có làm bộ như không biết. Cậu không nghĩ là chị ta trông rất đáng ghét sao?”

“Đáng ghét á? Không. Mình thấy chị ấy cũng dễ thương đấy chứ. Mặc dù có hơi lạm dụng phần má bronzơ (màu đồng) một chút.”

Tôi cười phá lên. “Phần má bronzơ á? Cậu thì biết gì về phần má bronzơ?”

“Cậu quên là mình cũng có chị gái à?” Cam mỉm cười. “Chị ấy rất thích trang điểm. Hai bọn tớ lại còn dùng chung phòng tắm.”

Tôi không hề nhớ là Cam từng kể mình có chị gái cơ đấy.

“Công nhận chị ta trát hơi nhiều phấn thật, trông chị ấy chẳng khác nào một quả cam tươi! Mà không hiểu cái mũ Red Sox của chị ta đâu rồi nhỉ?” Tôi mỉm cười.

Cam cầm điều khiển lên bấm nút tạm dừng và quay sang hỏi tôi, “Tại sao cậu lại bị ám ảnh về chị ta đến như thế?”

“Mình đâu có bị ám ảnh về chị ta? Tại sao mình lại phải để ý tới chị ta làm gì? Loại người như chị ta chẳng hề có tẹo cá tính nào hết, đầu óc trống rỗng tuếch. Chị ta nhìn anh Conrad cứ như anh ấy là Chúa trời không bằng,” tôi biết Cam đang đánh giá tôi là kẻ hẹp hòi, ích kỷ, nhưng tôi vẫn không sao ngừng lải nhải được.

Cậu ấy nhìn tôi như muốn nói điều gì đó, xong lại thôi. Thay vào đó, cậu ấy ấn nút bật phim xem tiếp.

Chúng tôi xem nốt bộ phim trong im lặng, không ai nói với ai câu nào. Về gần tới cuối phim, tôi nghe thấy tiếng anh Conrad vọng ra từ phía cầu thang. Không một chút suy nghĩ, tôi lập tức nhích lại gần Cam và dựa đầu lên vai cậu ấy.

Anh Conrad và chị Nicole từ trên gác đi xuống, anh nhìn chằm chằm về phía hai chúng tôi khoảng một giây rồi dặn, “Nói với mẹ là anh đưa chị Nicole về nhà nhé.”

“OK.” Mắt tôi vẫn không rời khỏi màn hình vô tuyến.

Ngay sau khi họ ra khỏi cửa, Cam liền ngồi thẳng người dậy và tôi cũng vậy. Cậu ấy hít thật sâu và hỏi tôi, “Cậu mời mình tới đây để chộc cho anh ấy ghen đúng không?”

“Ai cơ?” Tôi ngo ngác hỏi.

“Cậu biết thừa là ai rồi. Anh Conrad chứ ai.”

Mặt tôi nóng bừng lên. “Không hề,” tôi lắc đầu nói. Tại sao tất cả mọi người đều nghi ngờ về mối quan hệ giữa tôi và anh Conrad thế nhỉ?

“Cậu vẫn thích anh ấy sao?”

“Không.”

Cậu ấy thở dài cái thượt. “Thấy chưa, cậu đã hơi chán chừ.”

“Đâu có.”

Tôi có sao? Không phải chứ? Chắc chắn là không. “Giờ cảm giác của mình mỗi khi gặp mặt anh ta chỉ còn là sự chán ghét.” tôi nói.

Tôi biết Cam không hề tin lời tôi nói. Bởi đến chính tôi nghe còn thấy khó tin nữa là. Sự thực là mỗi khi nhìn thấy anh Conrad, trong lòng tôi lại trào dâng một nỗi khát khao đến mòn mỏi. Cảm giác đó chưa bao giờ mất đi trong tôi. Tôi cũng chẳng hiểu bản thân đang nghĩ gì nữa. Bên cạnh tôi đang có một anh chàng rất tuyệt vời, một người thực sự yêu mến tôi vậy mà tận sâu thẳm trong lòng tôi vẫn cố níu kéo lấy hình bóng của anh Conrad. Sự thật là tôi chưa bao giờ quên được anh, giống như nhân vật Rose trong phim *Titanic* mãi mãi nhớ về hình bóng của Jack.

Cam hắng giọng hỏi tiếp, “Cậu sắp rời khỏi đây rồi. Cậu vẫn muốn giữ liên lạc với mình chứ?”

Đúng là tôi chưa hề nghĩ về điều này thật. Cậu ấy nói không sai, mùa Hè sắp qua rồi, chẳng mấy chốc tôi sẽ phải quay trở về nhà.

“Ừm... cậu thì sao?”

“Tất nhiên là mình muốn rồi.”

Và rồi Cam nhìn tôi như thể đang chờ đợi điều gì đó. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là cái gì. Tôi vội nói, “Mình cũng thế. Mình cũng muốn.” Nhưng phản ứng của tôi quá trễ. Cam móc điện thoại trong túi ra xem và nói đã đến lúc cậu ấy phải về. Tôi cũng chẳng có ý kiến ý cọt gì hết.

Chương 40

Cuối cùng chúng tôi đã có một tối xem phim cùng nhau. Mẹ, cô Susannah, Jeremiah và tôi quyết định tắt hết đèn để xem phim cho tăng thêm phần kịch tính. Đó là một bộ phim của đạo diễn Alfred Hitchcock mà cô Susannah rất thích. Mẹ nổ một nồi bắp rang bơ lớn, kèm theo cả lọ kẹo sữa, kẹo dẻo, và kẹo bơ. Cô Susannah mê mẩn kẹo bơ. Đây là truyền thống của chúng tôi từ trước tới giờ, có điều buổi chiếu phim hôm nay thiếu mất anh Steven và anh Conrad – người đang phải đi làm thêm ca đêm.

Xem được nửa chừng phim *Notorious* – bộ phim mà cô Susannah vẫn thường gọi là “tình yêu lớn của cuộc đời cô” – thì cô thiếp đi lúc nào không hay. Mẹ tôi đắp cho cô một chiếc chăn mỏng và khi hết phim mẹ thì thăm bảo, “Jeremiah cháu bé mẹ lên gác nhé?”

Jeremiah vội vàng gật đầu và cúi xuống nhẹ nhàng bế mẹ lên, từ từ đi lên trên gác. Trong suốt thời gian đó cô Susannah thậm chí chẳng hề cựa mình lấy một lần, chứ đừng nói là tỉnh giấc. Nằm trên tay Jeremiah, trông cô Susannah thật nhỏ bé, cậu ấy bế bồng cô lên một cách dễ dàng. Mặc dù bọn tôi chỉ suýt soát tuổi nhau nhưng khoảng khắc ấy trông cậu ấy người lớn hẳn lên.

Mẹ cũng đứng dậy duỗi chân duỗi tay, uể oải nói với tôi, “Mệt quá đi mất. Con có đi ngủ luôn không Belly?”

“Chưa ạ. Con dọn dẹp dưới này cái đã.”

“Ngoan lắm!” Mẹ nháy mắt khen ngợi, rồi đi lên gác.

Tôi bắt đầu nhặt vỏ kẹo bơ và mấy hạt hạnh nhân rơi vãi trên thảm bỏ vào túi rác.

Jeremiah xuống nhà đúng lúc tôi đang cất đĩa phim vào trong vỏ. Cậu ấy ngồi phịch xuống ghế, nhìn tôi và bảo, “Đừng đi ngủ vội.”

“Ok, cậu muốn xem phim khác không?”

“Không, xem tivi thôi.” Nói rồi cậu ấy cầm điều khiển lên và bắt đầu lướt qua các kênh một cách ngẫu nhiên. “Sao dạo này chẳng thấy Cam Cameron đến đây nữa thế?”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Jeremiah, khẽ thở dài. “Mình cũng chịu, không thấy cậu ấy gọi, và mình cũng chẳng gọi cho cậu ấy. Mùa Hè dù sao cũng sắp qua rồi. Chắc bọn mình cũng chẳng gặp lại nhau nữa đâu.”

“Thế cậu có muốn không? Gặp lại cậu ta ý?” Jeremiah hỏi, mắt vẫn dán chặt vào màn hình vô tuyến.

“Mình cũng không biết... mình không dám chắc. Có thể có, có thể không.”

Jeremiah chuyển TV sang chế độ tắt tiếng rồi quay sang nhìn tôi và nói, “Mình không nghĩ là cậu ta hợp với cậu,” mắt cậu ấy rất buồn. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Jeremiah trông buồn đến như vậy.

Tôi đáp lại nhẹ nhàng. “Ừ, mình cũng thấy thế.”

“Belly...” cậu ấy hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật mạnh làm mấy lọn tóc trên trán bay bay. Bỗng nhiên tôi thấy tim mình đập thành thịch – có điều gì đó sắp xảy ra. Cậu ấy sắp nói ra cái điều tôi không hề muốn nghe. Điều cậu ấy sắp nói ra đây có thể sẽ làm thay đổi toàn bộ mọi chuyện.

Tôi tính mở miệng ngắt lời Jeremiah, trước khi cậu ấy kịp thốt ra những lời mà sẽ không thể rút lại được, nhưng cậu ấy đã lắc đầu ra hiệu, “Cứ để mình nói nốt đã.”

Cậu lại hít một hơi dài, sau đó chậm rãi nói, “Lâu nay mình vẫn luôn coi cậu là bạn thân nhất của

mình. Nhưng giờ còn hơn thế nữa. Trong mắt mình, cậu giờ không chỉ đơn thuần là một người bạn thân thôi đâu.” Jeremiah nhích sát lại gần tôi hơn. “Cậu tuyệt vời hơn bất cứ cô gái nào mình từng gặp, và cậu luôn ở bên cạnh mình, động viên và khích lệ mình. Minh... mình tin tưởng cậu hoàn toàn. Và cậu cũng có thể tin tưởng vào mình. Cậu biết điều đó mà.”

Tôi gật đầu như một cái máy. Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ấy nói, nhìn thấy đôi môi cậu ấy chuyển động, nhưng tâm trí tôi lại đang phải hoạt động với vận tốc cả nghìn dặm/phút. Người đang ngồi trước mặt tôi đây là Jeremiah. Người bạn thân của tôi, người bạn chí cốt của tôi. Người em trai tôi chưa bao giờ có. Điều này thật quá sức đối với tôi, tôi thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Bởi vì tôi chưa từng nhìn cậu ấy theo cách đó. Bởi vì trong mắt tôi luôn luôn chỉ có một người duy nhất. Và người đó là anh Conrad.

“Và mình biết lâu nay cậu vẫn chỉ thích có mình anh Conrad, nhưng giờ cậu đã quên được anh ấy rồi đúng không?” Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi tràn trề hi vọng, và điều đó càng khiến tôi đau lòng hơn khi biết mình không thể cho cậu ấy câu trả lời như ý cậu ấy mong muốn.

“Minh... Minh cũng không biết nữa,” tôi cúi gầm mặt lí nhí đáp.

Jeremiah hít một hơi thật sâu, giống như cách cậu ấy vẫn làm mỗi khi tức giận. “Nhưng...tại sao? Anh ấy không hề nhìn cậu theo cách đó. Nhưng mình thì có.”

Hai khóe mắt tôi rung rung như muốn khóc. Tôi không thể khóc. Cậu ấy nói quá đúng. Anh Conrad không hề nhìn tôi theo cách đó. Giá như tôi có thể nhìn Jeremiah như cách cậu ấy đang nhìn tôi thì mọi chuyện sẽ không đến nỗi phức tạp như bây giờ. Tôi ghen ngào nói, “Minh biết. Và cậu không thể tưởng tượng nổi mình đã cố gắng để quên anh ấy đến thế nào đâu. Nhưng mình đã không làm được điều đó. Mình vẫn không sao quên được anh ấy.”

Jeremiah nhích xa ra khỏi chỗ tôi đang ngồi, mắt nhìn vu vơ vô định. Cậu ấy tránh không nhìn về phía tôi. “Anh ấy sẽ chỉ làm tổn thương cậu mà thôi.” Giọng cậu ấy rất buồn.

“Minh rất xin lỗi, Jeremiah. Nhưng xin cậu đừng giận mình nhé. Minh sẽ rất buồn nếu đến cậu cũng quay ra giận mình.”

Jeremiah thở dài, lắc đầu quảy quảy nói, “Minh không giận cậu. Minh chỉ... mà tại sao cứ phải là anh Conrad?”

Nói rồi cậu ấy đứng dậy, đi ra khỏi phòng, bỏ lại mình tôi ngồi trơ khấc ở đó.

Chương 41

Hè năm 12 tuổi

Như thường lệ, tối hôm đó chú Fisher đưa bọn con trai đi câu cá đêm ở tít ngoài khơi xa. Trừ

Jeremiah, cậu ấy bị cô Susannah bắt ở nhà vì vẫn chưa hết ốm. Hai chúng tôi dành cả buổi tối trên chiếc ghế kẻ sọc cũ kỹ dưới tầng hầm, vừa xem phim vừa ăn khoai tây nhúng sốt.

Đoạn giữa hai tập phim Kẻ hủy diệt 1 và Kẻ hủy diệt 2, Jeremiah quay sang than thở với tôi, giọng đầy cay đắng, “Cậu biết không, bố yêu anh Conrad hơn mình.”

Tôi đang nhồm dầy thay đĩa DVD, nghe thấy vậy lập tức quay ngoắt lại hỏi, “Hả?”

Jeremiah đưa tay nhặt sợi chỉ thừa trên tấm chăn mỏng đang đắp trên đùi. “Sự thật là thế mà. Nhưng không sao, chẳng nào thì mình cũng chẳng quan tâm lắm tới chuyện đó.”

Quả thực, tôi cũng rất đồng quan điểm với Jeremiah về chuyện của chú Fisher nhưng tôi đã không nói gì. Dù sao cũng chẳng nên về hùa với ai đó nói xấu bố mẹ của người ấy, dù với bất kỳ lý do gì. Tôi nhét cái đĩa DVD vào đầu máy và ngồi lại xuống ghế. Lấy tay kéo một góc chăn đắp lên chân, tôi nhẹ nhàng nói, “Mình thấy bố cậu cũng có tệ lắm đâu.”

Jeremiah quay sang nhìn tôi. “Có đấy, cậu cũng biết còn gì. Chỉ có anh Conrad là luôn coi ông ấy như Thánh thôi, cả anh trai cậu cũng vậy.”

Tôi phân bua, “Thì tại bố cậu quá khác so với bố bọn mình chứ sao. Chú Fisher còn chịu đưa các cậu đi câu cá hay chơi bóng cùng các cậu chứ bố bọn mình chẳng bao giờ. Ngoài món cờ vua ra bố mình chẳng biết chơi trò gì hết.”

Cậu ấy nhún vai. “Mình cũng thích chơi cờ vua.”

Không ngờ Jeremiah cũng có niềm đam mê với môn cờ vua cơ đấy! Bản thân tôi cũng rất thích chơi cờ vua. Bố đã dạy tôi chơi từ khi tôi mới lên bảy. Và tôi chơi không tệ chút nào. Có điều, thích là một chuyện còn tam gia vào CLB cờ vua lại là chuyện khác. Theo lời Taylor thì CLB cờ vua chỉ dành cho mấy đứa chuyên ngoáy mũi thôi.

“Anh Conrad thực ra cũng rất thích chơi cờ nhưng anh ấy luôn cố làm những thứ bố mình muốn. Mà mình nghĩ anh ấy thậm chí còn chẳng thích bóng bính gì hết ý, không giống như mình. Còn lý do anh ấy chơi bóng giỏi đến thế, không phải vì lòng đam mê với trái bóng hay gì hết, mà vì anh ấy vốn luôn giỏi tất cả mọi thứ, không cứ gì bóng đá.”

Công nhận, anh Conrad đúng là giỏi mọi thứ. Tôi bốc một nắm khoai tây đầy đút vào miệng để khỏi phải nói gì thêm.

“Sẽ có một ngày mình giỏi hơn cả anh ấy.” Jeremiah nói, giọng chắc như đinh đóng cột.

E rằng cái ngày đó sẽ không bao giờ xảy ra mất, bởi anh Conrad quả thực là quá giỏi.

Đột nhiên Jeremiah chuyển phát sang một chủ đề khác, chẳng liên quan. “Mình biết cậu thích anh Conrad.”

Tôi nuốt vội chỗ khoai tây trong mồm. Tự dưng thấy đắng thế không biết, chẳng khác gì đang nhai rom! “Không hề ý,” tôi giãy nảy lên. “Mình không hề thích anh Conrad.”

“Có đây.” Jeremiah nhìn tôi với ánh mắt kiểu mình-biết-tổng-hết-rồi-lại-còn-chối. “Thú thật đi. Giữa chúng ta chẳng phải đã giao hẹn không được có bí mật đây sao?” Tôi và Jeremiah quả thật đã từng giao ước với nhau là sẽ không bao giờ giữ bí mật gì với nhau. Nó giống như một thứ truyền thống được hiểu ngầm giữa hai chúng tôi – giống như việc Jeremiah luôn uống giùm hết sữa trong bát ngũ cốc của tôi cũng là một truyền thống. Ngoài hai đứa chúng tôi ra, chẳng ai biết được về bí mật đó.

“Đã bảo không phải mà. Mình thực sự không hề thích anh ý,” tôi khẳng khái phủ nhận. “Mình chỉ coi anh ấy như một người bạn. Chứ mình không nhìn anh ấy theo kiểu kia.”

“Có đây. Cậu nhìn anh ấy như thể cậu đang yêu.”

Tôi không thể tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn thấu hết ruột gan của mình kia thêm một giây nào nữa. Nóng máu, tôi gắt lên, “Cậu cứ thích tự suy diễn như thế bởi vì cậu ghen tỵ với anh Conrad về tất cả mọi thứ.”

“Mình chẳng ghen tị. Mình chỉ ước có thể giỏi được như anh ấy.” Jeremiah từ tốn đáp lại. Sau đó cậu ấy ợ hơi một cái rồi thản nhiên quay ra bật phim lên xem.

Vấn đề là Jeremiah nói không sai. Tôi có yêu anh ấy. Tôi còn nhớ như in cái ngày tôi xác lập được tình cảm của mình dành cho anh. Ngày hôm đó, anh Conrad dậy từ sớm để chuẩn bị một bữa sáng đặc biệt dành riêng cho chú Fisher nhân Ngày Của Cha. Tuy nhiên, chú ý đã không xuống Cousins như dự định. Mặc dù vậy, anh Conrad vẫn vào bếp nấu. Khi ấy anh mới 13 tuổi và tài nghệ nấu ăn của anh thì dở tệ, nhưng chúng tôi vẫn đánh chén sạch bách phần ăn sáng của mình. Nhìn cách anh ấy vừa phục vụ món trứng nửa chiên nửa ốp-lét của mình cho mọi người, vừa cố tỏ ra không buồn, tôi đã tự nhủ với lòng mình rằng: *Suốt cuộc đời này tôi sẽ chỉ yêu mình anh.*

Chương 42

Anh lại vừa ra biển chạy bộ - một thói quen mới gần đây của anh. Tôi biết điều đó bởi tôi đã đứng nhìn anh từ cửa sổ phòng mình trong hai buổi sáng liền. Anh mặc áo phông và quần tập gym, mồ hôi ướt đẫm thành vệt dài trên lưng anh. Tôi nhìn thấy anh rời nhà cách đây khoảng một tiếng và giờ thì đang quay trở về.

Tôi bước ra ngoài hiên mà không có lấy một kế hoạch thực sự nào trong đầu. Tôi chỉ biết rằng mùa Hè sắp qua đi và mọi thứ sẽ trở nên quá muộn nếu tôi không làm một điều gì đó. Chúng tôi sẽ rời khỏi đây và tôi sẽ mất đi cơ hội để thổ lộ lòng mình với anh. Jeremiah đã thú nhận tất cả và giờ tới lượt tôi. Tôi không thể để một năm nữa trôi đi mà không nói được điều gì với anh. Tôi luôn sợ sự thay đổi, sợ tất cả những gì có thể làm chao đảo con thuyền mùa Hè xinh đẹp của chúng tôi – nhưng chẳng phải bằng việc thú nhận tình cảm của mình, Jeremiah đã làm điều đó rồi đây sao? Và chúng tôi vẫn sống tốt. Chúng tôi vẫn là Belly và Jeremiah như ngày xưa.

Tôi cần phải nói ra. Bởi tôi sẽ chết mất nếu cứ phải giữ mãi trong lòng như thế này. Tôi không thể

tiếp tục khao khát về một thứ, về một người mà có thể anh ấy cũng thích mình lại, hoặc cũng có thể không. Tôi cần phải biết dứt khoát một lần cho xong. Ngay bây giờ hoặc không bao giờ.

Anh không nghe thấy tiếng tôi đi tới từ đằng sau do còn mãi cúi xuống tháo dây giày.

“Anh Conrad,” gọi lần một không được, tôi liền cao giọng tiếp lần hai. “Anh Conrad!”

Anh giật mình nhìn lên, sau đó đứng thẳng dậy. “Chào em.”

Thấy anh giật mình như thế có vẻ là một dấu hiệu tốt. Anh Conrad luôn có hàng vạn bức tường bao xung quanh. Do đó nếu tôi bắt đầu ngay lúc này, có lẽ anh sẽ không kịp dựng lên một bức tường mới được.

Tôi hít một hơi thật sâu và bắt đầu nói. Đó là những lời đầu tiên nảy ra trong đầu tôi, những lời vốn được tôi chôn chặt trong tim suốt bao năm nay mà không dám thổ lộ. “Em đã yêu anh từ khi em mới mười tuổi.”

Anh ấy chớp chớp mắt.

“Anh là người duy nhất. Anh đã dạy em khiêu vũ, anh đã bơi ra kéo em lại khi thấy em bơi quá xa bờ. Anh còn nhớ không? Anh đã ở bên cạnh, đẩy em trở vào bờ, và trong suốt quãng thời gian đó anh luôn miệng động viên em “Cố lên, sắp tới rồi”, và em đã hoàn toàn tin tưởng anh. Em tin anh bỏ vì đó là anh, bất kể anh nói điều gì em cũng đều tin hết. So với anh, tất cả những người con trai khác đều chỉ giống như muối biển, kể cả Cam. Và anh cũng biết là em ghét muối biển như thế nào mà. Anh biết tất cả mọi điều về em, kể cả việc em chỉ yêu có mình anh.”

Nói xong tôi đứng im nhìn anh, chờ đợi. Tôi gần như không thở được nữa. Trái tim tôi dường như sắp nổ tung với bao nỗi niềm chất chứa trong đó. Tôi đưa tay túm tóc lên thành đuôi ngựa và cứ giữ như vậy, tiếp tục chờ đợi phản ứng của anh.

Khoảng thời gian chờ đợi đó dài như vô tận.

“Em không nên như vậy. Anh không phải là người dành cho em. Anh xin lỗi.”

Và đó là tất cả những gì anh nói. Tôi lắc đầu nhìn anh. “Em không tin. Em biết anh cũng thích em.” Tôi đã thấy cái cách anh nhìn tôi khi tôi ở bên Cam, và tôi dám chắc nó mang một ý nghĩa gì đó.

“Nhưng không phải như cách mà em mong đợi,” anh khẽ thở dài, như thể đang thương hại tôi vậy. “Em vẫn chỉ là một cô bé, Belly ạ.”

“Em không còn là cô bé nữa! Anh chỉ ước như vậy để không phải đối mặt với mấy chuyện này mà thôi. Đây là lý do tại sao anh cứ nổi cáu với em suốt mùa Hè năm nay,” càng nói giọng tôi càng to. “Anh có thích em. Anh nhận đi.”

“Em điên rồi,” anh Conrad bật cười, lắc đầu nhìn tôi và quay lưng bỏ đi.

Nhưng lần này tôi quyết định không thể để anh đi dễ dàng như vậy được. Tôi đã quá mệt mỏi và chán ngấy cái điệu hờ hững kiểu James Dean của anh rồi. Anh có tình cảm với tôi và tôi biết chắc là

nghư vậy. Bằng mọi giá tôi sẽ bắt anh phải thừa nhận điều đó.

Tôi kéo tay áo anh giật lại. “Anh hãy thừa nhận đi. Anh nổi giận khi thấy em qua lại với Cam. Anh muốn em mãi mãi là fan hâm mộ bé nhỏ của anh.”

“Cái gì?” Anh giằng tay ra khỏi tay tôi. “Tĩnh lại đi Belly, đừng nghĩ mọi thứ trên đời chỉ xoay quanh mình em như thế.”

Hai má tôi đỏ bừng lên, toàn thân nóng bừng như phải bỏng. So với việc bị bỏng nắng do phơi mình quá lâu dưới ánh nắng Mặt Trời còn tệ hơn gấp tỷ lần.

“Vâng, bởi vì thế giới chỉ xoay quanh mình *anh* thôi đúng không?”

“Em không biết mình đang nói cái gì đâu,” giọng anh đầy vẻ hăm dọa, nhưng tôi mặc kệ. Tôi đang quá tức giận. Đằng nào thì tôi cũng đã nói ra hết những gì trong lòng mình và cũng không thể rút lại được nữa.

Tôi tiếp tục đứng chắn trước mặt anh. Lần này nhất định tôi sẽ không để anh quay lưng bỏ đi dễ dàng như vậy. “Anh muốn giữ em bên cạnh như thế này mãi đúng không? Để em cứ mãi phải đuổi theo anh, để anh thấy mình quan trọng. Rồi ngay khi em bắt đầu quên được anh thì anh lại tìm cách kéo em lại. Chính anh mới là người có vấn đề, anh Conrad ạ. Nhưng em nói để anh biết sự kiên nhẫn của em cũng chỉ có giới hạn thôi.”

Anh ấy cúi gằm mặt lại, “Em đang nói cái quái gì đấy?”

Tôi hất tóc sang một bên, quay ngoắt người lại mặt đối mặt với anh. “Mọi chuyện dừng ở đây thôi. Từ giờ em không còn là của anh nữa. Là bạn cũng không, là fan hâm mộ cũng không, nói chung không là gì hết. Em chịu hết nổi rồi.”

“Thế em muốn cái gì ở anh hả? Em quên là mình đã có riêng một cậu bạn trai để chơi cùng rồi sao?” Anh nghiêng răng hỏi.

Tôi lắc đầu, lùi khỏi chỗ anh đang đứng. “Chuyện không phải như thế.” Anh ấy đã hiểu sai mọi chuyện. Đó không phải là điều tôi đang cố nói. Chính anh mới là người đã đùa giỡn với tôi suốt bao năm qua. Anh biết rõ tình cảm của tôi dành cho anh và cứ để mặc cho tôi yêu anh. Anh muốn tôi làm như vậy.

Anh bước tới gần tôi. “Một phút trước em nói thích anh. Kế đến là Cam...” anh ngừng lại giây lát. “Rồi cả Jeremiah. Không phải thế à? Em thích ăn bánh ga-tô, nhưng đồng thời em lại muốn có cả bánh quy, cả kem nữa...”

Tôi hét lên, “Anh im đi!”

“Em mới là người luôn đùa giỡn với người khác, Belly ạ,” anh cố nói bằng giọng bình thản nhất có thể nhưng rõ ràng toàn thân anh đang căng cứng như mấy sợi dây đàn guitar ngớ ngẩn của anh.

“Anh có biết cả mùa Hè năm nay, anh cư xử với mọi người tệ lắm không. Anh chỉ biết nghĩ cho bản thân mình thôi, không cần biết những người khác sẽ ra sao. Ừ thì bố mẹ anh sắp ly dị đấy, thế thì

sao? Hàng ngàn người khác cũng có bố mẹ ly dị đấy thôi. Anh không thể coi đó là cái cớ để đối xử với mọi người chẳng ra gì như thế!”

“Em im đi!” Anh quay ngoắt đầu sang hướng khác, môi mím chặt, tay co lại thành nắm đấm. Xem ra tôi đã thành công. Tôi đã chạm được tới tầng cảm xúc thực sự của anh rồi.

“Hôm trước cô Susanna đã phải bật khóc vì anh – cô gần như không thể ra khỏi giường. Vậy mà anh có buồn quan tâm tới mẹ mình không? Anh có biết mình ích kỷ đến thế nào không?”

Anh Conrad tiến sát lại gần tôi, gần tới mức mặt chúng tôi gần như chạm vào nhau, như thể anh sắp sửa đánh tôi hoặc hôn tôi đến nơi rồi. Tim tôi như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Tôi giận tới mức ước sao anh cứ vung tay đánh mình cho xong. Nhưng tôi biết anh sẽ không bao giờ làm như vậy, không đời nào. Anh nắm lấy vai tôi, lắc mạnh một cái cho tôi tỉnh lại, rồi bất thành linh thả tôi ra. Nước mắt mình bắt đầu trào ra, bởi trong một phút, tôi đã nghĩ rằng anh sẽ...

Hôn tôi.

Jeremiah bước tới đúng lúc tôi đang khóc. Cậu ấy vừa từ chỗ làm thêm về, tóc vẫn còn đang ướt nhẹp. Tôi thậm chí còn không nghe thấy tiếng xe của cậu ấy. Jeremiah nhìn anh Conrad sau đó quay sang nhìn tôi và ngay lập tức cậu ấy đoán ra được có gì đó không hay vừa xảy ra. Ban đầu mặt cậu ấy có vẻ hơi hoảng hốt nhưng rồi sự lo lắng đó nhanh chóng chuyển thành tức giận. “Chuyện gì thế? Conrad, anh bị làm sao thế hả?”

Anh Conrad lừ mắt nhìn Jeremiah. “Đưa con bé này tránh xa anh ra. Giờ anh không có tâm trạng nào cho mấy chuyện vớ vẩn này.”

Tôi điếng người. Thà bị anh cho một cái tát vào mặt có khi còn không đau như thế này.

Anh vừa dợm bỏ đi thì bị Jeremiah kéo giật lại. “Anh giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng rồi muốn đi đâu thì đi. Anh cư xử cái kiểu gì thế, sao lại trút giận lên đầu tất cả mọi người. Anh để Belly được yên đi.”

Tôi run bắn người. Tất cả mọi chuyện là vì tôi thật sao? Suốt cả mùa Hè, tâm trạng thất thường của anh Conrad rồi cả việc anh tự nhốt mình trong phòng cả ngày... không lẽ đều là vì tôi? Chứ không phải vì chuyện bố mẹ anh sắp ly dị không thôi? Anh ấy khó chịu như vậy là vì chứng kiến tôi ở bên người khác sao?

Anh Conrad cố giằng tay ra khỏi tay Jeremiah. “Anh phải nói câu ấy mới phải. Để anh được yên.”

Nhưng Jeremiah vẫn không nhượng bộ. “Thì tất cả đều mặc cho anh muốn làm gì thì làm suốt cả mùa Hè đấy còn gì. Kể cả khi anh nhậu nhẹt say xỉn, tối ngày mặt nặng mày nhẹ như điên. Anh đáng nhẽ phải là người chứng chặc hơn chứ! Anh là anh cả cơ mà! Anh xử sự cho ra dáng đi. Anh là con trai mà chẳng dám tự giải quyết chuyện của mình!”

Anh Conrad gầm lên, “Tránh ra!”

“Không!” Jeremiah càng tiến lại gần hơn, cho tới khi mặt hai anh em bọn họ chỉ còn cách nhau có

vài phân, hết như anh và tôi cách đây chưa đầy mười lăm phút.

Giọng anh Conrad đầy vẻ hăm dọa, “Anh cảnh cáo trước rồi đấy nhé Jeremiah.”

Bọn họ lúc này chẳng khác nào hai con sói hung tợn đang chỉ chực lao vào cắn xé lẫn nhau. Cả hai đều đã quên mất sự tồn tại của tôi. Tôi có cảm giác như đang phải chứng kiến một việc mà đáng ra tôi không nên nhìn trộm. Tôi chỉ muốn lấy tay bịt chặt tai lại. Suốt bao nhiêu năm quen biết anh em nhà Fisher, tôi chưa từng thấy họ như thế này bao giờ. Mặc dù đôi khi giữa hai anh em cũng có những bất đồng và tranh cãi nhưng tới mức căng thẳng với nhau như thế này thì đúng là lần đầu tiên. Tôi biết mình nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nhưng tôi lại không nỡ bỏ đi. Và thế là tôi đứng yên bên ngoài, hai tay khoanh trước ngực.

Jeremiah hét lên, “Anh có biết là anh giống hệt bố không?”

Phải tới khi đó tôi mới hiểu ra rằng toàn bộ câu chuyện thực chất chẳng liên quan gì tới mình hết. Cốt lõi của vấn đề nằm ở chỗ khác, và phức tạp hơn rất nhiều.

Conrad đẩy Jeremiah ra một cách thô bạo và Jeremiah lập tức nhảy vào xô mạnh vào người ông anh. Anh Conrad loạng choạng, tí nữa thì ngã, nhưng rồi anh lấy lại được thăng bằng và giơ tay thui vào chính giữa mặt Jeremiah một cú trời giáng. Tôi hét hoảng hét ầm lên. Kế đó hai anh em lao vào vật nhau ra đất, không ngừng đấm đá túi bụi, mồm liên tục chửi thề. Họ thậm chí còn xô cả vào cái bình trà Mặt Trời to dùng của cô Susannah đặt trên bàn làm cái bình vỡ choang còn trà thì đổ lênh láng ra thềm trước nhà. Tôi thậm chí đã nhìn thấy có vết máu dính trên cát nhưng không biết là của ai.

Bọn họ vẫn tiếp tục đánh nhau trên đồng cỏ vỡ đó, mặc dù Jeremiah sắp tụt cả dép đến nơi rồi. Tôi gào khản cả giọng kêu họ dừng lại nhưng chẳng ích gì. Anh Conrad và Jeremiah trông giống hệt nhau. Chưa bao giờ tôi thấy hai anh em họ giống nhau như lúc này. Cả hai vẫn chưa có vẻ gì là muốn dừng lại, nếu như mẹ tôi không bất ngờ xuất hiện. Tôi đoán là mẹ đi ra từ chỗ cửa chớp bởi vì tôi cũng không hề biết mẹ đã đứng đó từ lúc nào. Mẹ tách hai người đó ra bằng một sức mạnh phi thường mà chắc chỉ những bà mẹ mới có được.

Mẹ lao vào giữa hai anh em, quát rất to, “Hai đứa dừng lại ngay,” giọng mẹ không phải giống như đang nổi giận, mà có vẻ đượm buồn, như thể sắp khóc, mà mẹ tôi thì chưa bao giờ khóc.

Cả hai đều đang thở dốc, và không ai thèm nhìn vào mặt ai, nhưng tôi cảm nhận được mối liên kết giữa ba người bọn họ, cả ba người. Dường như họ biết một điều gì đó mà tôi không biết. Tôi chỉ biết đứng ở vòng ngoài và quan sát mọi việc. Giống như lần tôi đi nhà thờ cùng với Taylor, trong khi tất cả mọi người đều thuộc từng câu từng chữ các bài thánh ca thì tôi đến nửa chữ cũng chẳng thuộc. Tôi có cảm giác giống như một kẻ ngoại đạo.

“Hai đứa đã biết chuyện, đúng không?” mẹ hỏi, dùng tay đẩy hai anh em ra mỗi người một phía.

Jeremiah thở hồng hộc và tôi biết cậu ấy đang cố nén để không bật khóc. Mặt cậu ấy tím bầm. Trong khi anh Conrad thì tỏ ra thờ ơ, mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào hết. Như thể chỉ có thân xác anh ấy ở đây còn hồn thì đã bay đi một chỗ khác xa lắm rồi.

Rồi đột nhiên mặt anh chợt giãn ra, và trông anh lúc này không khác gì một đứa trẻ lên tám. Tôi

quay đầu lại nhìn và nhận ra cô Susannah đang đứng trên bậc cửa. Cô đứng đó, thật mong manh trong chiếc váy ngủ màu trắng. “Mẹ xin lỗi,” vừa nói cô vừa giơ tay lên đầy tuyệt vọng.

Cô ngấp ngừng bước tới chỗ anh Conrad và Jeremiah, mẹ tôi lập tức tránh sang một bên. Cô dang tay ra, Jeremiah ngã vào lòng mẹ. Mặc dù giờ cậu ấy đã cao lớn hơn mẹ rất nhiều nhưng trong vòng tay mẹ, trông Jeremiah vẫn thật nhỏ bé. Máu trên mặt cậu ấy dính be bét lên váy cô nhưng cả hai mẹ con ôm nhau không rời. Tôi chưa từng thấy cậu ấy khóc nức nở như vậy sau cái lần bị anh Conrad chẳng may đóng sập cửa vào tay nhiều năm về trước. Hôm ấy anh Conrad cũng khóc nhiều không kém gì Jeremiah, nhưng hôm nay thì không. Anh để im cho cô Susannah vuốt tóc nhưng anh không hề khóc.

“Belly chúng ta đi thôi,” mẹ nắm tay tôi dắt đi. Đã lâu lắm rồi mẹ không làm như vậy, và tôi ngoan ngoãn đi theo mẹ vào nhà giống như một đứa trẻ. Chúng tôi lên phòng mẹ ở trên gác. Mẹ đóng cửa lại và ngồi xuống giường, tôi cũng ngồi xuống bên cạnh mẹ.

“Có chuyện gì thế mẹ?” Tôi hỏi hộp chờ câu trả lời của mẹ.

Mẹ cầm lấy tay tôi đặt lên tay mẹ, và khẽ siết chặt tay tôi, như thể tôi mới là điểm tựa của mẹ chứ không phải ngược lại. Mẹ nói, “Belly, cô Susannah lại ốm trở lại rồi.”

Tôi nhắm chặt mắt lại. Tôi có thể nghe thấy tiếng biển gào thét bên tai, giống như mỗi khi tôi áp vò ốc thật gần bên tai vậy. Đây không thể là sự thật. Không thể nào. Tâm trí tôi như đang bồng bềnh trôi ở một phương trời nào đó chứ không phải cơ Cousins. Tôi đang bơi dưới bầu trời đầy sao; tôi đang ở trường học giờ Toán; tôi đang đạp xe ở vườn sau nhà. Tôi không phải đang ở Cousins. Chuyện này không hề xảy ra.

“Ôi hạt đậu nhỏ của mẹ,” mẹ thở dài buồn bã. “Mẹ muốn con mở mắt ra, mẹ muốn con hãy nghe mẹ nói.”

Tôi sẽ không mở mắt, tôi sẽ không nghe thấy lời mẹ nói, bởi tôi đang không hề có mặt ở đây.

“Cô Susannah đang bị ốm. Cô đã bị ốm từ rất lâu rồi. Căn bệnh ung thư quái ác đã quay trở lại. Và lần này còn nghiêm trọng hơn. Nó đã di căn tới cả gan của cô rồi.”

Tôi mở trừng mắt ra và rút tay ra khỏi tay mẹ. “Cô ấy làm sao ốm được. Cô ấy vẫn khỏe. Cô ấy vẫn là cô Susannah của con,” mặt tôi đầm đìa nước mắt và tôi thậm chí còn không biết mình bắt đầu khóc từ lúc nào.

Mẹ gật đầu nói với tôi, “Con nói đúng. Cô ấy vẫn là cô Susannah. Và cô ấy luôn làm mọi việc theo ý mình. Cô ấy không muốn để các con biết chuyện này. Cô ấy muốn mùa Hè năm nay phải thật *hoàn hảo*,” – mẹ hơi chững lại trước hai từ “hoàn hảo”, và mắt mẹ bắt đầu đỏ hoe.

Mẹ kéo tôi lại, ôm chặt tôi vào lòng, và tôi cứ để yên cho mẹ làm vậy.

“Nhưng ngay từ đầu hai anh ấy đã biết,” tôi khóc rầm rút trong vòng tay mẹ. “Tất cả mọi người đều biết, trừ con. Con là người duy nhất không biết gì hết, và không ai yêu cô Susannah hơn con.”

Nói vậy thôi nhưng tôi biết đó không phải là sự thật. Jeremiah và anh Conrad mới là người yêu cô Susannah hơn hết thảy mọi thứ. Tôi rất muốn nói với mẹ rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, lần

trước cô Susannah cũng bị ung thư và đã khỏe lại. Lần này cô cũng sẽ khỏe lại thôi. Nhưng nếu như tôi nói điều đó ra thành lời tức là tôi thừa nhận chuyện cô bị ung thư là thật, và rằng mọi chuyện đang diễn đều là thật. Tôi không thể!

Đêm hôm đó tôi nằm trên giường và khóc cả đêm. Toàn thân tôi đau ê ẩm. Tôi mở tất cả cửa sổ trong phòng ra và cứ nằm như vậy trong bóng đêm, lắng nghe tiếng sóng biển rì rào bên tai. Tôi ước gì những cơn sóng đó có thể cuốn tôi ra ngoài khơi và không bao giờ trở lại. Tôi tự hỏi phải chăng đây chính là cảm giác mà anh Conrad, Jeremiah và mẹ đang phải trải qua lúc này...

... Cái cảm giác giống như ngày tận thế đang tới gần và mọi thứ sẽ không bao giờ còn có thể quay trở lại như xưa được nữa.

Chương 43

Ngày chúng tôi còn nhỏ, khi căn nhà vẫn luôn đầy ắp mọi người, có bố tôi, có chú Fisher và nhiều người bạn khác nữa của gia đình, Jeremiah và tôi thường ngủ chung một giường, còn anh Conrad và anh Steven một giường. Hàng tối mẹ sẽ vào tận giường đắp chăn cho từng đứa. Bọn con trai thường tỏ vẻ không thích được mẹ chăm bẵm như trẻ con thế nhưng tôi biết thừa bọn họ chỉ giả vờ vậy thôi chứ thực ra thích bỏ xù đi được. Chúng tôi giống như mấy con sâu con cuộn tròn trong chăn, chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoe nguẩy nói chuyện với nhau. Tối rất thích cảm giác được nằm trên giường và lắng nghe tiếng nhạc du dương vọng lên từ dưới nhà, sau đó cùng Jeremiah thì thầm kể chuyện ma cho nhau nghe cho tới khi hai đứa ngủ thiếp đi. Cậu ấy thường là người thiếp đi trước và cho dù tôi có ra sức cầu véo hay bẹo má Jeremiah thế nào đi nữa cũng không làm sao đánh thức được cậu ấy. Lần cuối cùng chúng tôi nằm ngủ bên nhau có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi thực sự cảm thấy an toàn, không một chút âu lo. Mọi thứ khi đó đều đẹp và hoàn hảo.

Đêm hôm hai anh em đánh nhau, tôi lò dò sang gõ cửa phòng Jeremiah.

“Mời vào,” tiếng Jeremiah vọng ra.

Cậu ấy đang nằm trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, hai tay gối sau đầu. Má cậu ấy ươn ướt, hai mắt đỏ hoe, riêng mắt phải tím bầm và hơi sưng. Ngay khi vừa nhìn thấy tôi, cậu ấy lập tức lấy tay che mắt.

Tôi hỏi, “Này, mình vào được không?”

Cậu ấy ngồi bật dậy nói, “Ừ, vào đi.”

Tôi đẩy cửa đi vào trong phòng, ngồi xuống mép giường và tựa lưng vào tường. “Mình xin lỗi,” giọng tôi lí nhí. Tôi đã tập luyện kỹ càng từ trước khi sang đây, về việc sẽ phải nói gì và nói như thế nào để Jeremiah hiểu được tôi cảm thấy có lỗi đến thế nào. Về tất cả mọi chuyện. Nhưng rồi tôi bắt đầu òa khóc và làm hỏng hết kế hoạch.

Jeremiah nhào người ra, vỗ vỗ lên vai tôi một cách gượng gạo, và cậu ấy tránh không nhìn vào mắt tôi – khiến tôi cảm thấy cũng đờ ngượng ngùng hơn. Tôi sụt sùi nói được mỗi câu, “Thật không công bằng,” sau đó lại tiếp tục nức nở khóc như mưa.

Jeremiah nhẹ nhàng nói, “Mình cũng đã nghĩ về điều này suốt mùa Hè năm nay – rằng có lẽ đây sẽ là mùa Hè cuối cùng tất cả chúng ta được quây quần bên nhau như thế này. Cậu biết đấy, căn nhà này là chốn yêu thích nhất của mẹ mình và mình muốn mọi thứ thật hoàn hảo dành cho mẹ và anh Conrad đã phá hỏng mọi thứ. Anh ấy đã bỏ đi đâu rồi không biết. Mẹ mình đang vô cùng lo lắng trong khi đáng nhẽ ra mẹ phải được hoàn toàn thoải mái về tinh thần, không được lo âu hay suy nghĩ gì nhiều. Anh ấy là kẻ ích kỷ nhất trên đời mà mình biết, sau bố mình.”

Anh ấy cũng đang bị tổn thương vô cùng – tôi chỉ nghĩ thầm trong bụng nhưng không nói ra, bởi tôi biết nói ra cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. “Mình ước gì biết được chuyện này sớm hơn. Nếu mình chịu để ý một chút có lẽ mọi chuyện đã khác,” tôi buồn bã nói.

Jeremiah lắc đầu, “Mẹ không muốn cậu biết đâu. Mẹ không muốn bất cứ ai trong bọn mình biết chuyện đó, chính vì thế bọn mình mới giả vờ như không biết gì để mẹ đỡ lo. Nhưng lẽ ra mình nên kể cho cậu nghe. Như vậy có thể cậu sẽ thấy dễ dàng hơn.” Vừa nói Jeremiah vừa lấy tay áo quệt nước mắt. Tôi biết, cậu ấy đang cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tôi.

Tôi nghiêng người sang ôm Jeremiah vào lòng và rồi cậu ấy bắt đầu khóc, khóc thật sự, khóc trong im lặng. Chúng tôi cứ ngồi ôm nhau khóc như thế, hai vai rung bần bật cùng dựa vào nhau. Phải mãi một lúc lâu sau Jeremiah mới buông tôi ra và đưa tay quệt nước mắt.

“Cậu ngồi xích vào một chút đi,” tôi giục.

Jeremiah ngồi xích vào trong và tôi duỗi chân ngồi xuống bên cạnh. “Tối nay mình ngủ ở đây nhá?” Tất nhiên tôi hỏi vậy cho có thôi chứ dù cậu ấy có không chịu thì thôi cũng mặc kệ.

Jeremiah gật đầu và chúng tôi cứ như vậy ngủ thiếp đi, giày dép thượng nguyên lên cả giường. Mặc dù giờ chúng tôi đã lớn lên nhiều nhưng cảm giác vẫn như ngày nào. Chúng tôi vẫn nằm mặt đối mặt ngủ ngon lành y như ngày xưa.

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy khá sớm và thấy mình đang nằm vắt vẻo một góc giường trong khi Jeremiah đang co ro ở góc còn lại, ngáy o o. Tôi kéo chăn bên phía mình đắp lên người cho Jeremiah, và giờ cậu ấy giống như một con sâu con đang cuộn tròn trong cái túi ngủ, ngủ ngon lành. Kể đó tôi nhẹ nhàng đứng dậy ra khỏi phòng.

Đang loay hoay mở cửa phòng mình, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng anh Conrad: “Chào ooo buổi sáng.” Nghe cái giọng đó là biết anh ấy đã nhìn thấy tôi vừa từ trong phòng Jeremiah đi ra.

Tôi chậm rãi quay người lại và thấy anh đang đứng lù lù trước mặt. Trên người anh vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm qua, giống như tôi. Trông anh có vẻ rũ rượi và hơi lão đảo, mặt trông như sắp nôn.

“Anh say đây à?”

Anh nhún vai tỏ vẻ bất cần, nhưng toàn thân anh lại tỏ cáo điều ngược lại. Hiếm khi tôi thấy anh

căng thẳng và mệt mỏi đến như vậy. “Em cũng nên đối xử tử tế với anh nhỉ? Giống như cái cách em đã làm với Jere đêm qua ý?” Giọng anh đầy mỉa mai.

Tôi mở miệng định thanh minh rằng đêm qua giữa hai chúng tôi chẳng có gì xảy ra hết, rằng chúng tôi chỉ ôm nhau khóc cho tới khi ngủ thiếp đi thôi. Nhưng vấn đề là: Tôi không muốn thanh minh với anh điều gì hết. Anh không xứng đáng được biết bất cứ chuyện gì. “Anh là người ích kỷ nhất mà em từng gặp,” tôi cố ý nhấn mạnh rành rọt từng chữ. Cả đời tôi chưa bao giờ lại cố tình muốn gây tổn thương cho một người đến như vậy. “Thật không thể tin nổi em đã từng nghĩ rằng mình yêu anh cơ đấy.”

Mặt anh Conrad trắng bệch. Anh mở miệng ra tính nói gì đó nhưng lại thôi. Và anh cứ ngáp ngừng như vậy mãi không thốt ra nổi câu nào. Không ngờ anh Conrad cũng có ngày rơi vào cảnh bối rối không nói lên lời như thế.

Tôi mở cửa đi vào trong phòng. Đây là lần đầu tiên tôi là người chủ động chấm dứt câu chuyện với anh Conrad. Tôi đã làm được, cuối cùng tôi cũng đã quên được anh ấy. Cảm giác lúc ấy giống như vừa trút ra được hết mọi bức xúc vẫn chất chứa trong lòng bao lâu nay. Nhưng cái giá của sự tự do đó không hề nhỏ và tôi cũng chẳng cảm thấy thoải mái hay nhẹ nhõm hơn. Liệu tôi có quyền nói ra những lời gây tổn thương cho anh tới vậy không? Liệu tôi có bất cứ quyền gì với anh hay không? Anh đang bị tổn thương và tôi cũng vậy.

Tôi chui vào trong chăn và nằm râm rút khóc thêm một lúc nữa. Cứ cái đà này có lẽ tôi sẽ không còn nước mắt để mà khóc nữa mất. Tất cả mọi thứ đều không ổn và có vấn đề.

Sao tôi có thể cả mùa Hè chỉ chăm chăm lo chuyện trai gái, bơi lội, rồi tắm nắng trong khi cô Susannah đang ốm như thế mà không biết? Sao lại có thể như vậy chứ? Tôi không thể tưởng tượng nổi cuộc sống nếu thiếu cô Susannah thì sẽ như thế nào? Tôi đã vậy, còn Jeremiah và anh Conrad sẽ biết sống ra sao? Cô ấy là mẹ của họ cơ mà.

Cả buổi sáng hôm đó, tôi không ra khỏi giường. Tôi ngủ mãi tới tận hơn mười một giờ trưa mới dậy nhưng vẫn tiếp tục nằm ỳ ra trên giường. Tôi sợ phải đi xuống dưới nhà đối diện với cô Susannah và để cô nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình – mà như vậy thì cô sẽ đoán ngay ra được là tôi đã biết hết mọi chuyện.

Tới tầm trưa trưa đột nhiên mẹ xông vào trong phòng mà không buồn gõ cửa. “Dậy thôi nào hạt đậu bé nhỏ của mẹ.” Mẹ mở tủ lấy ra một cái áo phông và một chiếc quần soóc và đưa cho tôi.

“Con vẫn chưa muốn ra khỏi giường,” tôi giận dỗi quay lưng lại với mẹ. Tôi vẫn chưa hết giận mẹ về chuyện tối qua. Tôi có cảm giác như bị mẹ lừa vậy. Đáng nhẽ mẹ phải nói cho tôi biết sớm hơn mới phải. Hoặc chí ít thì cũng nên cảnh báo trước cho tôi còn chuẩn bị tinh thần chứ. Trước giờ tôi cứ đinh ninh là mẹ mình không biết nói dối cơ đấy ai dè... mẹ cũng nói dối như ai. Suốt thời gian qua, mỗi khi hai mẹ nói ra ngoài mua sắm, hoặc tới bảo tàng, hai đi ngắm cảnh... thực chất là đi tới bệnh viện để điều trị. Giờ thì tôi đã hiểu. Giá như tôi nhận ra điều đó sớm hơn!

Mẹ bước tới ngồi xuống mép giường bên cạnh tôi và đưa tay xoa lưng cho tôi, cảm giác từng ngón tay mẹ cào cào vào lưng thật là thích. Mẹ nhẹ nhàng nói, “Dậy đi nào, Belly. Con vẫn đang sống và cô Susannah cũng vậy. Lúc này con cần phải mạnh mẽ hơn vì cô ấy. Cô Susannah rất cần con.”

Mẹ nói đúng, nếu cô Susannah cần tôi thì tôi phải vì cô mà cố gắng. Tôi gật đầu, “Được rồi, con sẽ dậy,” và rồi như sực nhớ ra điều gì đó, tôi chống tay lên hỏi mẹ, “Con chỉ không hiểu tại sao chú Fisher lại có thể bỏ mặc cô ấy trong lúc cô cần chú nhất như thế?”

Mẹ quay mặt trầm ngâm nhìn ra cửa sổ, sau đó quay lại nhìn tôi trả lời, “Chính cô Beck muốn thế. Còn chú Adam thì vẫn luôn như vậy,” mẹ đưa tay vuốt má tôi. “Hơn nữa đây không phải là chuyện chúng ta có thể can thiệp được.”

~*~

Cô Susannah đang ở trong bếp làm bánh nướng nhân dâu. Cô đứng dựa lưng vào bếp, trên tay là cái bát to dùng bằng kim loại chuyên để dùng trộn bột. Hôm nay cô lại tiếp tục mặc một chiếc váy ở nhà khác, rộng không kém gì cái hôm qua. Giờ để ý mới thấy cả mùa Hè năm nay cô toàn mặc những chiếc váy kiểu như vậy, bởi vì chúng rộng thùng thình, giúp giấu đi được đôi tay gầy guộc cùng hai cái xương đòn đang ngày càng nhô cao của cô.

Cô vẫn chưa nhìn thấy tôi đi xuống. Trong một giây tôi đã tính quay đầu bỏ chạy trước khi cô kịp nhìn thấy. Nhưng tôi đã không làm vậy. Tôi không thể.

“Chào buổi sáng cô Susannah,” giọng tôi líu lo và vui vẻ hơn mức bình thường.

Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi và mỉm cười. “Đã quá trưa rồi còn gì. Cô không nghĩ giờ vẫn còn gọi là buổi sáng đâu.”

“Thế thì chào buổi chiều cô vậy,” tôi tiếp tục đứng nấn ná ở cửa.

“Cháu cũng đang giận cô đúng không?” Cô nhẹ nhàng hỏi tôi. Hai mắt cô ánh lên vẻ lo lắng.

“Cháu làm sao mà giận cô được,” tôi vừa nói vừa tới bên cô, choàng tay ôm lấy bụng cô rất tình cảm. Ngả đầu lên vai cô, tôi có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhẹ toát ra từ trên tóc cô.

“Cháu sẽ luôn quan tâm và chăm sóc cho thằng bé đó chứ?” Cô dịu dàng hỏi.

“Ai cơ ạ?”

Tôi có thể cảm nhận được cô đang mỉm cười: “Cháu biết là ai mà.”

“Vâng ạ,” tôi lí nhí đáp, hai tay vẫn ôm chặt lấy cô.

“Vậy thì tốt,” cô thở dài. “Thằng bé rất cần cháu.”

Tôi không hỏi cô “thằng bé” đó là ai. Tôi không cần phải hỏi.

“Cô Susannah ơ.”

“Gì cháu?”

“Hứa với cháu một điều nhé.”

“Bất cứ điều gì cháu muốn.”

“Cô hứa không bỏ cháu đi.”

“Cô hứa,” cô đáp lại không một chút do dự.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, rồi buông cô ra. “Cháu giúp cô làm bánh nhé.”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi giúp cô làm phần sốt phía trên bằng đường nâu, bơ và yến mạch. Hai cô cháu lấy bánh ra khỏi lò rồi sớm bởi không thể chờ lâu hơn và ăn ngay khi bánh còn đang nóng hổi và hơi dính dính. Tôi ăn liền một lúc ba cái. Ngồi nhìn cô phết bơ lên bánh và ăn ngon lành như thế kia, tôi có cảm giác cô sẽ không bao giờ rời xa chúng tôi.

Không hiểu vòng vo một hồi thế nào mà cuối cùng hai cô cháu lại quay về chủ đề vũ hội và các điệu nhảy. Cô Susannah thích nói về mọi thứ liên quan tới con gái, và theo lời cô thì tôi là người duy nhất cô có thể tâm sự cùng những chuyện này. Mẹ tôi thì không đời nào rồi, anh Conrad và Jeremiah lại càng không. Chỉ còn mỗi tôi – cô con gái giả vờ của cô.

Cô dặn, “Nhớ phải gửi cho cô ảnh cháu ở điệu nhảy đầu tiên đấy nhé.”

Tôi chưa từng tham dự bất cứ vũ hội trở lại trường hay đại hội cuối năm nào. Chưa từng có ai ngỏ lời mời tôi, với lại bản thân tôi cũng không hứng thú với mấy trò đó cho lắm. Người duy nhất tôi ước ao được đi cùng thì lại không học cùng trường. Tôi nói với cô, “Nhất định rồi ạ. Cháu sẽ mặc chiếc váy cô mua cho cháu Hè năm ngoái.”

“Cái váy nào nhi?”

“Cái váy màu tím mà cô và mẹ cháu cứ tranh luận mãi ở trung tâm mua sắm ý. Cô còn nhớ không, chính cô đã bỏ nó vào va-li của cháu mà?”

Cô nhíu mày suy nghĩ. “Cô không hề mua cái váy đó,” rồi mặt cô sáng bừng lên. “Chắc là mẹ cháu đã quay lại và mua cho cháu đấy.”

“Mẹ cháu á?” Tôi lắc đầu quầy quậy. Không thể là mẹ được.

“Cô khẳng định là mẹ cháu đấy. Chỉ mẹ cháu mới có kiểu âm thầm như thế thôi.”

“Nhưng mẹ cháu chưa bao giờ nói...” giọng tôi nhỏ dần đi. Đúng là tôi thậm chí còn không hề tính tới khả năng người mua đó là mẹ thật.

“Tất nhiên là mẹ cháu sẽ không bao giờ nói rồi. Tính của mẹ cháu xưa nay vẫn vậy mà. Cháu thật may mắn khi có một người mẹ tâm lý như thế. Hãy nhớ kỹ điều đó.”

~*~

Bầu trời hôm nay bỗng dưng xám xịt, không khí hơi se se lạnh. Thế này chắc sẽ mưa sớm thôi.

Sương mù dày đặc khiến tôi phải mất một lúc mới tìm ra anh. Anh đang ngồi một mình trên bãi biển, cách nhà chừng nửa dặm. Những lúc không vui hay có chuyện gì buồn phiền anh đều ra dạo ngoài biển, như thể muốn nhờ sóng cuốn đi mọi ưu lo và nỗi buồn trong lòng mình. Anh không buồn quay đầu nhìn sang lúc tôi ngồi xuống bên cạnh anh. Mắt anh vẫn chăm chăm nhìn thẳng ra biển.

Ánh mắt anh trống rỗng và vô hồn, không một chút cảm xúc. Người con trai mà tôi nghĩ là tôi biết rất rõ đã không còn. Anh ngồi đó mà hồn như đang ở tận đâu đâu, không sao nắm bắt được. Giá như tôi có thể biết phải tìm anh ở đâu, tôi sẽ tới đó và mang anh trở lại. Tôi sẽ quan tâm và chăm sóc cho anh, giống như lời dặn dò của cô Susannah.

“Em xin lỗi,” tôi mở lời trước. “Em thật lòng rất rất xin lỗi anh. Giá như em biết sớm...”

“Thôi em đừng nói gì cả,” anh nói.

“Em xin lỗi,” tôi nói khẽ và đứng dậy bỏ đi. Tôi là vậy đấy, luôn nói sai vào những thời điểm không thích hợp.

“Đừng đi,” anh gục mặt vào tay, hai vai rũ xuống đầy mệt mỏi. “Anh giận mẹ lắm,” anh đau đớn thốt lên. Vai anh rung bần bật, tay vẫn đang ôm lấy mặt. Cuối cùng thì anh đã khóc.

Tôi im lặng nhìn anh. Tôi có cảm giác như đang xâm phạm vào một khoảnh khắc rất riêng tư của anh – cái khoảnh khắc anh sẽ không bao giờ để cho tôi nhìn thấy, nếu như không phải vì anh đang quá đau. Anh Conrad mà tôi biết là một người rất giỏi kiểm soát tâm trạng của mình.

Cái cảm giác đó đột nhiên không hiểu từ đâu chọt ủa về trong tôi. Tôi mãi mãi không bao giờ thoát được cái vòng luẩn quẩn – mối tình đầu của tôi. Dù có trốn chạy thế nào thì cuối cùng tôi vẫn quay trở về bên anh, bên tình yêu của cuộc đời tôi. Anh vẫn khiến cho trái tim tôi thổn thức chỉ với việc ngồi cạnh anh thế này. Tôi biết tới qua, tôi đã tự dối lòng mình khi nghĩ rằng mình đã tự do, không còn vương vấn gì với anh. Không cần biết anh đã nói hay làm gì, chỉ biết rằng cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên được anh.

Tôi tự hỏi không hiểu có thể làm dịu nỗi đau của ai đó bằng một nụ hôn không? Bởi đó là điều tôi muốn làm ngay lúc này đây. Tôi muốn lấy đi mọi nỗi buồn trong anh, an ủi anh và tùm lại anh Conrad ngày xưa của tôi. Tôi chìa tay ra chạm lên gáy anh, khiến anh giật mình hơi lùi lại. Nhưng tôi vẫn không rút tay lại. Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc anh, sau đó dùng tay kia xoay mặt anh lại, kéo về phía mình, và hôn lên môi anh. Sau phút ngập ngừng ban đầu, anh bắt đầu hôn tôi và hai chúng tôi hôn nhau. Môi của anh ấm áp và đòi hỏi. Anh cần tôi. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ được vào giây phút đó là *mình đang hôn anh Conrad Fisher và anh ấy cũng đang hôn mình*. Cô Susannah sắp chết còn tôi thì đang hôn anh Conrad.

Anh là người chủ động buông tôi ra. “Anh xin lỗi,” anh bối rối nhìn tôi. Giọng anh lạc đi vì cơn sóng cảm xúc mãnh liệt vừa rồi.

Tôi đưa tay sờ lên môi, giọng vẫn chưa trở lại bình thường. “Về chuyện gì?”

“Chúng ta không nên như vậy,” anh dừng lại, sau đó nói tiếp. “Anh quả thực có nghĩ về em. Em cũng biết rồi đấy. Chỉ là anh không thể... Em có thể... Em có thể chỉ ngồi như thế này bên cạnh anh

được không?”

Tôi gật đầu. Tôi không dám mở miệng, chỉ sợ lại nói sai câu gì thì khổ.

Tôi nắm lấy tay anh, bóp nhẹ nhẹ. Xem ra đây là điều đúng đắn nhất tôi từng làm. Chúng tôi cứ im lặng ngồi nắm tay nhau như thế trên bãi cát. Trời bắt đầu mưa, ban đầu chỉ là vài hạt lất phất, càng về sau càng nặng hạt hơn.

Tôi tính đứng dậy và quay trở về nhà nhưng lại thấy anh Conrad không có vẻ gì là muốn đi. Vì thế tôi quyết định ngồi lại bên anh, nắm tay anh và tiếp tục không nói tiếng nào. Mọi thứ xung quanh chúng tôi dường như biến mất sau làn mưa trắng xóa, chỉ còn mình tôi và anh.

Chương 44

Về gần cuối mùa Hè, mọi thứ dường như cũng chậm lại. Cảm giác giống y như trong những ngày tuyết rơi khi mà học sinh tôi không phải đi học trong hai tuần liền. Sau khi ở nhà được vài ngày, bạn sẽ có cảm giác chỉ muốn lao ra khỏi nhà, kể cả điều đó đồng nghĩa với việc phải quay trở lại trường học. Những ngày cuối Hè ở Cousins cũng không khiến cho bạn thấy ngọt ngào. Bạn chỉ có thể ngồi trên biển ngày này qua ngày khác và chẳng làm gì hết. Đó là cảm giác của tôi một tuần trước khi rời Cousins, Hè nào cũng vậy. Nhưng rồi đến khi phải về nhà thật thì tôi lại lưu luyến không nỡ rời đi mà muốn ở lại đây mãi mãi. Ngồi trên xe ngoái đầu nhìn lại ngôi nhà mà tôi chỉ muốn lao ra ngoài cửa sổ và chạy tới đó.

Cam gọi điện cho tôi hai lần. Cả hai lần tôi đều không nghe máy. Tôi để nó tự động vào hộp thư thoại. Lần đầu cậu ấy gọi không để lại lời nhắn nào. Lần thứ hai, cậu ấy nói, “Chào cậu, mình là Cam đây... Mình hy vọng có thể gặp lại cậu một lần trước khi cả hai chúng ta rời khỏi đây. Còn nếu không thì mình cũng muốn cậu biết rằng quãng thời gian ở bên cậu mình đã rất vui. Thế nên... ừm... gọi lại cho mình nhé, nếu cậu muốn.”

Tôi chẳng biết phải nói gì với cậu ấy nữa. Tôi yêu anh Conrad và sẽ mãi mãi yêu anh. Cả cuộc đời này tôi sẽ chỉ yêu có mình anh, cho dù anh có đáp lại tình cảm của tôi hay không. Có thể tôi sẽ kết hôn và có gia đình riêng của mình, nhưng điều đó chẳng sao bởi vì một phần trong trái tim tôi – nơi cất giấu những kỷ niệm đẹp đẽ nhất về mùa Hè ở Cousins – sẽ mãi thuộc về anh Conrad. Làm sao tôi nỡ nói những lời đó với Cam? Làm sao tôi có thể nói với Cam rằng tôi cũng sẽ dành một góc nhỏ trong tim tôi cho cậu ấy? Cậu ấy là người con trai đầu tiên nói rằng tôi xinh đẹp và điều đó có ý nghĩa với tôi rất lớn. Nhưng tôi không thể nói với cậu ấy những điều đó. Và tôi đã làm cái điều mà tôi nghĩ là tôi nên làm: Không trả lời lại bất cứ cuộc gọi nào của Cam.

Với Jeremiah, mọi chuyện có phần đơn giản hơn. Hay nói đúng hơn là cậu ấy bỏ qua cho tôi mọi chuyện, và không hề nhắc lại những chuyện đã xảy ra, như thể chưa từng xảy ra vụ tỏ tình tồi hôm trước. Cậu ấy đã quay trở lại làm Jeremiah vui tính, nhắng nhít thường ngày của mọi người.

Cuối cùng tôi đã hiểu được anh Conrad. Tôi đã hiểu tại sao anh nói không có thời gian cho mấy chuyện này – cho tôi. Bởi chính bản thân tôi cũng không thể. Tất cả những gì tôi mong muốn lúc này là dành trọn từng giây từng phút còn lại thật vui vẻ bên cô Susannah. Tôi sẽ vờ như mùa Hè năm nay vẫn giống như những mùa Hè trước đó, không có gì thay đổi.

Chương 45

Tôi ghét nhất cái ngày cuối cùng trước khi rời Cousins về thành phố, bởi vì đó luôn là ngày tổng vệ sinh lại toàn bộ căn nhà. Và khi tụi tôi còn bé thì riêng ngày hôm đó không đứa nào được phép ra biển chơi bởi vì mẹ sợ chúng tôi sẽ tha cát về nhà. Cả nhà cùng nhau giặt giũ chăn gối, quét sân quét xường, cất gọn ván lướt sóng, cần câu và các vật dụng đi biển khác xuống tầng hầm. Cuối cùng là lau dọn tủ lạnh và chuẩn bị đồ ăn cho chuyến đi ngày hôm sau. Mẹ luôn giữ vai trò làm tổng chỉ huy của ngày hôm đó, nhất nhất bắt mọi người dọn dẹp theo ý mình. “Vậy là mọi thứ đã sẵn sàng cho mùa Hè năm sau,” câu chốt hạ kinh điển của mẹ mỗi lần dọn dẹp xong xuôi. Tuy nhiên, mẹ không hề biết rằng cô Susannah đã thuê nhân viên vệ sinh tới làm tổng vệ sinh lại một lượt sau khi nhà tôi về và trước khi nhà tôi tới vào năm sau.

Tôi đã tình cờ bắt gặp cô Susannah gọi điện thoại đặt lịch với công ty vệ sinh. “Đừng nói cho mẹ cháu biết nhé, Belly,” cô thì thào dặn.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Và đó lại là một bí mật của riêng cô và tôi. Mẹ tôi rất thích tự dọn dẹp, lau chùi nhà cửa. Mẹ không tin bất cứ người giúp việc hay quản gia nào có thể làm tốt cái-việc-mà-đáng-ra-chúng-tôi-phải-tự-là. Lý luận của mẹ là, “Con có đi nhờ người khác đánh răng hộ hay buộc dây giày hộ mình không, khi mà mình con có thể tự làm được?” Tất nhiên câu trả lời là không rồi.

“Đừng để ý quá nhiều tới mấy hạt cát đó làm gì,” cô Susannah ái ngại khi thấy tôi cầm chổi ra quét sàn bếp tới lần thứ ba. Nhưng tôi vẫn quét. Bởi tôi biết mẹ sẽ nói gì khi thấy vẫn còn hạt sạn ở dưới chân.

~*~

Tối hôm đó chúng tôi ăn nốt những gì còn lại trong tủ lạnh. Lâu nay đó đã là truyền thống của cái nhà này rồi. Mẹ hâm nóng lại hai cái bánh pizza đông lạnh, mỳ xào và cơm rang, sau đó trộn nốt ít cà chua và xà lách làm sa-lát. Ngoài ra còn một nửa đĩa sườn nướng, một bát canh ngao và một ít sa-lát khoai tây của cô Susannah còn thừa từ tuần trước.

Chúng tôi ngồi quây quần bên bàn ăn, ăn nốt chỗ thức ăn thừa đã được hâm nóng. Anh Conrad liên tục liếc trộm tôi nhưng hề tôi ngẩng lên nhìn là y như rằng anh quay vội đi chỗ khác. Tôi rất muốn nói với anh rằng tôi vẫn ở đây, không đi đâu hết.

Tối hôm nay mọi người khá im lặng, ai tập trung vào đĩa của người nấy, không nói tiếng nào. Jeremiah là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí đó bằng câu, “Con nghĩ món sa-lát khoai tây này của

mẹ có mùi rồi.”

“Thế mà anh thấy này giờ mình em chén hết nguyên đĩa luôn đấy,” anh Conrad nói, làm cả nhà bật cười ồm lên. Bầu không khí gượng gạo khi này lập tức biến mất. Đúng vậy, chúng tôi nên cười để mà sống tiếp, thay vì ngồi than khóc cũng chẳng giúp được ích gì.

“Con nghĩ miếng sườn này bị mốc rồi,” anh Conrad kêu lên thất thanh. Và cả nhà lại được một phen cười ngặt nghẽo. Tôi có cảm giác như lâu lắm rồi không được cười nhiều đến như vậy.

“Gớm, ăn một tí mốc thì có chết ai? Chỗ nào mốc thì gạt nó ra. Đưa miếng đó cho cô. Để cô ăn,” mẹ nói.

Anh Conrad giơ hai tay lên đầu hàng, sau đó hí hửng dùng đĩa cắm phập vào miếng sườn bỏ sang đĩa của mẹ, “Chúc cô ngon miệng, cô Laurel.”

“Mình thề với cậu là cậu cưng chiều hai đứa nhà cậu quá đấy, Beck ạ,” mẹ nói, giọng rất thân thiện, như thể chưa có chuyện gì xảy ra ngày hôm qua. Mọi thứ đều giống như bình thường. “Belly nhà mình chuyên trị ăn đồ ăn thừa có sao đâu, đúng không con yêu?”

“Vâng,” tôi gật đầu lấy gật đầu để. “Cháu là đứa bé rất dễ nuôi, chuyên chỉ ăn những thứ mà chẳng ai ăn.”

Mẹ mím môi cố nhịn cười, đẩy đĩa sa-lát khoai tây về phía tôi.

“Mình đúng là cũng chiều chúng thật,” cô Susannah vuốt nhẹ lên vai anh Conrad và Jeremiah. “Chúng là hai thiên thần của mình. Tại sao mình lại không thể chiều chúng chứ?”

Hai anh em nhà kia quay sang nhìn nhau độ một giây rồi anh Conrad đứng đĩnh nói, “Con thì đúng là thiên thần thật, nhưng Jeremiah thì giống một tiểu thiên sứ hơn,” anh vớ tay ra giật giật mái tóc xoắn của Jeremiah.

Jeremiah gạt phắt tay anh ra, miệng làu bàu, “Thiên thần gì anh ấy. Anh ý phải là ác quỷ mới đúng.” Giữa hai anh em bọn họ như chưa từng có trận ẩu đả hôm trước. Bọn con trai là thế, đánh nhau một trận toí rồi quên ngay mọi chuyện.

Mẹ nhắc miếng sườn của anh Conrad lên ngán ngừ một lát rồi lại đặt xuống, sau đó thờ dài cái thượt, “Mình chịu thôi.”

“Năm mốc không giết được cậu đâu mà lo,” cô Susannah cười khúc khích trêu mẹ. Cô giơ cái đĩa lên trời và hỏi, “Cậu có biết cái gì giết được cậu không?”

Tất cả chúng tôi nhìn chằm chằm về phía cô.

“Các tể bào ung thư,” giọng cô đầy đắc thắng. Cô làm mặt nghiêm trọng khoảng bốn giây trước khi bật cười giòn giã. Cô đưa tay lên vuốt tóc anh Conrad cho tới khi anh nhón miệng cười với cô. Tôi biết anh đang chẳng có tâm trạng nào để cười hết nhưng anh làm vậy là vì cô.

“Mọi người nghe này,” cô Susannah nói, “Chuyện là thế này. Mẹ đang phải đi gặp bác sĩ châm

cứu và uống thuốc. Mẹ vẫn đang chiến đấu. Bác sĩ nói đó là điều duy nhất mẹ có thể làm bây giờ. Mẹ không muốn tiếp tục tiêm thứ thuốc độc kia vào người nữa, lại càng không muốn nhốt mình trong bệnh viện. Mẹ muốn ở đây, bên cạnh những người thân yêu nhất của mình. OK?” Cô quay sang nhìn mọi người một vòng.

“OK,” tất cả đồng thanh nói, mặc dù trong thâm tâm ai cũng thừa hiểu là không OK chút nào. Không bao giờ.

Cô Susannah nói tiếp, “Nếu và khi mẹ phải ra đi, mẹ không muốn mình trông giống như một kẻ cả đời bị mắc kẹt trong bốn bức tường của bệnh viện, mẹ muốn ít nhất phải có làn da rám nắng như Belly kia,” cô dùng đĩa chỉ về phía tôi.

“Beck, nếu cậu muốn da được nâu như Belly thì cậu sẽ phải cần thêm nhiều thời gian hơn nữa đấy. Không thể chỉ một mùa Hè là đủ đâu. Con gái mình sinh ra da đâu có nâu như thế này; phải mất hàng năm đấy. Mà cậu thì vẫn chưa sẵn sàng,” mẹ nói rất đơn giản nhưng ẩn chứa rất nhiều điều trong đó.

Cô Susannah vẫn chưa sẵn sàng. Và chúng tôi cũng vậy.

Sau bữa tối, chúng tôi ai về phòng người nấy để sửa soạn đồ. Cả căn nhà bỗng trở nên vô cùng tĩnh mịch, không một tiếng động. Tôi ở trong phòng sắp xếp quần áo, giày dép và sách vở. Cuối cùng là bộ đồ bơi. Tôi vẫn chưa muốn cất nó vào vali. Tôi vẫn muốn bơi thêm một lần nữa.

Tôi thay đồ bơi và lấy bút viết lên hai mẫu giấy, một cho Jeremiah và một cho anh Conrad. Cùng một nội dung, “Bơi đêm. Hẹn 10 phút nữa”. Sau đó vội vàng nhét qua khe cửa phòng của họ và chạy thật nhanh xuống dưới nhà, tay tung tăng cầm chiếc khăn tắm. Tôi không thể để mùa Hè trôi qua như thế được. Chúng tôi không thể rời căn nhà này mà không có một kỷ niệm thật vui vẻ, bên nhau.

Đèn dưới tầng 1 đã tắt tối om nhưng tôi vẫn thừa sức tìm được đường ra ngoài bể bơi, bởi tôi đã thuộc nằm lòng căn nhà này.

Ngay khi ra đến bể bơi tôi lập tức nhảy ùm xuống bể. Đây có thể sẽ là buổi bơi đêm cuối cùng của tôi - ở căn nhà này. Trăng đêm nay vừa tròn vừa sáng. Tôi thả người trôi tự do trên mặt nước, ngược mắt lên trời nằm đếm sao, và lắng nghe tiếng rì rào của đại dương, trong khi đợi hai anh em Jeremiah. Giá như thời gian có thể ngừng lại để tôi mãi được sống trong khoảnh khắc diệu kỳ này.

Anh Conrad và Jeremiah cùng đi ra một lúc. Tôi đoán là họ gặp nhau dưới cầu thang. Cả hai đều đang mặc đồ bơi. Tôi chợt nhận ra một điều: Cả mùa Hè năm nay tôi chưa hề thấy anh Conrad mặc đồ bơi một lần nào, và chúng tôi chưa hề bơi một lần nào với nhau trừ ngày đầu tiên tới đây. Còn với Jeremiah tôi cũng chỉ mới bơi một hai lần ngoài biển. Mùa Hè năm nay chúng tôi hầu như không hề bơi tẹo nào, trừ một lần tôi đi bơi cùng Cam hoặc là bơi đêm một mình. Ý nghĩ này khiến tôi thấy buồn vô hạn bởi đây có thể sẽ là mùa Hè cuối cùng của ba đứa chúng tôi, vậy mà chúng tôi chưa hề bơi cùng nhau được lấy một lần.

“Em đây,” tôi hươ tay gọi anh Conrad, người vẫn trôi lênh bênh trên mặt nước.

Anh nhúng thử ngón chân cái xuống nước, tần ngần nói, “Nước ban đêm có vẻ hơi lạnh đấy nhỉ?”

“Đừng nói là anh sợ rồi nhé?” Tôi lớn tiếng khích bác. “Cứ nhảy ùm xuống một cái là anh sẽ quen ngay thôi.”

Hai anh em họ quay ra nhìn nhau và gần như ngay lập tức, Jeremiah lấy đà phi thẳng xuống nước, anh Conrad theo ngay đằng sau. Nước bắn tung tóe vào mặt tôi, nhưng tôi mặc kệ.

Chúng tôi cùng bơi tới cuối bể, sau đó tôi rẽ nước ngửa người nằm thư giãn. Anh Conrad vớ tay ra gạt tóc mái của tôi sang một bên cho khỏi chọc vào mắt. Đó là một cử chỉ rất nhỏ thôi nhưng Jeremiah đã nhìn thấy. Cậu ấy quay mặt đi chỗ khác và lặng lẽ bơi ra phía thành bể.

Trong một giây, tôi cảm thấy buồn. Và rồi đột nhiên kỷ niệm đó chọt ủa về trong tôi – một kỷ niệm in đậm trong trái tim tôi như một chiếc lá kẹp trong quyển sách. Tôi đưa hai tay lên trời và xoay tròn, giống như một vũ công ba-lê dưới nước.

Vừa quay tôi vừa cất giọng đọc vang, “Maggie và Milly và Molly và May.”

Jeremiah lập tức đọc nối theo câu tiếp theo, sau đó là tôi, và tiếp đến là cậu ấy.

Tới câu cuối cùng anh Conrad cũng hòa vào đọc cùng chúng tôi, “Bất kể chúng ta mất đi thứ gì (dù là bạn hay tôi)/ Chúng ta sẽ luôn tìm lại được nhau nơi biên cả mệnh mông.”

Đây là bài thơ yêu thích của cô Susannah. Cô dạy cho đám nhóc tui tôi bài này từ rất lâu rồi – trong một chuyến thực tế ngoài bãi biển để tìm vỏ ốc và sửa biển. Ngày hôm đó chúng tôi khoác tay nhau đi dọc bờ biển và đọc vang bài thơ đó. Giọng chúng tôi to tới nỗi tôi cứ lo sẽ làm kinh động tới bầy cua cá dưới đại dương.

“Đây có lẽ là mùa Hè cuối cùng của chúng ta ở đây ý nhỉ,” tôi nói, mặt buồn thiu.

“Không đâu,” Jeremiah vội lên tiếng trấn an.

“Anh Conrad sẽ vào đại học mùa Thu này, còn cậu sẽ tham gia vào trại bóng,” tôi nhắc cho cậu ấy nhớ. Mặc dù việc anh Conrad học đại học và Jeremiah tham gia vào trại bóng chẳng ảnh hưởng gì tới việc bọn tôi có quay lại đây vào mùa Hè năm sau hay không. Tôi không muốn nói ra cái điều mà chúng tôi luôn lo sợ, rằng cô Susannah đang bị ốm, và cô có thể sẽ không thể khỏe hơn, và cô lại là sợ dây duy nhất gắn kết chúng tôi lại với nhau.

Anh Conrad lắc đầu nói, “Chuyện đó chẳng liên quan. Mọi người sẽ luôn quay lại đây.”

Trong một thoáng tôi tự hỏi không biết từ “mọi người” đó có nghĩa chỉ là anh với Jeremiah thôi hay là...

“Tất cả chúng ta,” anh nói tiếp.

Bầu không khó lại chùng xuống. Và tôi chợt nảy ra một ý định. “Chúng ta tạo vòng xoáy đi,” vừa nói tôi vừa vỗ vỗ hai tay vào nhau rủ anh Conrad và Jeremiah.

“Em đúng là trẻ con,” anh Conrad mỉm cười lắc đầu nhìn tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi không thấy khó chịu với chuyện bị anh gọi là trẻ con. Tôi nghe thấy giống một lời khen ngợi hơn là một lời

mĩa mai.

Tôi rẽ nước bơi ra giữa bể và giục, “Đi nào!”

Hai người họ lập tức bơi về phía tôi đang đứng và cùng với nhau, ba chúng tôi tạo thành một vòng tròn và bắt đầu chạy nhanh hết sức có thể. “Nhanh nữa lên!” Jeremiah khoái chí hét ầm lên.

Và rồi chúng tôi dừng lại, thả người trôi tự do trong cái xoáy nước do chính mình vừa tạo ra. Tôi ngả hẳn người ra đằng sau và để mặc cho dòng nước cuốn mình đi.

Chương 46

Khi anh gọi tôi không hề nhận ra giọng anh. Một phần vì tôi không thể nghĩ là anh sẽ gọi, một phần vì tôi vẫn còn đang ngái ngủ. Anh nói, “Anh đang lái xe trên đường tới nhà em. Anh có thể gặp em được không?”

Bây giờ là 12 rưỡi đêm. Boston cách đây gần 6 giờ lái xe. Nghĩa là anh đã lái xe suốt cả đêm. Và anh muốn gặp tôi.

Tôi bảo anh cứ đậu xe dưới phố và tôi sẽ gặp anh ở góc đường, sau khi mẹ đã lên giường đi ngủ. Anh nói anh sẽ đợi.

Tôi tắt đèn trong phòng và ngồi đợi bên cửa sổ, chờ xe anh. Ngay khi vừa nhìn thấy xe của anh, tôi chỉ muốn lao ngay ra ngoài nhưng đã kịp kiềm chế được. Tôi cần phải đợi. Bên phòng mẹ vẫn đang lục đục làm gì đó. Tôi biết mẹ còn phải đọc sách khoảng nửa tiếng trước khi đi ngủ cơ. Sự chờ đợi này đúng là không khác gì tra tấn, nhất là khi biết anh đang ở ngoài đó đợi tôi, còn tôi thì lại không thể chạy ngay tới bên anh.

Trong bóng tối, tôi quàng vội cái mũ và khăn len bà nội mới tặng nhân dịp Giáng sinh rồi rón rén đi ra khỏi phòng. Đèn phòng mẹ đã tắt và tôi có thể nghe thấy tiếng mẹ ngáy đều đều. Ôn Chúa, anh Steven vẫn chưa về nhà, chứ anh ấy thuộc dạng ngủ rất thính, y như bố tôi vậy.

Bên ngoài phòng khách, cây thông Noel vẫn sáng trưng đèn cho có không khí Giáng sinh trong nhà. Tôi không viết lại giấy cho mẹ, định là sẽ điện cho mẹ vào sáng mai, sau khi mẹ thức dậy và không thấy tôi trong phòng.

Tôi nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, đặc biệt cẩn thận với cái bậc hay kêu cọt kẹt ở chính giữa. Sau khi ra khỏi nhà an toàn thì tôi chạy như bay ra ngoài cổng. Tôi quên bém mắt không mặc áo khoác, chỉ nhớ mỗi cái khăn và cái mũ.

Xe anh đang đỗ ở góc phố. Tôi chạy tới mở cửa bên ghế dành cho khách. Đã lâu lắm rồi tôi chưa được gặp anh, suốt từ tháng 8 tới giờ.

Tôi ngó đầu vào bên trong, nhưng chưa chui vào vội. Tôi muốn nhìn thấy mặt anh trước đã. Giờ đang là mùa Đông và anh đang mặc một chiếc áo lông màu xám. Hai má anh đỏ ửng vì lạnh, làn da rám nắng của anh đã nhạt bớt, nhưng anh trông vẫn bảnh trai như thường. “Chào anh,” nói rồi tôi mở cửa chui vào trong xe.

“Em không mặc áo khoác à?” Anh hỏi.

“Cũng không lạnh tới mức đó,” tôi chối. Mặc dù cả người đang run lập cập vì rét.

“Đây,” anh cởi áo khoác của mình ra và đưa cho tôi.

Tôi mặc áo vào. Công nhận ấm thật, lại còn không có mùi thuốc lá nữa chứ. Chỉ có mùi thơm của anh thôi. Vậy là anh đã bỏ thuốc thật rồi. Ý nghĩ đó khiến tôi bất giác mỉm cười sung sướng.

Tôi nói, “Không ngờ anh tới đây thật.”

Trông mặt anh có vẻ hơi ngượng, “Đến chính anh còn chẳng ngờ nữa là...” Và rồi anh ấy ngập ngừng hỏi, “Thế em vẫn sẽ đi cùng anh chứ?”

Ôi, lại còn phải hỏi... Mình sẵn sàng đi bất cứ đâu. “Vâng.” Tôi thẽ thọt gật đầu. Bỗng dưng tôi có cảm giác, lúc này đây, mọi thứ xung quanh dường như không hề hiện hữu. Chỉ có mình hai đứa chúng tôi. Những gì xảy ra trong mùa Hè năm nay và của những mùa Hè trước đó, chính là con đường tuyệt vời dẫn tới khoảnh khắc này. Cho tới bây giờ.

Hết tập 1.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>